BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 101 ► 15 Ocak/Çile 1996 ► 30.000 TL.

Bir seçim oyunu daha bitti!...

İşçiler, emekçiler, ezilenler için değişen birşey yok!

ÇÖZÜM DEVRİMDE!

içindekiler

3 **BOLŞEVİK PARTİ'yi inşada başarı dolu bir yıl için...**

8 **Bir seçim oyunu daha bitti! Hakim sınıflar yeni hükümet arayışları içinde! İşçiler, emekçiler, ezilenler için değişen bir şey yok! Çözüm devrimde!**

12 **Erken genel seçimler ve bazı tavırlar**

19 **İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...**

22 **Parti değerlerini gözbebeğimiz gibi koruyalım!**

26 **Hindistan'tan izlenimler...**

32 **Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist'in (Kızıl Bayrak) bir belgesi**
Uluslararası Komünist Hareket'in önündeki talepler ve proleter yanıt

38 **Kürt-Rus ilişkileri hakkında A. Öcalan'ın tavrı**

43 **KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN**

47 **BİLDİRİLER**

52 **OKUYUCU MEKTUPLARI**

55 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...**

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Bolşevik Partiyi inşada başarı dolu bir yeni yıl için...

Yoldaşlar...

Bir yılı daha geride bırakıyoruz. 2000'li yıllar artık kapımızda!

Geride bıraktığımız 1995 yılı, 20. yüzyıla damgasını vuran emperyalizmin çirkin, barbar yüzünün ve onun taktığı maskelerin bir yılı oldu.

Emperyalist barbarlık, bütün biçimleriyle, gerici, karşı-devrimci savaşlarla, insafsız sömürüyle, ırkçılık ve faşizmle, ulusal baskıyla, kadınlara yönelen şiddet ve erkek egemenliğiyle, çocuklara yönelen baskılarla, doğanın talanıyla hükmünü sürdürdü.

Emperyalistler ve gericiler bir sürü alanda savaş kışkırtıp savaş yürütürken, yüzlerine barış maskesini takmayı ihmal etmediler. Öyle ki, 1995 yılı güya süren kimi savaşların bitirildiği, lafta barış sağlandığı bir yıl oldu. Bosna'da, Filistin'de kağıt üzerinde "barış" anlaşmaları yapıldı. İrlanda'da IRA ile İngiltere arasında da benzer bir "barış" anlaşması için kollar sıvandı. Emperyalist burjuvazi, bütün bunları büyük başarılar olarak sundu.

Dünyanın hemen her yanında bir yanda sömürü yoğunlaştırılıp, kazanılmış bir dizi hak adım adım geri alınırken; dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan köylülerin yıkımı, GAT vb. anlaşmalar sonucu hızlandırılırken,

1995, lafta barışın sağlandığı bir yıl oldu. Bosna'da, Filistin'de kağıt üzerinde "barış" anlaşmaları yapıldı.

Açlık ve sayaşlardan dolayı göçler, 1995 yılı içinde de devam etti...

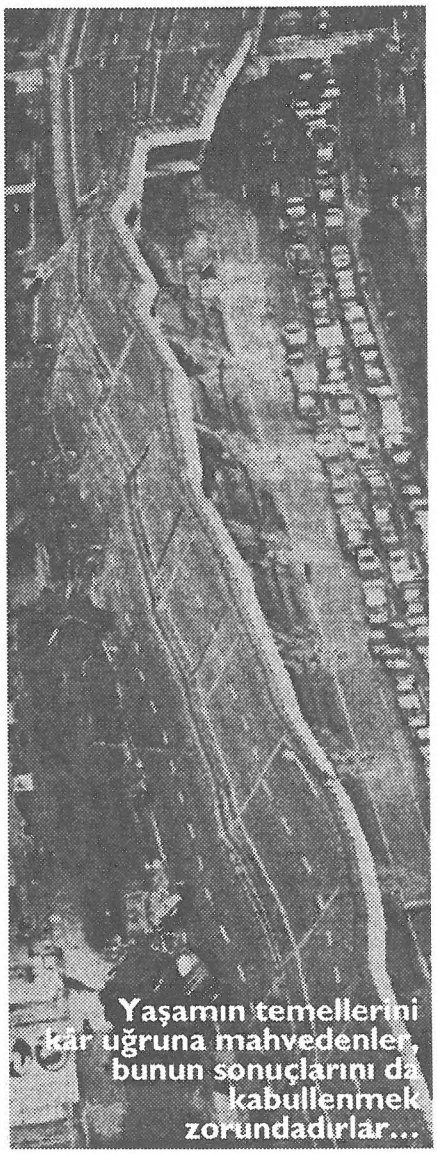
Yaşamın temellerini kâr uğruna mahvedenler, bunun sonuçlarını da kabullenmek zorundadırlar...

diğer yanda "refah", "sosyal hak" vb. laflar dillerden düşürülmedi. Bir yandan ırkçılık körüklenip, faşist tedbirler artırılırken, diğer yandan "demokrasi" havariliği rolleri oynandı. Bir yandan erkek egemenliği sürerken, öbür yandan feminizmin ne kadar tehlikeli olduğu üzerine, eşitlik üzerine vb. ahkam kesildi. Bir yanda milyonlarca çocuk açlıktan ölüme mahkum edilirken, yüzbinlerce çocuk seks objesi olarak kullanılırken, diğer yanda "çocuk hakları" üzerine söylenmedik laf bırakılmadı. Bir yanda yaşamın temelleri emperyalist aşırı kâr uğruna mahvedilirken, diğer yanda çevre koruyucusu maskeler takınıldı.

Objektif olarak, dünya devrime gebe. Objektif olarak, emperyalizmin tüm temel çelişmeleri emekle sermaye arasındaki çelişme, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişme ve emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişmeler, ancak devrimle aşılacak derinlikte ve tek tek ülkelerde proletarya önderliğindeki devrimlerin ve dünya çapında Proleter Dünya Devriminin objektif şartlarını yaratıyor.

Bu objektif şartlar, yer yer yığınların mücadelelerine, ayaklanmalarına, patlamalara yol açıyor. Ve fakat ne yazık ki, bugün emekçi yığınların proletarya önderliğinde bir devrim için bilinç ve örgütlenme seviyesi çok geri olduğundan, bu ayaklanmalar ve mücadeleler genelde sistemiçi "çözümlerle" halledilebiliyor. Emperyalizmin sahtekarlığının sınırı yok. Onun "kriz aşma", "kriz çözme" mekanizmaları tam gaz çalışıyor.

Krizlerin aşılmasında, mücadelenin şiddete dayalı olarak bastırılması yanında, satın alma, bölme, kandırma yöntemleri de kullanılıyor. Hatta gerektiğinde sistem kurtarılmak için, sistemin kimi unsurları bile görünüşte feda edilebiliyor. Kimi temsilciler geri çekilip, diğer kimileri; "yeni yüzler", "kurtarıcılar", "diğerlerinden daha temiz"ler vb. olarak öne sürülebiliyor.

Emperyalizm, yığınları, taktığı maskeler aracılığıyla uyutuyor, kendine bağlıyor. Bunun için bütün teknik araçları kullanılıyor. Medya emperyalist imparatorlukların en önemli beyin yıkama aracı olarak, gerçekleri çarpıtma, maske takma işini yapıyor. Emperyalizmin taktığı maskeleri yırtmak, onun gerçek yüzünü göstermek bizim

görevimiz.

İnsanlığın geleceği, biz Komünistlerin bu görevde ne kadar başarılı olacağımıza bağlı. Proletarya önderliğinde devrimler için eksik olan şey, objektif şartlar değil; işçilerin, emekçilerin bu şartlar konusundaki gerçek bilgisi, bilinci, örgütlülüğü. Bunu sağlamak için varız biz! 1995'de bu görevimizi bütün gücümüzle yapmaya çalıştık. Yeni yılda, yeni bir enerjiyle aynı görevimizi sürdüreceğiz. Bu görevimiz, bizden uzun nefes, davaya bilimsel inanç, planlı, sistemli, sürekli faaliyet talep ediyor. Bütün yoldaşlarımız, yaptığımız işin öneminin bilincinde davranmalıdır. İnsanlığın geleceği evet bizim, bizimle birlikte bütün dünyada tüm Bolşeviklerin çalışmalarına bağlıdır!

Emperyalist barbarlığın Sosyalist alternatifinin zaferi, Bolşevizmin işçi sınıfı ve emekçi yığınların ideolojisi, siyaseti, örgütü haline gelmesine bağlıdır. Önümüze koyduğumuz hedef, "insanlığın sömürüden kurtuluşu"ndan başka bir hedef değildir. Bu hedefin büyüklüğünü bir an aklımızdan çıkarmadan yürümeliyiz 2000'li yıllara! 2000'li yılları, insanlığın kurtuluş yılları yapmak bizim çalışmamıza bağlıdır!

İnsanlığın kurtuluşunun bir hayal olmadığı, 20. yüzyılın büyük Sosyalist devrimleriyle, Lenin Stalin'in Bolşevik

İşçi kıyımı devam

Partisi'nin önderliğindeki Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile, Çin Halk Cumhuriyeti'nde Büyük Proleter Kültür Devrimi ile görülmüştür. Bu ülkelerde de, devrimin zaferinin şimdilik kalıcı olmaması ve revizyonizmin marifeti sonucu yozlaşmanın, geri dönüşün gündeme gelmiş olması, devrimin imkansızlığını, kurtuluşun hayal olduğunu değil, yalnızca devrimin sürekli kılınmasının gerekliliğini gösteriyor. Marx'ın Engels'in Lenin'in Stalin'in öğrencileri olan bizler, onların önderliğinde başlayan esenri sürdürmek görevine sahibiz. İddiamız büyük! Hepimiz bu büyük iddiaya uygun davranmalıyız.

Ülkemizde 1995 yılı, faşizmin bütün barbarlığıyla hüküm sürdüğü, Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin kanlı bir savaşla bastırılmaya

Cumhuriyet tarihinin en yüksek katılımlı işçi grevleri 1995 yılında yapıldı...

1995 yılı, ülkemizde faşizmin bütün barbarlığıyla hüküm sürdüğü, Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin kanlı bir savaşla bastırılmaya çalışıldığı bir yıl oldu.

çalışıldığı, devrimci insanların sokak ortasında kurşunlandığı, işkence tezgahlarının bütün hızıyla çalıştığı, yüzlerce insanın gözaltına alınıp "kaybedildiği", sansürün bütün ağırlığıyla hüküm sürdüğü, erkek egemenliğinin en çirkin görüntülerinin yaşandığı, doğanın talanı konusunda boyutların çok daha açık görüldüğü bir yıl oldu. Ve fakat aynı zamanda direnişin, mücadelenin de yükseldiği bir yıl oldu.

Kuzey Kürdistan'daki ulusal direniş, artık yalnızca askeri bastırma yöntemleriyle "çözülemez" boyutlara ulaştığını gösterdi. İşçi hareketi, memurların hareketi, düzeniçi hareketler olarak kalmasına rağmen, kitle katılımı açısından önemli hareketler olarak geliştiler.

Kuzey Kürdistan'daki ulusal direniş, artık yalnızca askeri bastırma yöntemleriyle "çözülemez" boyutlara ulaştığını gösterdi.

Ülkemizde de, proletaryanın önderliğinde Demokratik Halk Devriminin objektif şartları var. Ve fakat, işçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinç seviyesi, onları esasta düzen içinde tutan bir bilinç seviyesi. Kitleselleşmiş hareketlere bakıldığında, düzendışıymış gibi görünen iki hareket var. Biri PKK'nın başını çektiği ulusal kurtuluş hareketi. Bu hareketin ideolojisi ve siyaseti burjuva-milliyetçidir. Yani emperyalizmin dışında, sistemin dışında değil, içindedir. Diğeri RP'nin şahsında dinci harekettir. Bu hareket de gerçekte emperyalizme karşı tüm söylemine rağmen, sistemiçi bir harekettir.

Ülkede dışımızda Sosyalizm adına konuşan oportünist-revizyonist grupların, devrimci olanlarının da hiçbiri, gerçek anlamda Sosyalist değildir. Bunun ötesinde hiçbirinin emekçi kitleler içinde ciddi bir etkisi de yoktur.

Emekçi yığınlar, bugün bilinç seviyeleri açısından esasta düzen savunucusu konumdadırlar. Durumlarındaki kimi iyileştirme istemleri için mücadeleleri, düzeniçi mücadeleler olarak kalmaktadır. Örgütlenmeleri de, esasta düzeniçi örgütlenmedir. Onun içindir

ki, örneğin, sendika ağaları işçi sınıfı hareketini bugün istedikleri yöne kanalize edebilmektedir, mücadeleyi istediği gibi satabilmektedir vb.

Onun içindir ki, emekçilerin önemli bir bölümü, bugün de hakim sınıfların faşizme maske olan "parlamenter demokrasi"si içinde çözüm arayabilmektedir.

İşçi sınıfını ve emekçi kitleleri, bu durumdan çıkarmak, işçi sınıfını kendi sınıf bilinciyle donatmak bizim görevimiz! Devrim için gerekli olan subjektif şartları yaratmak bizim görevimiz! Bu görev dev! Bu görev zor! Bu görev nankör! Ama bu görev, yerine getirildiğinde, bir insanın insanım deme hakkına sahip olduğu onurlu bir görev!

Her birimiz bunun bilincinde davranmalıyız!

Önümüzde Partimizin tarihi açısından önemli bir yeni yıl var. 1996 da, Partimizin kuruluşunun 15. yıldönümünü kutlayacağız. Önümüzdeki yıl aynı zamanda, Partimizin yeni bir kongresinin, 6. Kongresinin hazırlandığı yıl da olacak. Parti inşasında geçen 15 yılda yarattıklarımızın değerini bilmeli, onları gözbebeğimiz gibi koruyup, geliştirmeliyiz.

Kimi genç, yeni yoldaşlarımız bugün var olan Partinin değerlerininin nasıl zorlu bir mücadele içinde yaratıldığını bilmiyor. Onlar var olanı gayet normal ve doğalmış gibi görüyor. Kimi eski yoldaşlarımız ise gelinen yeri, kafalarında kurdukları yerle karşılaştırıp, küçümseyebiliyor. Kimi yoldaşlarımız, Bolşevik Parti'nin, işçi sınıfının kurtuluşu için, Yeni bir Kuzey Kürdistan-Türkiye, yeni bir dünya için en önemli araç olduğunu kavramıyor. Bolşevik Parti'nin, Sosyalizm adına konuşan partilerden nitelik olarak ayrı olduğunu, onun gerçekte geleceğin biricik umudu olduğunu tam anlamıyla kavramıyor. Bu yüzden de önemliyle önemsizi, özsel olanla, özsel olmayanı birbirinden ayıramıyor, gerçekte davamızın büyüklüğü karşı-sında küçücük olan sorunları büyütüp, her şeyi belirleyici sorunlarmış gibi görme, gösterme tavırlarına, Parti'ye, yoldaşlarına "küsme" tavırlarına, partiyi "bırakmakla" tehdit tavırlarına, ya da pasif boykot tavırlarına girebiliyor. Kimi yoldaşlarımız da, "Parti benim" düşüncesini, Parti çizgisi yerine kendi doğru bildiklerini savunma ve uygulama biçiminde anlayıp, uygulayabiliyor.

İleriye doğru hareket içinde bu gibi yanlışların çıkması her zaman mümkündür. Bu yanlışları biz kolektif irademizle, doğru yöntemlerle yürüttüğümüz ideolojik mücadelede aştık, aşacağız. Bütün bu yanlışların temelinde yatan, Bolşevizmin ve onun temsilcisi Partimizin nitelik farkının kavranmamasıdır! Bütün yoldaşlarımız yeni yılda BOLŞEVİZM iddiamıza uygun davranmalı, yeni yılı Bolşevik Partimizin inşasının şimdiye kadarki en verimli yılı haline getirmek için kolları sıvamalıdır! Haydi Sosyalist yarışa! Haydi Bolşevizmi her alanda hakim kılmaya!

1996 yılı Parti inşamızda başarı dolu bir yıl olsun!

Bu dilekle hepinizin yeni yılını kutluyoruz! Bolşevik selamlarla!

29 Aralık 1995

BOLŞEVİK PARTİ
Merkez Komitesi

YAPICIYLA YAPICILAR

Yapıcılar türküler söylüyor,
yapı türkü söyler gibi yükselmiyor ama.
Bu iş biraz daha zor.

Yapıcıların yüreği
bayram yeri gibi cıvıl cıvıl,
ama yapı yeri bayram yeri değil.
Yapı yeri toz toprak,
çamur, kar.
Yapı yerinde ayağın burkulur,
ellerin kanar.
Yapı yerinde ne çay her zaman şekerli,
her zaman sıcak,
ne ekmek her zaman pamuk gibi yumuşak,
ne herkes kahraman,
ne dostlar vefalı her zaman.

Türkü söyler gibi yapılmıyor yapı.
Bu iş biraz daha zor.
Zor mor ama
yapı yükseliyor, yükseliyor.
Saksılar konuldu pencerelere
alt katlarında.
İlk balkonlarında güneşi taşıyor kuşlar
kanatlarında.
Bir yürek çırpıntısı var
her putrelinde, her tuğlasında, her kerpicinde.
Yükseliyor
yükseliyor,
yükseliyor yapı kan ter içinde.

1955, Nazım Hikmet

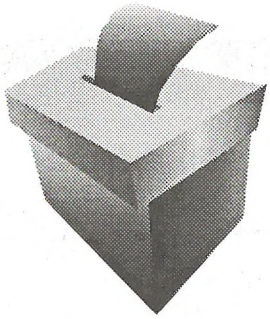

Bir seçim oyunu daha bitti! Hakim sınıflar yeni hükümet arayışları içinde! İşçiler, emekçiler, ezilenler için değişen bir şey yok!

Çözüm

Hakim sınıflar bir seçim sahtekarlığı oyununu daha sahnelediler. Bu kez alelacele gündeme getirilen oyun, oldukça kısa bir seçim kampanyası ertesinde, 24 Aralık'ta sahnelendi. Oyunun adı "Erken Genel Seçimler"di.

Bu seçimlerde, 34 milyon kayıtlı seçmen, önümüzdeki beş yıllık dönem için parlamentoda yer alacak 550 milletvekilini seçmek için sandık başına çağrıldı.

Bu seçimlerde, ilk kez oy hakkına sahip olan 18-21 yaş dilimi arasındaki 8 milyon yeni seçmenden ne kadarının kaydedildiği; Kuzey Kürdistan'dan son yıllarda göçe zorlanan 3 milyonu aşkın insanın ne kadarının kayıtlı olduğu, bu seçimin "bilinmeyenleri" içinde. Yurtdışında olup da seçme hakkı olan 1,5 milyonu aşkın kişiden ancak 80 bin kadarı oy kullandı.

Neresinden bakılırsa bakılsın, en azından 6 milyon seçmen, bu seçimlerde kayıtdışıydı veya oy kullanma imkanları zaten yoktu. Bu seçimler için gerçek hesap, neresinden bakılırsa bakılsın, en azından 40 milyon seçmen üzerinden yapılmalıdır.

Hakim sınıflar hesabı, verilen oylardaki "geçerli" oylar üzerinden yapıyorlar. Onların böyle yaptığı hesaba göre, 24 Aralık seçimlerinin Yüksek Seçim Kurulu tarafından, gümrük kapılarında verilen oylar da dikkate alınarak yapılan "geçici sonuçları" şöyledir:

Seçimlere katılım oranı kayıtlı seçmenlere göre %85,

Tüm seçmenlere göre oy vermeyenlerin ve geçersiz oyların oranı %30.

Partiler	*Oy oranları*	*Çıkardıkları Milletvekili sayısı*
RP	%21.38	158 = Parlamentonun %29'u
ANAP(+BBP)	%19.65	131 = Parlamentonun %24'ü
DYP	%19.19	135 = Parlamentonun %24'ü
DSP	%14.64	76 = Parlamentonun %14'ü
CHP	%10.71	50 = Parlamentonun %9'u

devrimde!

Bunlar, geçerli oylar bazında, %10 ülke barajını aşarak Parlamento'da temsil edilme hakkını kazanan ve böylece 550 milletvekilliğini kendi aralarında paylaşan partiler. Bunların toplam oyu 24 milyondur. Geçerli oylar bazında %85'i, tüm seçmenler bazında %60'ı temsil etmektedirler. Tüm seçmenler bazında gerçek oy oranları da şöyledir:

RP	%15,
ANAP ve DYP	%13.7,
DSP	%10,
CHP	%7.

Gerçek seçmen bazında burjuvazinin en "büyük" partisinin destek oranı %15'dir. Yine gerçek seçmen bazında, seçmenlerin %30'u bu seçimlerde oy kullanmamış veya geçersiz oy kullanmıştır. Geçerli oylar bazında %15, gerçek seçmen bazında ise %10'un oyları, seçim sisteminin marifeti sonucu yok sayılmış, burjuva medyanın deyimiyle çöpe atılmıştır.

Bu çöpe atılan oyların partilere göre oransal dağılımı da (geçerli oylar içinde) şöyledir:

MHP:	%8.18,
HADEP:	%4.17,
YDH:	%0.48,
MP:	%0.45,
YDP:	%0.34,
İP:	%0.22,
YP:	%0.13 ve
Bağımsızlar:	%0.48.

24 Aralık seçimlerinden çıkan tablo bu! Bu tablo neleri gösteriyor?

BİR KEZ DAHA FAŞİST DÜZEN KAZANDI!

Hakim sınıflar açısından seçim öncesinde varolan koalisyon hükümeti artık miyadını doldurmuştu. Kağıt üzerinde varolan hükümet çoğunluğu giderek küçülüyordu.

Bu hükümet, Gümrük Birliği'ne girişle birlikte, artık ertelenemez hale gelen bir dizi ekonomik düzenlemeleri yapacak güce sahip değildi. Diğer yandan Gümrük Birliği'ne girişle birlikte, kimi göstermelik "demokratik" siyasi düzenlemelerin yapılması konusunda da baskılar, özellikle "Kürt sorununun" siyasi çözüme kavuşturulması yönünde baskılar artacaktı. Uluslararası alanda da Türkiye'nin çözüm bekleyen bir dizi sorunu kendini dayatıyordu. Bütün bunlar sağlam ve istikrarlı bir hükümeti zorunlu kılıyordu...

Varolan hükümet, bütün bu alanlarda yeni bir şeyler yapacak durumda değildi. Ve özellikle acil gerekli ekonomik kimi önlemleri alması halinde hükümet ortaklarının, en geç 1996 güzünde yapılması zorunlu olan seçimden iyice küçülerek çıkması kaçınılmaz hale gelecekti. Her partinin erken seçimden kendine göre beklentileri vardı.

Rejimin tümü açısından erken seçim, tıkanan siyasi yapıyı yeniden şekillendirmek için elzem hale gelmişti. İşçi-emekçi yığınların ülkemizde faşizme maskeden başka bir şey olmayan parlamenter demokrasi oyununa katılması, rejimin meşruiyetinin yeniden tasdiklenmesi açısından gerekliydi. İşte bu ortamda, rejim açısından seçimler çok önemliydi.

Faşist rejim kendine uygun bir seçim yasası yaptı. Milyonlarca –kendine göre güvenilmez olan– seçmeni dışta bırakarak, alelacele seçime gitti. Ülkemizde hiçbir parlamento seçimi gerçek anlamda demokratik olmamıştır. Ve fakat bu seçimler, şimdiye kadar olanlar içinde en sahtekarca olanlardan biriydi. Biz komünistler, seçmenlere bu seçimlere katılmama, protesto etme, boykot etme çağrısı yaptık.

Burjuvazinin tüm kesimlerinin çağrısı ise, ne olursa olsun "vatandaşlık görevini yerine getirme", seçimlere katılma çağrısıydı. Siyasi arenada bu çağrı yalnızca açık düzen savunucularının, hakim sınıf partilerinin değil, aynı zamanda kendilerini düzenin alternatifi gören ve kendilerine Sosyalist, devrimci, "Barış, Emek, Özgürlük" yanlısı vb. diyen, reformistlerin, HADEP blokunun, İşçi Partisi'nin, Emek Partisi Girişimcilerinin de çağrısı oldu.

Sonuçta hakim sınıfların kaydettiği seçmen bazında %85'lik bir katılım; gerçek seçmen bazında ve geçersiz oylar da çıkarıldığında %70'lik bir katılım gerçekleşti. Bu, hakim sınıflar açısından "başarı" hanesine yazılacaktır.

Bu seçimler, her şeyden önce, ülkemizde faşizme maske olan parlamenter demokratik rejimin siyasi olarak miyadını doldurmadığını göstermiştir. Hakim sınıflar hâlâ bu faşist düzeni demokrasi diye yutturabilmekte, işçi ve emekçi yığınların çoğu hâlâ düzen içi çözümler aramakta, seçimlerle bir şeyler değiştirebileceğini ummaktadır. Bu açıdan, bir kez daha düzen kazanmıştır.

EN BÜYÜK "PARTİ", OY VERMEYENLER VE GEÇERSİZ OY KULLANANLAR "PARTİSİ"

Seçimin en başta gösterdiği gerçek, halkın büyük çoğunluğu tarafından seçimlerin çare olarak görüldüğü ise, bir diğer gerçek de, hiç de küçük olmayan bir bölümün seçimleri çare görmediğidir. Bu seçimlerde, hakim sınıfların düzenledikleri seçmen listelerine göre 7 milyon seçmen oy kul-

lanmamıştır veya geçersiz oy kullanmıştır. Bu rakam, burjuvazinin en büyük partisinden 1 milyon fazladır. Elde, kuşkusuz bu 7 milyon seçmenin ne kadarının gerçekten bilinçli boykotçu olduğunu gösterir güvenilir veriler yoktur. Fakat seçim kampanyası sırasında boykot propagandası yapan yoldaşlarımızın verdiği bilgiler, yığınlar içinde "Seçimlerle bir şey değişmez" düşüncesinin oldukça yaygın olduğunu göstermektedir. Komünistler açısından, seçmen bazında, kitle çalışmasında temel alınacak kesimin bu kesim olduğu açıktır. Amaç, bu kesimi büyütmek, olumlu alternatif olan devrim yönünde örgütlenmeye yöneltmektir!

BURJUVAZİNİN KLASİK MERKEZ PARTİLERİNİN ALDIĞI OYLAR GERİLİYOR!

Seçimlerin gösterdiği bir başka gerçek, burjuvazinin klasik merkez partilerinin oylarındaki gerilemedir. 60'lı, 70'li ve hatta 1987'ye dek 80'li yıllarda, sağ ve sol merkez partilerin (AP/CHP) toplam oyları %80 civarındaydı. Bütün sağ ve sol "radikal" kesimin oyları (sağda RP/MHP buna dahil) %20'leri aşmıyordu. 12 Eylül sonrası getirilen ülke çapında %10 baraj, merkez dışında kimseyi parlamentoya sokmamak amacıyla getirilmişti.

Bu seçimlerde 1987'den bu yana seçimlerde açıkça gözlemlenen bir eğilim, daha da belirgin olarak ortaya çıktı. Merkez küçülüyor! Sağ ve "sol"da, düzeniçi de olsa, daha radikal söylemli çizgilerin oyu artıyor. Bu, faşist düzenin bugünkü halinden hoşnutsuzluğun açık bir göstergesidir. Bu seçimlerde merkez sağın toplam oyu %40, merkez solun toplam oyu %25'tir. Yani bir bütün olarak merkez partiler artık %80'i değil, %65-70'i kendi aralarında paylaşmak durumundadır. Bir de geçerli oylar değil de, gerçek seçmen bazında alınırsa, bu oran çok daha düşmektedir.

DÜZENDEN HOŞNUTSUZLARIN ÇOĞUNLUĞU, SAĞ'DAKİ "ALTERNATİF"LERE YÖNELİYOR

Bu seçimlerin gösterdiği ilginç ve Komünistler açısından mutlaka dikkate alınması gereken bir başka gerçek de, sağda düzen alternatifi olarak ortaya çıkan, radikal söylemli partilerin toplam oylarının artması ve dinsel söylemli RP'nin toplumda esas muhalefet odağı haline gelmesi olgusudur.

Dinci faşist RP'nin kayıtlı seçmen bazında desteği %21, kafatasçı-ırkçı faşist MHP'nin desteği ise %8 üzerindedir. ANAP'la birlikte seçimlere giren BBP de bunlara eklendiğinde, bu kesimin oy desteği %30'lara varmıştır. Bu, esasında devrimci ve komünist güçlerin, düzenden hoşnutsuz olanlara gerçek bir alternatif olduklarını gösteremediklerinin açık ifadesidir.

Düzenden hoşnutsuz yığınların anda yöneldikleri esas adres, sağdaki lafta düzen alternatifleridir. Düzenden hoşnutsuz olanları düzenin gerçek alternatifine, devrime kazanmak için yapacak çok iş vardır. Bugünkü şartlarda hakim sınıfların seçim oyununa figüran olarak katılmak, bu işlerin içinde en yapılmayacak şeydir.

"SOSYALİST" SÖYLEMLİ REFORMİST "SOL"UN KİTLE DESTEĞİ YOKTUR!

Bu seçimlere, yer yer "sosyalist" söylemli iki reformist parti katıldı. İşçi Partisi ve Emek Partisi Girişimcileri'nin desteklediği "bağımsız adaylar". Bunların ikisi de gayet iddialıydı.

İP, "sol kemalist" bir program etrafında CHP'nin solundaki kesimin oylarına talip oldu. Emek Partisi Girişimcileri, işçi sınıfının öncüsünü kazanmış olma palavralarıyla, bütün dünyada işçi sınıfının en ileri kolu olarak adlandırıp, yağ çektikleri işçilerin ve emekçilerin oylarına talip oldu.

İkisinin de gerçek kitle desteğinin ne olduğu konusundaki soruya cevap verdi seçimler. Bunlar yüzdelerle değil, bindelerle ifade edilebilecek "büyük"lüktedirler. Şimdi İP, aslında en az %3 olan oylarının CHP'ye gitmiş olmasından yakınıyor. Emek Partisi Girişimcileri reformistleri ise, bağımsızların oylarının sayılmadığı, seçimin şaibeli olduğuyla avunuyor, taraftarlarını avutuyorlar. Akıllarına bizim diğerlerinden gerçek farkımız ne, bize niye oy versinler sorusunu sormak gelmiyor!

KÜRT SORUNUNU MERKEZE KOYAN REFORMİST ALTERNATİFİN SEÇİMLERDEKİ KİTLE DESTEĞİ BEKLENENİN ALTINDADIR

Bu seçimlerde, bütün diğer parti ve gruplardan ayrı olarak seçime "Barış Emek Özgürlük Bloku" adı altında bir

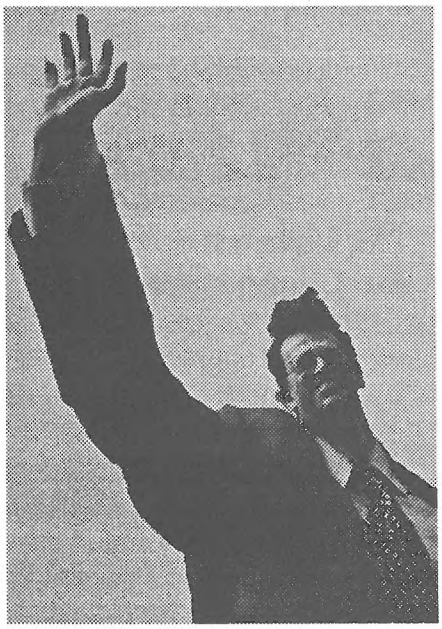

blok katıldı. Bu blok, Kürt sorununu merkeze koyan reformist bir söylemle faaliyet yürüten HADEP'in çağrısı üzerine ve onun önderliğinde kuruldu. HADEP dışında bu blok içinde yer alan gruplar, önemli bir potansiyele zaten sahip değillerdir.

HADEP önderliğindeki bu blok, seçimlerden %10'luk ülke barajını aşarak çıkmayı planlıyordu. Beklentileri seçimin yapıldığı günde bile, az farkla da olsa %10 barajını aşmak; yani 3 milyona yakın geçerli oy almaktı. Hesap, öncelikle en az 6 milyon olarak hesaplanan Kürt seçmenler üzerine kuruluydu. Propaganda da bu temelde yapıldı. HADEP blokunu destekleyen yayın yapan Özgür Politika'nın başyazısında, 24 Aralık'ta beklenöyle açıklanıyordu.

"Bu yazı yazılırken henüz sandıklar açılmamıştı ve doğal olarak sonuçlar belli değildi. Ama büyük olasılıkla HADEP bu barajı az farkla aşacak ve meclise girecektir."

Sonuç: 1 milyon 200 bin oy, ülke çapında geçerli oyların %4.17'si oldu. %10 değil, birçok ülkede varolan %5'lik baraj bile aşılmamıştı. Özellikle Türkiye'deki –Kürt nüfusun oldukça yoğun olduğu– büyük kentlerde, beklentinin çok altında oy alındı. Bu sonuçlar, Kürt sorununu merkeze koyan refomist bir siyasetin, özellikle metropollerde yaşayan Kürtler açısından da, şimdilik düzene tepkinin esas adreolmadığını gösteriyor.

HADEP'in aldığı sonuçların gösterdiği bir başka şey daha var. HADEP 1 milyon 200 bin oyun çok önemli bir bölümünü, Kuzey Kürdistan'da kazandı. HADEP Diyarbakır'da, Batman'da, Hakkari'de, Siirt'te, Şırnak'ta, Mardin'de birinci parti oldu. Kuzey Kürdistan'ın bu illeri dışında da Iğdır, Tunceli, Muş'ta da %10'luk baraj olmasa milletvekili çıkaracak oranlarda oy topladı. Bütün bunlar Kuzey Kürdistan'da HADEP'in en önemli legal muhalefet odağı olduğunu göstermektedir.

HADEP, %10'luk baraj olmasa, 25 milletvekili çıkaracak oy almıştır Kuzey Kürdistan'da. Seçime bağımsız adaylarla katılsaydı, bu oyla ve bu seçim sistemiyle 10'a yakın milletvekili çıkarmış olacaktı. HADEP bu seçimlerden, genelde değil, fakat Kuzey Kürdistan somutunda, başarılı çıkmıştır.

Şimdi hakim sınıfların bir bölümünün temsilcileri, bu gerçeği görmenin sonucunda, HADEP'in (bu arada tabii MHP'nin de) parlamento dışında kalmasının rejim açısından iyi olmadığını, bunun muhalefeti parlamento dışına taşıma tehlikesini içinde barındırdığını, %10'luk barajın haksız olduğunu, çok yüksek olduğunu vb. söylüyorlar. HADEP ise, seçilmiş saydığı milletvekilleriyle, alternatif bir meclis oluşturma hazırlığı içinde.

Bizim Kürdistan sorunu bağlamında da, reformist alternatifleri desteklemek gibi bir sorunumuz yok. Biz Kuzey Kürdistan'da da, devrimci alternatifin temsilcisiyiz. Kürdistan sorununun, ancak devrimci temelde gerçek çözüme kavuşturulabileceğini söylüyor, bunun için çalışıyoruz. Kuşkusuz HADEP'e yapılan saldırılara ve haksızlıklara karşı çıkarız ve fakat onun "alternatif meclisi"nin de bir işe yaramayacağını ortaya koyarız.

SEÇİM SONRASINDA DA İSTİKRARLI BİR HÜKÜMET HAYAL! BU MECLİS 5 YIL GİTMEZ!

Seçimler, hakim sınıfların seçim sonrasında güçlü ve istikrarlı bir hükümet kurma beklentisine doğru cevap vermedi. Seçim tablosundan yine koalisyon hükümetleri çıkıyor. Ve aritmetik olarak mümkün olan koalisyon hükümetlerinin önünde çeşitli engeller var. En başta, seçimlerden birinci parti olarak ve en fazla milletvekili sayısıyla çıkan RP ile mümkün olan koalisyonlara, olası koalisyon ortakları olan merkez partileri (şimdilik!) karşı çıkıyor.

Geriye ANAP ve DYP'nin içinde birlikte yer alacakları ve mutlaka merkez soldan en az bir partinin desteğine muhtaç koalisyon modelleri kalıyor. Burada da kimin Başbakan olacağı sorusu, (şimdilik) kavga konusu. Önümüzdeki günlerde bir sürü pazarlık yürüyecek.

Hangi pazarlık yürürse yürüsün, hangi hükümet kurulursa kurulsun, daha şimdiden kurulacak hükümetlerin, hakim sınıfların arzu ettiği istikrarlı hükümetler olmayacağı, bu meclisin 5 yıl sürmeyeceği, yeni bir erken seçimin gündeme geleceği, bugünden bellidir. Pazarlıklarda hep bu bilinçte tutulacak, atılacak adımlar hep bu hesapla atılacaktır.

Bu arada tabii fiyatlara zamlar, ücret düşüşleri, istikrar paketleri vb. patlayacaktır yığınların beyninde. Kuzey Kürdistan'da savaş sürecektir. İşçilere, köylülere, tüm emekçilere saldırılar sürecektir! Kazanılmış kimi hakların geri alınması sürecektir!

İşçiler ve emekçiler, kendi sınıf çıkarlarının bilincine varıp, kendi davalarını kendi örgütleriyle, kendi ellerine almadıkça "böyle gelmiş, böyle gidecek"tir. "Böyle gelmiş, böyle gider"e dur demenin zamanı geldi, geçiyor!

Biz Bolşevikler, bütün sınıf bilinçli işçileri daha yoğun bir mücadeleye, enerjik atılımlara çağırıyoruz. Sizinle birlikte işçi sınıfının davasını zafere götürecek parti Bolşevik Parti'dir! Bolşevik Parti'de örgütlenin! İşçi sınıfını ve emekçileri Bolşevik Parti önderliğinde örgütleme mücadelesine katılın! Bolşevik Parti'ye güç katın! Onun gücü sizin gücünüzdür. Sınıfın gücüdür!

28.12.1995▲

İYİMSERLİK

Şiirler yazarım,
basılmaz,
basılacaklar ama.

Bir mektup beklerim müjdeli
belki de öldüğüm gün gelir
mutlaka gelir ama.

Ne devlet ne para
insanın emrinde dünya
belki yüz yıl sonra
olsun
mutlaka bu böyle olacak ama.

Nazım Hikmet,
Moskova, 12 Eylül 1957

Erken genel seçimler ve bazı tavırlar...

GEÇEN sayımızda, 24 Aralık erken genel seçimlerine ilişkin doğru tavrın ne olması gerektiğini ele almıştık.

Bu seçimlere karşı tavrımız, seçim sahtekarlığını reddetmek, hakim sınıfların devletini yıkmak için işçi ve emekçileri devrim mücadelesine kazanmak, devrimi seçmektir. Seçimleri bu bilinçle boykot etmektir.

Bu tavrımızla birlikte, faşist Türk devletinin açık savunucuları partilerin yanı sıra, Sosyalizm, demokrasi, kardeşlik, barış vb. adına, seçimlere soldan katılan bu partilere oy verilmesinin de son çözümlemede düzene verilen oylar olduğunu tespit ettik, ediyoruz.

Buna bağlı olarak, HADEP merkezli "Emek, Barış ve Özgürlük Bloku", İşçi Partisi ve "Emek Partisi Girişimi"nin reformist yaklaşımlarına da değinmiştik.

100. sayımızda takındığımız tavırlarda, Marksist-Leninist, devrimci, demokrat olma iddiasında bulunan diğer örgüt ve dergilerin tavırları henüz elimize geçmemişti. Burada HADEP, İP ve EPG'nin seçimler öncesinde takındığı tavırlara birkez daha değinip, Marksist-Leninist, devrimci olma iddiasında olan bazı örgütlerin tavırlarını da ortaya koymaya çalışacağız.

"EMEK, BARIŞ VE ÖZGÜRLÜK BLOKU"

Kürt ulusal sorununun *"barışçıl, siyasi bir çözümü ve kirli savaşın son bulması"* siyaseti temelinde oluşan HADEP merkezli bu blok, "sol" adına seçime girenler içinde en yoğun desteği alan kesim oldu.

Seçim öncesi süreçte, bu bloka destek veren örgüt ve dergilerin bir bölümü şunlardır: Türkiye Devrim Partisi (TDP), THKP-C (Acilciler), Kürdistan Sosyalist Birlik Platformu (KSBP) (bu platformda beş örgüt yer almaktadır); "Direniş", "Barikat", "Odak", "Fabrika", "Hedef", "Kervan" vb. dergiler. (Sözkonusu bu örgüt ve dergilerin destek verdiği bilgisi, Özgür Politika gazetesi tarafından verilmiştir.)

HADEP merkezli bu bloka tanınmış aydınlar, sanatçılar, sendikacılar vb.'lerin verdiği destek de gözönüne alındığında, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Sosyalist, devrimci, demokrat geçinen kesim içinde reformizmin hakimiyet derecesi daha da açık ortaya çıkmaktadır.

Kitlelerin faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşa karşı haklı tepkisi, PKK önderliğinde yürütülen "siyasi çözüm", faşist Türk devletiyle anlaşma mücadelesine, reformist mücadele kanalına akıtılmaktadır.

"Emek, Barış ve Özgürlük Bloku"nu destekleyen her örgüt, dergi ve kişi, sonuç itibarıyla reformizmin destekleyicisi durumundadır. Adı geçen örgüt ve dergiler ve adı geçmeyen ama bu bloka destek verenler, niyetleri ne olursa olsun, reformizme destek vermektedirler.

HADEP'in seçim propagandasında neler savunduğuna baktığımızda, bu tespitlerimizin doğruluğu birkez daha görülecektir.

HADEP'in seçim bildirgesinde savunulan temel talepler, Özgür Politika'nın aktarımıyla şöyledir:

"-Kürt sorununun barışçıl yöntemlerle, eşitlik, özgürlük temelinde demokratik siyasi çözümünü ve birlikteliği,

-Başta sağlık, eğitim, sosyal güvenlik alanlarında özelleştirme ve emekçileri çaresizliğe mahkum eden paralı hizmet politikalarına karşı, herkese eşit ve parasız sağlık, eğitim hizmetini,

-Kamu çalışanlarının grevli toplu sözleşmeli sendikal hakları için verilen mücadeleyi,

-Her türden dini inanç üzerindeki devlet tekeli ve baskısının ortadan kaldırılmasını ve herkesin inançlarını ifade edebileceği koşulların yaratılmasını,

-Tüm tutuklu ve hükümlüler için koşulsuz bir genel affı,

-Olağanüstü Hal uygulamasının ortadan kaldırılmasını, koruculuk ve özel tim kurumunun lağvedilmesini,

-Göç ettirilenlerin tazminatlarının ödenerek geri dönüşlerini savunur." (Özgür Politika, 8 Aralık 1995)

HADEP'in seçim bildirgesinde yeralan bu talepler, seçim öncesinde yapılan propagandanın temeli olmuştur. Bu taleplerin bu biçimde savunulmasını değerlendirmek için, HADEP merkezli "Emek, Barış ve Özgürlük" blokunun bu seçimlerdeki iddiası, çıkış noktası alınmalıdır. Neydi bu seçimlerde, bu blokun seçmenin karşısına çıktığı temel iddiası? Blok, seçime katılan bütün diğer partilerin "düzeniçi" olduğunu (haklı olarak) söylüyor, kendisinin düzene alternatif, düzendışı tek güç olduğunu iddia ediyor, seçmenlerden bu temel anlayışla oy istiyordu. "Emek, Barış ve Özgürlük" isteyen, "insan" olan herkes, bloka oy vermeye çağrılıyordu. Bu blok içinde yeralan ve ona destek veren güçlerin bir bölümü açıkça "sosyalist" olma iddiasındaydı.

Kuşkusuz bu iddianın sahibi olanlar, kendilerini seçim propagandasında da kimi reform taleplerinin savunulmasıyla sınırlayamazlar; sınırlamamak bir yana, reform taleplerinin savunulmasını merkeze de koyamazlar.

Devrimci, sosyalist, düzendışı olduğunu iddia edenlerin seçim propagandalarının merkezinde, varolan dev-

letin devrimle yıkılmasının tek çözüm olduğu durmak zorundadır. Bu genel doğru temelinde, HADEP'in seçim bildirgesinin taleplerine bakıldığında görülen şudur:

Bu taleplerin hepsi de reform talepleridir. Sorun, faşist Türk devletinin "demokratikleştirilmesi" çerçevesinde ele alınmaktadır. Seçim propagandasının hedefinde ne kapitalist düzen, ne de bu düzenin devlet iktidarı vardır. Reformizm de burada ortaya çıkmaktadır. Çünkü, şu ya da bu reform talebini dile getirmek, bunun için mücadele etmek reformizm değildir. Reformizm, kendisini reform talepleriyle sınırlamak, reformlar temelinde elde edilecek hakları, işçi ve emekçilere kurtuluş olarak göstermektir.

HADEP merkezli reformizm cephesinin seçimler öncesindeki çalışmalarında üzerinde durulması gereken iki önemli sorun vardır. Birincisi, Bolşevik Partizan sayı 100'de aktarılan, Mahir Sayın tarafından savunulan *"Ya karşı-devrimci savaş cephesine ya da adil bir siyasal çözüm ve demokrasi için barış cephesinden yana"* tavır takınma alternatifidir. Bu, seçim öncesi dönemde sık sık dile getirildi.

Bu tavır, bloka verilen destek de önemli bir rol oynamıştır. "Ehven-i Şer" politikasının en açık ortaya çıktığı nokta, bu konuda takınılan tavırlardadır. Bu yüzden de doğru tavrın tekrar ortaya konması önem kazanmaktadır.

Ya hakim sınıfların partileri, ya da HADEP merkezli blok, burjuvazinin alternatifleridir. Komünistlerin bu alternatiflerden birinden yana olmaları sözkonusu olamaz.

Biz en başta faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız savaşa, ulusal baskıya zulme vb. vb. baskılara karşıyız. Aynı biçimde, ulusal baskıya karşı olma adına, faşist Türk devletiyle anlaşma temelindeki bir "siyasi çözüm"e de karşıyız. Bu, kötüler içinde daha az kötü olandır.

Biz gelinen yerde, Türkiye Büyük Millet Meclisi çatısı altında siyaset yapabilmek için dökülen bu kanın ve savaşın taraftarı değiliz. Bu bağlamda PKK'nın savunduğu biçimde bir "barış"ı, kötüler içinde daha az kötü olarak değerlendiriyoruz.

Biz faşist Türk devletini yıkmak için devrimci savaştan yanayız. İşte devrimci alternatif budur!

İkinci nokta ise, *"parlamentonun adım adım faşistleştirilmesi"* görüşüdür. "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku", oluşturulmak istendiği dönemde "Faşizme Karşı Barış Cephesi" olarak da savunuldu. Süreç içinde adı değişse de, yapılan konuşmalarda *"faşist dalgaya karşı"* birleşmekten, *"faşist tırmanışa set çekmek"* ten vb. epeyce bahsedildi.

Bu konuda blokun esas olarak karşı olduğu partinin MHP olduğunu Bolşevik Partizan sayı 100'de somut tavırlarla ortaya koymuştuk. Seçim propagandaları döneminde bu tavrımız bir kez daha onaylandı.

Diğer tavırların yanı sıra, göze en çok batan, Diyarbakır'da gerçekleştirilen "Demokrasi Kurultayı" oldu. Aralık başında, Diyarbakır Demokrasi Platformu tarafından gerçekleştirilen bu kurultaya MHP dışında tüm siyasi partiler davet edilmişti. Faşist Türk devletinin açık savunucusu partilerden kurultaya katılan tek parti lideri YDH Genel Başkanı Cem Boyner olmuştur. Diğer partilerin Genel Başkanlarının kurultaya katılmaması, hiçbir biçimde HADEP merkezli blokun esas olarak MHP'ye karşı oldukları olgusunu ortadan kaldırmamaktadır. Kurultay, Diyarbakır Demokrasi Platformu adına düzenlense de, YDH dışında kurultaya katılanlar HADEP, DDP, SİP, BSP ve bunların oluşturduğu bloku destekleyen kişiler olmuştur.

Sonuç itibarıyla faşizme karşı imiş gibi gösterilen bu blok, faşizm konusunda kitlelerin bilincini karartmakta, Türk devletinin faşist niteliğini gözardı etmektedir. Faşizme karşı mücadeleyi, bizzat faşist Türk devletine karşı yöneltmeyen bu tavır da reformizmdir.

HADEP'in tavrına son verirken, A. Öcalan'ın MED TV'de yaptığı ve Özgür Politika'nın 23 Aralık'ta yayınladığı bir açıklamasına değinmek, bunların ne kadar "anti-faşist" bir yaklaşıma sahip olduklarını görmek açısından önemlidir.

Sözkonusu tavırda A. Öcalan, kendilerinin *"islamın özüne, onun tarihi gerçeklerine saygılı"* olduklarını ve islamın *"mücahidi"* olduklarına inandıklarını tespit ettikten sonra, *"gerçek müslümanların Erbakan'a destek"* vermemesini talep etmekte, devamında ise şunları söylemektedir:

"Mesela HADEP gitti «ittifak yapalım» dedi. Bunu burada belirtmeliyim; Refah, Genelkurmay istemediği için bu ittifaka girmedi. Eğer Refah demokrat olsaydı, ittifaka yanaşsaydı, bu blok yüzde otuz beşti ve tek başına iktidar olabilirdi." *(abç)*

HADEP'in Refah Partisi ile ittifak kurma talebi ve Refah Partisi ile ittifak içinde tek başına iktidar olma ihtimalleri üzerine kurulu siyaseti bile, bunların karakterini ortaya koymaya yeterlidir. Dinci-faşist bir partiyle ittifak kurmaya çalışan bir partinin tutarlı anti-faşist olamayacağı açıktır.

A. Öcalan'ın bu tavrı, milliyetçi, burjuva politikanın dini gericilikle ne kadar yakın olduğunu, çıkarları gerektirdiğinde ve koşullar elverdiğinde açık karşı-devrimcilerle hareket edebileceklerini göstermektedir.

PKK VE "ATEŞKES" İLANI

HADEP merkezli blokun A. Öcalan'ın *"faşizme karşı birleşelim!"* çağrısından sonra oluştuğunu önceki sayımızda ortaya koymuştuk. Seçimler bağlamında HADEP'in tavrıyla PKK'nın tavrı arasında herhangi bir farklılık yoktur. Aradaki tek fark, PKK, HADEP'e göre değil, HADEP, PKK'ye göre tavır belirlemektedir.

Böyle olduğu için de seçim öncesinde PKK'nın takındığı tavırların hepsine değinmeye gerek yoktur. Tavır takınılması gereken esas konu, A. Öcalan tarafından ilan edilen "ikinci tek yanlı ateşkes"tir.

Daha önce, Eylül ayı sonlarında ilan edilmek istenen "ateşkes", HADEP şahsında seçimlere katılmayı savunmanın da doğal bir sonucu olarak, tekrar gündeme konup, 15 Aralık 1995 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere 11 Aralık'ta resmen ilan edildi.

1993 Mart ayında ilan edilen ilk tek yanlı "ateşkes"le bu seferki "ateşkes" ilanının önemi ve genel siyasi tavırda oynadığı rol, bir ve aynı değildir. 1993'deki tavır bir anlamda "dönüm" noktasını temsil ederken, bugünkü tavır, PKK reformizminin günlük politikasının bir parçasını oluşturmaktadır.

Bu "ateşkes" ilanı da PKK'nın faşist Türk devletiyle "siyasi çözüm" için anlaşma politikasının bir parçasıdır. Öz olarak söylenen, savunulan ayrı hiçbir şey yoktur. Seçimler öncesinde "ateşkes" ilan edilmesi, *"seçimlerin*

huzur içinde geçmesi" (?!!) içindir. A. Öcalan bu konuda şöyle demektedir:

"Bu çağrımızı, kamuoyunu ve genel anlamda 10 günlük seçim hazırlığı döneminde doğru düşünmeye zorlamak için de yapıyoruz. Herkes daha açık konuşsun ve siyasi çözümü daha cesaretle dile getirsinler. Halk, tercihini militarizmden yana değil de, barış, emek ve özgürlükten yana yapsın diye çağrımızı yapıyoruz." (Özgür Politika, 12 Aralık 1995)

Evet A. Öcalan'ı seçimler öncesinde "ateşkes" ilan etmeye iten esas neden budur. Seçimlerde HADEP'in daha fazla oy almasına imkan sağlamak. Şayet HADEP parlamentoya giremezse, o zaman da seçimlerden çıkacak sonuçları, kurulacak yeni hükümetle pazarlık yapmak için kullanmanın kapısını açmak.

EMEK PARTİSİ GİRİŞİMİ

Halen kurulmadığı için parti olarak katılamadığından dolayı, seçimlere bağımsız adaylarla katılan Emek Partisi Girişimi (EPG), Marksizm-Leninizm adına konuşan, legalist, reformist bir oluşumdur.

EPG, Aralık başında yayınladığı "Seçim Bildirgesi"yle, seçimlerdeki tavrını kamuoyuna yansıttı. Sözkonusu bildirge, *"işçi sınıfının dünya görüşü"* adına ortaya konmuştur. EPG'nin seçimlerdeki iddiası, işçi sınıfının ve emekçilerin bu seçimlerdeki biricik temsilcisi olmaktı. O, işçi sınıfının dünya görüşünü çıkış noktası alma iddiasında, yani Marksist-Leninist olma iddiasındaydı! Onun bildirgesi, öncelikle bu iddiaya uygunluk açısından ele alınıp, değerlendirilmelidir.

Üç sayfalık bildirgenin bir sayfası slogan ve milletvekili adaylarının isimlerine ayrılmıştır. Savunulan talepler ise esasta reform talepleridir. Ancak yer yer devrim talepleri de vardır. Bunlar reform talepleriyle içiçe ve hiçbir ayrım yapılmadan ileri sürülen, ve böylelikle boğulan taleplerdir. Talepler bölümünde, "dükkanda her çeşit mal vardır". Fakat esas olan, ağırlıklı olan, reform talepleridir.

Bildirgenin ana kısmında, Türkiye'nin içinde bulunduğu durumdan yakınan, işçi sınıfının eylem ve mücadelesini abartan ve bu hareketin kuyrukçuluğunu yapan, kendiliğindenciliğe tapınan bir konum sergilenmektedir. Bildirgenin tümünü burada ele alma yerine, birkaç noktadaki tavırlarını aktarmak, bunların niteliğini ortaya koymaya yeter. Örneğin,Türkiye'de yaşanan olumsuz durumların ortaya konduğu yerde, şunlar da söylenmektedir:

"Bütçenin yarısı Kürtlere karşı yürütülen savaşa ayrıldı. Ama, "birlik-bütünlük" sağlanamadı. Kürtlere karşı yürütülen savaş, tam bir kaosa dönüştü." (adı geçen bildirge)

Burada EPG, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş konusunda tavır takınmaktadır. Bu seçimlerde işçi sınıfının dünya görüşünü savunma iddiasında olan bir oluşumun, Kuzey Kürdistan'daki savaş konusunda takındığı tavır; savaşın pahalı olması, "birlik-bütünlük sağlayamadığı", "kaosa dönüştüğü" çerçevesindedir! Bu, işçi sınıfı adına da savunulsa, gerçekte tam bir burjuva liberal tavırdır.

Ülkemizde, burjuva liberalizminin de Kürdistan'daki savaşa karşı olmasının gerekçeleri aynıdır! Pahalılık, verimsizlik, sonuçsuzluk, kaos! Burjuva liberalizminin de savaşa karşı tavrının çıkış noktası, "birlik ve bütünlüğün"(!!!) nasıl sağlanacağıdır! Onlar yürüyen savaşla bunun sağlanmadığını görmekte, bundan rahatsızlıklarını –her geçen gün daha yüksek sesle– dile getirmektedir. EPG'nin seçim bildirgesinde de yapılan budur! İşçi sınıfı adına bu tavır yüzkarasıdır!

İşçi sınıfı adına savaş konusunda takınılacak minimum tavır, bu savaşın bir yanında haklı ve doğru, ulusal baskıya karşı yönelen bir yan olduğunun vurgulanması ve devlet açısından yürüyen savaşın sömürgeci niteliğinin ortaya konmasıdır. Bunu yapmayanın işçi sınıfı adına konuşma hakkı yoktur! Legallik vb. de işçi sınıfı adına burjuva liberalizminin savunulmasının gerekçesi olamaz! Hiç kimse, Komünistleri bu seçime katılmaya zorlamadı! Şartlar ortadaydı. Oyun herkesin gözü önünde oynandı. Komünistler için seçimlere katılmak, Komünist propagandayı kitlelere ulaştırmak için bir aracın kullanılmasıdır. Eğer bu aracın kullanılma imkanları yoksa, varmış gibi yapmak, ya da Komünist propagandadan vazgeçmek pahasına seçimlere katılmak, su katılmamış oportünizmdir!

Devam:

"Emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarına endekslenen dış politikada da tam bir iflas yaşandı. Türkiye; ne "Ortadoğu'nun lider ülkesi" ne de "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türklük Dünyası"nda sözü dinlenir bir ülke olabildi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra büyük heveslerle çıkılan Orta Asya "seferleri" bozgunla sonuçlandı." (aynı yerde)

İşçi sınıfının dünya görüşü adına hareket edenlerin, faşist Türk devletinin dış politikada iflası yaşamasını bir olumsuzluk olarak görüp göstermesi şaşırtıcıdır! EPG, burjuvaziyi teşhir etme ve ajitasyon yapma adına, burada adeta ülkenin "Ortadoğu'nun lider ülkesi" olma iddiasının gerçekleşmemesinden hayıflanır durumdadır. Halbuki işçi sınıfı açısından bu durumda yakınacak, hayıflanacak bir şey yoktur. Burjuvazinin önderliğinde Türkiye'nin, Ortadoğu'da lider ülke konumuna gelmesi, işçi sınıfının talebi ve derdi değildir, olamaz! Burada sergilenen tavır da liberal burjuvazinin tavrıdır!

EPG sadece yakınmakla, herşeyin kötüye gittiğini söylemekle yetinmiyor. Son 15 yıllık kötü gidişin sorumlusunun sadece ANAP, DYP ve CHP'nin olmadığını belirterek şunları da tespit etmektedir:

"Çünkü; düzen partilerinin tümü, aralarındaki "renk" farkına karşın, 12 Eylül sonrasında yeniden yapılanırken, aynı kaynaktan beslendiler; yeni dünya düzeninin ortaya attığı, dünya kapitalizminin yeniden yapılanması için öne sürülen ilkeler doğrultusu da biçimlendiler." (aynı yerde)

Emek Partisi Girişimi, burada düzen partilerinin bir ve aynı olduğunu göstermeye çalışırken, son 15 yıllık dönemin ve öncesinin de sorumlusu olan bizzat kapitalist düzen ve faşist Türk devletini unutuvermiştir... Emek Partisi Girişimi, kötü gidişatın kaynağını düzenin kendisinden değil, bu düzenin hizmetkarı olan ve dönem dönem parlamentoda icraatta bulunan partilerde aramaktadır. Bu tavrıyla Emek Partisi Girişimi, kapitalist sömürü sistemini savunur konumdadır.

Emek Partisi Girişimi, bildirgesinde büyük sermayeye karşı tavır takınmaya çalışmaktadır. Fakat bir bütün olarak sermayeye karşı gelme tavrını "hak götüre". Bir bütün olarak sermayeye karşı olmadığını ortaya koyan bir tavır da, özelleştirme konusunda

takınılan tavırdır. Evrensel'de yayınlanan habere göre, Emek Partisi Girişimi'nin tavrı şöyledir:

"Bu yüzden de emekçilerin partisi EP, bu saldırı planına tümden karşıdır. KİT'lerde, istihdamdan adam kayırmaya; siyasilerin arpalığı olmasına kadar pek çok sorun bu kurumların işçilerin ve emekçilerin denetimine açılmasıyla aşılabilir bir sorundur." (agg, 18 Aralık 1995)

İşte Emek Partisi'nin özelleştirme planına karşı savunduğu budur. Emek Partisi, ücretli kölelik sistemine, KİT'lerin kapitalist mülkiyetine karşı değildir. Bunlar için sorun, sadece *"bu kurumların işçi ve emekçilerin denetimine açılması"* dır. Yani işçiler, kapitalist mülkiyet biçimine sahip olan kurumları, kapitalistler için denetlecekler ve sorunlar çözümlenecek...

EPG, bildirgesinin ikinci bölümünde, işçi sınıfı hareketinin esas olarak ekonomik mücadelenin ötesine geçmeyen ve halen düzen sınırlarını aşmayan durumunu abartan bir tablo çizmektedir. Bu tavır, gerçekte işçi sınıfı adına takınılan kuyrukçu bir tavırdır. İşçi sınıfı hareketinin ihtiyacı, ona yağ çekilmesi, kuyruğuna takınılması değil, berrak Sosyalist bilinçtir! İşçi sınıfı adına konuşanların, hareketin andaki durumunu olduğu gibi tespit etmesi, doğru bir propagandanın da önşartıdır. Türkiye işçi sınıfını anda *"dünya işçi sınıfının en ileri müfrezesi"* ilan edenlerin –EPG'nin iddiası budur– yaptıkları bu değerlendirme, en iyimser bir yorumla kendi kendini kandırmadır!

Seçim öncesi dönemde takınılan tavırlar, esas olarak bildirgede ortaya konan tavır çerçevesinde olmuştur. Yapılan toplantılarda bazen, katılan kitle tarafında atılan devrim ve sosyalizm sloganları ve bazı milletvekili adaylarının konuşmaları içinde devrim ve sosyalizmden bahsetmeleri, sadece savunulan reformist politikanın gizlenmesine hizmet eden tavırlar olmuştur.

Tek tek adayların konuşmalarını dışta tutarsak, Emek Partisi Girişimi'nin "Seçim Bildirgesi" dışındaki bir resmi belgesi de, 22 Aralık tarihinde İstanbul Kadıköy'de yaptığı mitinge çağrı ilanıdır. 21 Aralık tarihinde Evrensel gazetesinde yayınlanan çağrıda savunulan talepler şunlardır:

"-Özelleştirmeye, sendikasızlaştırmaya, işçi kıyımına, düşük ücrete hayır!

-Kamu emekçilerine grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı!

-Tüm anti-demokratik yasalar iptal edilsin, faşist 12 Eylül anayasası çöpe!

-Zamlara ve hayat pahalılığına son!

-NATO'ya, Çekiç Güç'e, İMF'ye, Gümrük Birliği'ne Hayır!

-OHAL, koruculuk kaldırılsın, köy yakmalara, sürgüne son!

-Parasız eğitim, özerk demokratik üniversite!

-Kadınlara yönelik baskı ve aşağılamaya son!"

Burada bilinçte tutulması gereken temel gerçek, EPG'nin "işçi sınıfının dünya görüşü"nü çıkış noktası aldığı, düzenin alternatifi olduğu vb. iddiasıdır. Bu iddiada olanlar, seçim propagandalarında, devrim propagandasını merkeze koymak, reform taleplerini devrim propagandasının bir parçası ve ona bağlı olarak ele almak zorundadırlar.

EPG'nin somut seçim propagandasının yukarda aktardığımız taleplerinde, bu yaklaşımdan eser yoktur. Bırakalım devrim propagandasının merkeze konmasını, somut propagandaya gelindiğinde, bildirgede incir çekirdeği misali, slogan düzeyinde yeralan tek bir devrim talebi bile kalmamaktadır. Savunulan taleplerin hepsi, normal bir burjuva demokratı ya da örgütünün savunduğu, savunabileceği taleplerdir.

Bu taleplerin hiçbiri, burjuva düzenine karşı olan talep değildir. Tam tersine ama, burjuva düzenin savunuculuğunu yapan taleplerdir.

Örneğin, *"faşist 12 Eylül anayasası çöpe!"* sloganı ya da talebi, bildirgelerinde hep son 15 yıldan bahsetmeleri de gözönüne alındığında, 12 Eylül 1980 öncesinin savunuculuğunun yapıldığı açığa çıkmaktadır. Bu durumda, bu savunu burjuva demokrasisinin bir savunusu bile değildir. Çünkü 12 Eylül 1980 öncesinin anayasaları da faşist anayasalardır.

Örneğin ulusal sorunda, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki baskı, zulmü, katliamı şartlarında, kendilerini *"OHAL, koruculuk kaldırılsın, köy yakmalara, sürgüne son!"* talebiyle sınırlamaları, fakat Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunmamaları, somut koşullarda "misak-ı milli"nin savunulmasıdır.

Örneğin *"Kadınlara yönelik baskı ve aşağılamaya son!"* talebi kime yönelmektedir? Emek Partisi Girişimi parlamentoya girdiğinde bu konudaki çözümü nedir? Mevcut sömürü düzenine karşı gelmeden, kadınlar üzerindeki baskı ve aşağılamaya karşı tutarlı bir mücadele nasıl yürütülebilir?

Emek Partisi Girişimi, yine her burjuva demokratın sahip çıkabileceği bir talep öne sürerek, kimliğini ele vermektedir. Ufukları burjuva platformunun ötesine geçmeyen Emek Partisi Girişimi, HADEP merkezli blokta yer almamasına *"Ufukları burjuva platformun dışına bir türlü çıkamıyor."* gerekçesini göstermektedir. Doğrudur. HADEP merkezli blokun ufku, burjuva platformunun ötesine geçmemektedir. Fakat, Emek Partisi Girişimi'nin de bunlardan özde bir farkı yoktur. Reformizmin odaklarından biri HADEP merkezli blok ise, bir diğeri de Emek Partisi Girişimi'dir. Emek Partisi Girişimi'nin şimdi legalde rakip olmaya soyunduğu kemalist, devrim düşmanı İşçi Partisi arasında özdebir fark yoktur.

"ATILIM" DERGİSİ

Bu kesimin seçimler hakkındaki genel tavrı şöyledir:

"Atılım, seçime katılmayı, halkın politikaya ilgisinin yoğunlaştığı bu koşullardan, mümkün olduğunca fazla sayıda işçi ve emekçinin genelde düzenden özelde de sosyal demokrasiden kopuşu için yararlanmayı, işkenceci katillerin, polis ve general eskilerinin adaylığının yarattığı fırsatı faşist rejimin daha etkili ve daha canlı bir teşhiri yönünde değerlendirmeyi ve esas olarak da ırkçılık ve şovenizme karşı mücadelenin güçlendirilmesini önerdi. Bu platformda bir güç birliği ya da blok arayışını doğru buldu. Tüm eleştirilerine karşı HADEP merkezli bloğun özel olarak teşhirine karşı çıktı." (Atılım, 9-16 Aralık 1995)

Bu seçimlerde, koşullardan devrimci amaçlarla yararlanmanın, seçimlere katılmakla mümkün olduğu anlayışında olan "Atılım" ve çevresi, eleştirilerinin esasını "boykot" tavrını takınanlara yöneltmektedir.

Kuşkusuz seçimlerden en iyi biçim-

de yararlanmak, belirli şartlarda seçimlere katılmakla da mümkündür. Fakat "Atılım" ve çevresi, "boykot" tavrını takınmanın, seçimlerden devrimci bir biçimde yararlanmayı dıştaladığını savunduğu noktada, sorunu darlaştırmakta ve sonuç itibarıyla "boykot"u genel olarak reddetme konumuna düşmektedir. "Özgür Gelecek" ve "Partizan Sesi" dergilerinin bazı yanlışlarına (örneğin devrimci durumun sürekliliği tezine) karşı haklı olarak eleştiri getirirken, "boykot" tavrını "politik sekterizm" ve "bir çocukluk hastalığı" olarak değerlendirmektedir.

Boykot tavrı politik sekterizm olarak değerlendirilirken, buna karşı getirilen tavır da "politik esneklik" tavrı olarak değerlendirilmektedir. "Atılım" ve çevresi de bu "esnekliği" göstermektedir...

İstanbul ve İzmir de "bağımsız, devrimci, sosyalist" birer adayla seçimlere katılan bu çevre, "politik esnekliğe" sahip olduğu için, HADEP merkezli bloku da desteklemektedir.

Bu konudaki tavırları, blok içinde yeralan milletvekili adaylarının kimliklerine göre bölgesel destek vermedir. HADEP merkezli blok hakkında takınılan tavır, bunların da "ehven-i şer" politikasını savunduklarını ortaya koymaktadır.

"Atılım"a göre bu bloka verilen oylar *"kirli savaşa, Kürt düşmanlığına itiraz oyları olacaktır. Irkçılık ve şovenizmi protesto, sosyal demokratlardan kopuş oyları olacaktır." (aynı yerde)* Evet, HADEP'e verilen oylar bir yanıyla bu rolü oynayacaktır. Fakat kendisine "Marksist-Leninist komünistler" diyenlerin, bu madalyanın diğer yüzünü de sorgulamaları zorunludur. Kitleler hangi bilinçle hareket etmekte ve oyları alanların savunduğu politika nedir? Komünistler kötüye karşı daha az kötünün propagandasını yapmazlar ve daha az kötüden yana olmazlar. Bizler, haksız savaşa, Kürt düşmanlığına, ırkçılık ve şovenizme karşı olduğumuz gibi, ezilen ulus milliyetçiliğine, faşist Türk devletiyle anlaşma politikasına, reformizme ve benzerine de karşıyız.

Bu yüzden de eleştiri okunun sivri ucunun hakim sınıflara yöneltilmesi, hiçbir şekilde demokrat, devrimci, sosyalist geçinenlerin reformistliğine karşı mücadele etmenin alternatifi değildir. Tam tersine, demokrat, devrimci, sosyalist geçinen cephenin reformizmine karşı da mücadele edilmeden, ne hakim sınıflara ve devletine karşı, devrimci bir mücadele verilebilir, ne de seçimlerden devrimci bir biçimde yararlanılabilir. "Atılım" ve çevresinin HADEP'e verdiği destek, somut olarak reformizmin desteklenmesidir. "Ehven-i şer" politikası, "Atılım" ve çevresini *"onaylama"*dıkları ve *"destekleme"* diklerini söyledikleri platformu desteklemeye götürmüştür. Reformizmin bu desteklenmesi de "politik esneklik" olarak yüceltilmektedir.

Sonuç itibarıyla "Atılım" ve çevresi, oportünist, reformist ve kendiliğindenciliğe tapma konumundadır. Seçimlerden devrimci bir biçimde yararlanma adına kitlelerin bilincini karartmaya hizmet etmiştir.

"PROLETER HALKIN BİRLİĞİ" DERGİSİ

Bu dergi ve çevresinin tavrı, esas olarak "Atılım" dergisi ve çevresinin tavrıyla aynıdır. Bunlar da çok genel olarak devrimden, *"özgür Türkiye"*den bahsetmektedirler.

Dergilerinin 1. sayısında şu tavrı takınmaktadırlar:

"Devrimci ve komünistler seçimlere bağımsız kimlikleriyle katılmalı, devrimci bir blok etrafında, anın devrimci görevlerine asılarak, sosyalizm programımızı bayraklaştırmalıyız." (Proleter Halkın Birliği sayı 1, sayfa 2)

Bu genellikteki bir tavrın eleştirilmesi sözkonusu değildir. Çünkü sorun, bu genel lafların içeriğinden somut olarak ne anlaşıldığında yatmaktadır. Tavırları, doğrularla yanlışların içiçe geçirildiği, kitlelerin bilincini bulanıklaştıran bir tavırdır.

Burada savunulan bağımsız adaylarla katılma tavrı ise, süreç içinde geri çekildi ve *"Devrimci, Sosyalist Bağımsız adaylara çağrımız: adaylıktan çekilin, Emek, Barış Özgürlük Blokunda devrimci adayları destekleyin." (agd, sayı 3)* çağrısına dönüştü.

Bu tavrıyla birinci sayıda savundukları bazı genel doğrulardan da uzaklaşmış, sonuç itibarıyla reformizme yedeklenmişlerdir. Böylece bunlar da "Atılım" dergisi gibi hareketin kuyruğuna katılma tavırlarını belgelemiş oldular.

"ZAFER YOLUNDA KURTULUŞ" DERGİSİ

Seçimleri bir bütün olarak boykot eden bu dergi, seçimler konusunda en geniş tavır takınan dergilerden biridir.

Seçimleri boykot tavrı, bu derginin somut olarak seçimler bağlamında devrimci bir tavır takındığını göstermektedir. Gerek genel olarak seçimleri değerlendirmesi, gerekse de "sol" adına seçimlere katılmak isteyenlere karşı tavrı ve evet "Marksist-Leninist komünistler" olarak geçinen "Atılım" gibi çevrelerin tavrına göre de devrimcidir.

Fakat bu devrimci tavır, Marksizm-Leninizm bilimine dayanan, bu bilimin kavranması temelinde savunulan bir tavır değildir. Bu tavır, küçükburjuva devrimciliğinin "keskin sc cu", kitleler adına öncünün savaşması anlayışı temelinde yükselmektedir.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

28 Kasım 1995 tarihli haber bülteniyle seçimler hakkında tavır takınan bu örgütün tavrı da seçimleri boykot tavrı oldu.

Bunların tavrı, özü itibarıyla "Zafer Yolunda Kurtuluş" dergisinin savunduklarıyla aynıdır.

DHKP, hakim sınıfları teşhir ederken bazı temel yanlışları da savunmaktadır. Örneğin:

"Amerikan pasaportlarıyla yabancı ülkelerdeki yatırımlarıyla her an kamaya hazır olanların vatanı bizim vatanımız değildir. Ülkenin siyasal, ekonomik politikasını emperyalistlerin hegemonyasına terkedenler, daha çok sömürmek için ülkeyi faşizmle yönetenler bu vatanın insanları olmadıklarını, halkı zerre kadar düşünmediklerini yüzlerce kez göstermiştir.

Seni yönetenler, yani hükümetler Türk ulusu adına hareket ettiğini söylüyorlar. Türklük, emperyalist politikaların dışına çıkmamak, işbirlikçilik yapmak, ulusal onuru çiğnetmek, Türk halkını emperyalistler karşısında küçük düşürmekse, bu Türklüğü aşağılamak bunun onursuzluk olduğunu söylemektir." (adı geçen bülten)

Burada DHKP, emperyalizme karşı mücadelenin yanlış bir örneğini göstermekte ve sonuç itibarıyla Türklüğü savunan şoven bir konuma düşmek-

tedir. Bunu daha açık hale getiren bir tespit de şöyledir:

"Türk ulusu, zalime zulme boyun eğen, aşağılanmayı kabul eden onursuz bir halk değildir. Türk halkı, tarihi boyunca zalimlere karşı isyan bayrağını kaldırmış, defalarca yenilmesine rağmen, onursuz yaşamayı kabul etmemiştir.

Türk ulusu adına hareket ettiğini söyleyen hükümetlerin, seçimlerde oy isteyen partilerin hepsi, emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin çıkarları için vatanı satan, halkı sömüren halk düşmanlarıdır." (aynı yerde)

Bu tavır, siyasi olarak devrim düşmanı Perinçek takımının görüşleriyle özde aynıdır. En iyi halde "milli burjuvazi"nin tavrıdır. Kuşkusuz bu tavır, DHKP'nin genel siyasi tavırlarının ğal bir sonucudur.

DHKP, Alevilere yaptığı çağrıda dini gericiliğe prim vermekte ve dini temize çıkarmaktadır. Tavırları şöyledir:

"Hiçbir inanç, zalimi, zulmü ve sömürüyü destekleyemez; destekleyenler, zalimin ve zulmün politikalarına alet olanlardır.

Egemen güçler, inançların zalime ve zulme karşı olan niteliklerini yok ederek yaşamasını isterler." (aynı yerde)

DHKP'nin seçimleri boykot etme doğru tavrına rağmen, bu ve benzeri tavırlar, DHKP'nin küçük-burjuva devrimci niteliğini ortaya koymaktadır.

"ALINTERİ" DERGİSİ

Bu dergi ve çevresinin seçimlere katılıp katılmama bağlamında savundukları şöyledir:

"Devrimci proletaryanın temsilcileri olarak, kitleleri sandık başına giderek faşist katillere, faşizme, kirli savaşa, ücretli kölelik düzenine karşı sloganlar yazmalarını öneriyoruz. Ancak kitle eğiliminin "sandık başına gitmeme" olarak belirdiği, şekillendiği kimi alanlarda, bu az çok bir kesinlik kazanmışsa ***bu eğilimi körüklemeliyiz.*** *" (Alınteri sayı 63, sayfa 3)*

Alınteri, genel boykot tavrı takınmasa da buradaki tavrı, sonuç itibarıyla boş oy vererek seçimi boykot etmektir. HADEP ve Emek Partisi Girişimi'ne oy verilmesini doğru gerekçelerle reddetmesi de gözönüne alındığında, bu kesim, seçimler konusunda esas olarak devrimci konumda durmaktadır.

Seçimlerle ilgili takınılan tavırda geneli ele alındığında yanlış görüşler de savunulmaktadır. Fakat bu bağlamda sorunun esası, devrimle reformizm ikileminde hangi safta durulduğudur.

"PARTİZAN SESİ" DERGİSİ

Bu dergi ve çevresi de seçimleri boykot edenlerden. Faşist Türk devletinin açık savunucusu partilere olduğu gibi, İP, HADEP ve Emek Partisi Girişimi'ne de oy verilmemesi gerektiği tavrını takınarak, seçimler bağlamında devrimci bir konumda durmaktalar.

Seçimleri boykot doğru tavrını takınırken bunlar, yanlış durum değerlendirmesi yapmakta ve seçimleri boykot etmeyi, anda "devrimci durumun varlığı"na dayandırmaktadırlar. Boykotu gerekçelendirirken şu tavrı takınmaktadırlar:

"Türkiye'ye baktığımızda nasıl bir fotoğrafla karşılaşırız? Bu soru önemli. Çünkü eğer, devrimci durum geriliyor, varlığıyla yokluğu belli değilse, toplumsal muhalefet yoksa veya çok cılızsa, devrim dalgası en alt perdede seyrediyor, devrimci hareketler yenilgi durumunu anımsatır bir geriye çekiliş halindelerse, bu durumda, parlamento seçimlerine karşı tavır olumsuz olmaz. Ancak, durum tam tersi ise, alınacak tavır da aynı paralelde olur." (Partizan Sesi sayı 30, sayfa 4)

Burada açıkça yanlış bir teori savunulmaktadır. Devrimci durum yoksa, devrimci hareket "yenilgi gibi" geriye çekiliş halindeyse, seçimlere karşı olumlu tavır takınır; yok *"devrimci durum varsa, dolayısıyla ciddi bir muhalefet söz konusu olur." (aynı yerde)*, o zaman da seçimleri boykot etmek gerekir.

Bu yaklaşım, Lenin'in boykot konusunda söylediklerini yanlış anlayan, mekanik olarak kavrayan bir yaklaşımdır. Lenin, Rusya somutundan çıkarak seçimlere karşı tavır sorununu tartışırken, gerçekten de devrimci durumun varlığı veya yokluğunu, boykot konusunda belirleyici bir kıstas olarak ortaya koymuştur.

Fakat, burada bilinmesi gereken şey, Lenin'in tartıştığı boykotun niteliğidir. Lenin'in tartıştığı boykot, seçimin konusu olan kurumu devrimle kaldırıp atacak bir boykottur. Nitekim, boykotun savunulduğu 1905'te, yapılan boykot, devrimin ta kendisidir! 1906'da yapılan boykot çağrısını Lenin, boykottan, seçilecek kurumun dağıtılmasını anladığı için, yanlış bulmuş, özeleştiri yapmıştır. Lenin'in tartıştığı böyle bir boykotun devrimci durum olmaksızın yapılamayacağı ortadadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan tarihinin hiçbir döneminde, hiçbir seçimde böyle bir boykot için gerekli objektif ve subjektif şartlar yoktu. Ülkemizde seçim boykotunu devrimci durumun varlığıyla açıklamaya çalışanlar, bu yüzden Lenin'in boykot taktiğinden hiçbir şey anlamamıştır! Bizim savunduğumuz ve uyguladığımız boykotun gerekçesi, devrimci durumun varlığı vb. değil; Türkiye'de yapılan seçimlerin niteliği, gerçek komünist propagandayla legal olarak seçimlere girmenin imkansızlığı, varolan şartlarda seçimlere katılmanın komünist propaganda ve örgütlenme açısından getirdiğinin, götüreceğinden az olduğu vb. nedenlerdir.

Partizan Sesi, boykotu gerçek durumun doğru tahlili temelinde gerekçelendirecek yerde, bir şey anlamadığı ve yanlış yorumladığı Lenin'e dayanma adına, devrimci durum şatosuna sığınmaktadır:

"Özetle Proletarya Partisi; günümüz Türkiye koşullarının 24 Aralık seçimlerini boykot etmeyi gerektirdiği düşüncesinde. Aksi halde, İYİ BİR DEVRİMCİ DURUM (BHB), güçlü bir toplumsal muhalefete rağmen, parlamento seçimlerine katılarak radikal değişiklikler isteyen toplumsal muhalefetin gerisine düşüleceği görüşünde. Aynı zamanda, radikal değişiklikler isteyen bu kesime, seçimlere katılma durumunda, mücadelenin hedefleriyle çatışan yanlış bir hedef gösterileceği bilinciyle hareket ederek BOYKOT diyor." *(aoç) (aynı yerde)*

Seçimleri boykot etmenin en temel koşul olduğunu ise şu satırlarda okuyoruz:

"Peki, boykota yol açan koşullar nelerdir? *(aoç)*

Devrimci durum. En önemli koşul. Devrimci durumun ibresi en azami

noktayı parçalarcasına üste varması durumunda, seçimlere ilişkin takınılacak tavır, katılmak değil, boykottur." (agd, sayfa 5)

Sonuç itibarıyla seçimler hakkında takındıkları tavırla devrimci bir konumda dursalar da, boykot tavırları yanlış bir yaklaşım temelinde yükselmektedir. Bu anlayışla, andaki durumu, "devrimci durum"un olmadığı bir durum olarak değerlendirmiş olsalardı, o zaman bunların tavrı, *"parlamento seçimlerine karşı tavır olumsuz olmaz"* biçiminde olacaktı ve boykot etmeyeceklerdi. Bu da göstermektedir ki, bunların, "Proletarya Partisi" adına savundukları düşünceler, Marksist-Leninist düşünceler değildir.

"DEMOKRATİK BARIŞ HAREKETİ" (DBH)

Değişik Alevi örgütlenmeleri tarafından kurulan DBH, Kasım'da erken genel seçimlere bağımsız adaylarla katılacağını açıkladı.

Esas olarak Alevi örgütlerin tabanına dayanan bu hareket, Alevi partisi olarak ortaya çıkmanın mezhep temelinde örgütlenmeyi meşrulaştıracağı ve *"laik, demokratik Türkiye özlemine"* aykırı olacağı gerekçesiyle Alevi partisi olmadığına dair açıklamalarda bulundu.

DBH, taslak olarak hazırlanan ilke ve hedeflerini tartışıp, bunlara son biçimini vermek için, 25 Kasım 1995 tarihinde Ankara'da "1. Ulusal Toplantı"sını gerçekleştirdi.

"Adlarımız farklı olabilir, ama soyadımız Türkiye'dir" şiarıyla niteliğini ortaya koyan DBH, "1. Ulusal Toplantı"sını Anıtkabir'i de ziyaret ederek, atalarının huzurunda Türkiye'nin bütünlüğünü savunacaklarına dair and içerek başlattı.

Sözkonusu bu toplantıdan sonra, kendi içlerinde varolan çelişkiler ve hala tam açığa çıkmayan arka plandaki nedenler sonucu, DBH seçimlere katılmayacağını ve adaylarını geri çektiğini açıkladı. Buna ek olarak oy verecekleri bir yapının olmadığını belirterek, *"sandığa gitmeyin"* çağrısı yaparak seçimleri boykot etme tavrı takındı.

Özellikle Alevi örgütlenmeleri arasında çokça tartışmaya sebep olan bu gelişmeler, seçim öncesinde tam bir komediydi. Sonuç itibarıyla seçimleri boykot tavrını takınmaları, DBH'nin düzeniçi bir hareket olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Çünkü sorunun özü, hangi anlayış temelinde boykot edildiğidir. Bunların düzeni savunduklarını göstermek için bazı yaklaşımlarına değinmek yeterlidir.

"1. Ulusal Toplantı"ları için yaptıkları çağrıda, DBH'nin varlığının nedenleri açıklanırken şunlar söylenmektedir:

"Barış olmadan, demokrasi olamayacağı için; soy, inanç, sınıfsal farklılıkların kavga nedeni olmaktan çıkmasını istediğimiz için; farklılıklarımıza saygı, demokratik birliğimize temel olacağı için; kültürel çeşitliliğimizi, ulusal bütünlüğümüze yansıtmak için; ..." (Evrensel, 22.11.1995)

Buradaki temel yaklaşım, önce "Misak-ı milli" sınırları içinde yaşayan ulus ve milli azınlıkların Türk ulusal bütünlüğü içinde eritilmesi şoven yaklaşımıdır. İkincisi, bunlara göre sınıfsal farklılıklar, yani burjuvaziyle proletarya ve emekçiler arasındaki farklılıklar kalmalıdır, ama bunlar *"kavga nedeni olmaktan"* çıkarılmalıdır. Buradaki tavır, açıkça sınıflararası işbirliği tavrıdır. Mustafa Kemal'in *"imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir zümreyiz"* şiarı, bunların da hayalidir !

DBH Geçici Yürütme Kurulu Başkanı Ali Haydar Veziroğlu, "1. Ulusal Toplantı"da kendilerinin *"devleti halkıyla, halkı devletiyle barıştırmak"* amacında olduklarını açıkça dile getirmiştir. A. H. Veziroğlu, Alevilerin tavrını özetlerken şunları söylemektedir:

"Gelin birlikte el ele devleti kucaklayalım, yıllardır sesimizi duymayan devlete sesimizi duyuralım." (Evrensel, 26 Kasım 1995)

Yine DBH milletvekili adayı Cafer Özerkoç, *"Devletin işlevlerini yerine getirdiği koşullarda kendilerinin ortaya çıkmasına gerek bile olmadığını" (Evrensel, 9 Aralık 1995)* açıklamıştır.

Yani bunlara göre, devlet üzerine düşeni yapmamaktadır, "siyaset tıkanmıştır" ve bu durumda DBH'nin devlet düzenini daha iyi bir hale getirmesi için gereksinim doğmuştur... DBH, CHP ve DSP'den daha sosyaldemokrat bir parti yaratma amacındadır. Ki, A. H. Veziroğlu'nun geldiği yer de CHP'dir.

A. H. Veziroğlu, seçimlere katılmaktan vazgeçtikten ve DBH adına yaptığı açıklamada zeminlerinin sosyal-demokrasi olduğunu belirttikten sonra şu tavrı takınmaktadır:

"NASIL MI?

Mustafa Kemal Atatürk'ün öngördüğü gibi, "Yurtta Sulh ile, Cihanda Sulh"un bir bütün olduğuna yürekten inanarak, Türkiye'de barış, dünyada barış diye haykırıyoruz, haykıracağız. Bu nedenle, bu projede emekle sermayeyi buluşturacağız, bireyleri, kümeleri, kesimleri birbiriyle ve devletle barıştıracağız." (Evrensel, 23 Aralık 1995)

Burada her yanıyla DBH'nin niteliği ortaya çıkmaktadır. Bunların "barış"ı, emekle sermaye, proletaryayla burjuvazinin "barış"ıdır. "Barış" hareketi olmalarının temel nedeni de, sınıf mücadelesinin reddi, burjuva düzene hizmettir.

Bunların "şeriat ve faşizme" karşı görünmeleri büyük bir sahtekarlıktır. Bunların kendileri bizzat Kemalizmin, yani Türkiye'deki faşizmin savunucularıdır.

Sonuç itibarıyla bunlar seçimleri boykot etse de, düzenin savunucularıdır. Bu gerçek, Alevi mezhebinden işçi ve emekçilere anlatılmak ve kavratılmak zorundadır. Mezhep temelindeki örgütlenmeler nasıl ki düzene hizmet ediyorsa, DBH ve benzeri örgütlenmeler de düzene hizmet etmektedir.

* * *

Bütün burada aktardıklarımız, demokrat, devrimci, sosyalist geçinen kesimde, seçimler konusunda takınılan tavırlar hakkında genel bir çerçeveyi ortaya koymaktadır.

Ağırlığı, reformizmin savunuculuğunu yapanlar ve onu destekleyenler oluşturmaktadır. Dışımızda seçimler konusunda takındıkları tavır itibarıyla devrimci bir yaklaşım içinde olanlar da komünist değillerdir.

Seçimler hakkında takınılan tavırlar, bir kez daha, reformist, oportünist cepheyle Bolşeviklerin farklılığını çok açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Reformizm ve oportünizm yenilgiye, Marksizm-Leninizm zafere götürür!

Yaşasın Bolşevizm!

24 Aralık 1995 ▲

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

CUMHURİYET tarihinin en büyük katılımlı işçi eylemlerinin yaşandığı ve toplu sözleşme görüşmelerinin bütün hızıyla sürdüğü Eylül-Ekim aylarında, Türk-İş'in örgütlü yapısı içinde ilginç olaylar yaşandı:

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun grev kararına rağmen, tekstil işkolundaki en büyük sendika olan Türk-İş üyesi TEKSİF grevlere katılmadı.

Yine üye sendikalardan Haber-İş merkezi anlaşmayı beklemeden, hükümetle sözleşme yaptı. Türk-İş Mali Sekreteri ve Demiryol-İş Sendikası Başkanı Enver Toçoğlu'nun bu işte parmağı olduğu ve onun bu konuda MHP'nin yardımına başvurduğu iddiaları ileri sürüldü. Haber-İş'i aynı şekilde, –ama bu kez Türk-İş merkezinin izniyle?!– Orman-İş izledi ve onlar da merkezi anlaşmanın imzalanmasını beklemeden, hükümetle anlaşmaya imzayı bastılar...

Daha sonra da, Bayram Meral, Şemsi Denizer, Enver Toçoğlu Mustafa Özbek gibilerinin şahsında temsil edilen Türk-İş'li sendika ağaları, 600 bine yakın işçiyi sattılar...

TÜRK-İŞ GENEL KURULU

Toplu sözleşmelerin imzalanmasından ve Genel Kurul havasına girilmesinden sonra, konfederasyon içindeki rahatsızlıklar daha açık bir şekilde dile getirildi. TEKSİF, Haber-İş, Orman-İş gibi sendikaların toplu sözleşme öncesindeki tutumları sert şekilde eleştirildi. Bayram Meral'in gidip hükümete teslim olduğu söylendi. vb. Örneğin Harb-İş Sendikası Genel Başkanı İzzet Çetin şöyle diyordu: *"Ne yazık ki, sınıflar mücadelesinde her dönemde ortaya çıkan ihanet çeteleri bu dönemde de içimizden çıktı. Sınıfım ve örgütüm adına sınıfa ihanet eden, sendikal hareketi zayıf düşüren, soğukta grev çadırındaki işçinin umutlarını karartan, evinde ekmek bekleyen çocuğunun geleceğiyle oynayan, siyasal kimliğini sendikal kimliğinin önüne koyan ihanet çetelerini kınıyorum." (Milliyet 30.10.95)*

Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Başoğlu da kabul edilen son toplu sözleşmenin "yenilgi belgesi" olduğunu vurgularken, şunları da sözlerine ekliyordu:

"Bu anlaşma, maalesef güçlü Türk-İş'in kayıtsız-şartsız teslim olduğu izlenimini vermektedir. Bayram Meral, işçilerden özür dileyip sendikacılığı bırakmalıdır." (Milliyet, 2.11.1995)

Benzeri eleştiriler Genel Kurul havasını fazla etkilemedi, gözler liste mücadelelerine çevrildi. Genel Kurul'a hazırlık sürecinde Türk-İş yönetimi için çok sayıda aday adayı bulunmaktaydı.

Yer yer başkanlıktan çekileceğini bizzat kendisi de söyleyen Bayram Meral, Kasım başlarında, yeniden adaylığını açıkladı.

Tes-İş Genel Başkanı Faruk Barut'un da adaylığını koyacağına kesin gözüyle bakılıyordu. Faruk Barut'un adaylığını destekleyen Türk-İş Mali Sekreteri Enver Toçoğlu'nun, Başkanı olduğu "SSK Mensupları Derneği"nin milyarlarca lira parasını "iyi ettiği"nden(!) ötürü mahkemeleştiğini ve hakkında beraat kararı veren yerel mahkemenin bu kararının Yargıtayca bozulduğunu, 2,5 yıl hapis cezası istemiyle yeniden yargılanacağını özellikle belirtmek isteriz!

Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek, *"arkadaşlar isterlerse aday olurum"* diyerek, başkanlıkta gönlü olduğunu açıklıyordu.

Bayram Meral ve Şemsi Denizer...

Türk-İş Genel Sekreteri Şemsi Denizer de, Bayram Meral'le çelişkilerinden dolayı "bu adamla olmaz" diyerek, başkanlık bağlamında bir değişiklikten yana olduğunu söylediyse de kendisinin adaylığı konusunda herhangi bir açıklama yapmadı.

Türk-İş'te çeşitli fraksiyonlar birbirleriyle çatışıyorlardı. Örneğin DYP'nin Barut-Toçoğlu'nun listesini açıkça desteklediğini herkes biliyordu. Bu gelişme hatta, boyalı basında, Çiller'in Bayram Meral'i son toplu sözleşme görüşmelerinde sergilediği tavırlarından ötürü cezalandırmak istediği şeklinde yorumlanıyordu. Bayram Meral ise, gayet profesyonelce ve tam bir sendika ağasına yakışır şekilde, Türk-İş'in birliği ve bütünlüğünden dem vuruyor, şunları söylüyordu:

"Genel Kurul öncesi Türk-İş'i sağcı-solcu diye gruplara ayırmanın yanlışlığını herkes görmelidir. Haklı mücadelemiz sırasında Kızılay Meydanında topladığımız işçilerin alnında sağcı-solcu diye yazmıyordu. Her insanın siyasi bir görüşü olacaktır. Ancak herşeyden önce temsil ettiğimiz toplumun hakkını vermeliyiz. Türk-İş'te gruplaşmayı biz yaratmadık." (Milliyet, 13.11.1995)

Bayram Meral'in lafıyla "gruplaşmayı yaratanlar"dan Şemsi Denizer, Faruk Barut, Enver Toçoğlu ve hatta eski başkan Şevket Yılmaz'ın da içlerinde yeraldığı 25'e yakın sendika genel başkanı ve şube başkanı, Meral'in muhalifleri olarak İstanbul'da Kalyon Oteli'nde toplantı yaparken "yakalandılar" ve yakalandıkları gazetecinin fotoğraf çekmesini engellediler. *(Bkz. Milliyet, 18.11.1995)*

Diğer yandan Türk-İş'in "sol kanadı"nı oluşturduğu söylenen Petrol-İş, Deri-İş, Ağaç-İş Selüloz-İş, Basın-İş, Kristal-İş, Tez-Koop-İş, Hava-İş, Liman-İş, Harb-İş gibi sendikalar da otomatikman Meral destekçisi gibi görülüp gösterilmelerinden yakınıyorlardı. Bu kanattan Türk Harb-İş Genel Başkanı İzzet Çetin, şu görüşleri ileri sürüyordu:

"Hiç kimseye sözümüz yok. Bağımsız da kalabiliriz. Oy kullanmayabiliriz. Gönlümüze göre bir şekillenme olursa destekleyebiliriz de. Ama şu bilinmeli ki, kimsenin kuyruğuna takılıp gitmeyiz." (Cumhuriyet, 20.11.1995)

Genel Kurulda, *"Sendikacılığın kirli para hesapları ile kirli pazarlıklardan arınması gerektiğine"* dikkat çekeceklerini belirten İzzet Çetin, sözlerine şunları da ekliyordu:

"Dürüst sendikacılık, malvarlığının hesabını verebilen bir sendikacılık, artık aranılır hale geldi. Birilerinin yaptığı yanlışlar hepimize mal oluyor. İstenilen bir şekillenmeye ulaşılamazsa bu pisliğin içinde yer almamak adına bağımsız da kalınabilir." (aynı yerde)

Genel Kurul yaklaşırken Faruk Barut-Enver Toçoğlu ittifakının sözcüsü rolüne soyunan jaguarcı sendikacı Şemsi Denizer, Bayram Meral'e karşı zaferlerinden oldukça emin görünüyor, bunu şöyle ifade ediyordu:

"Türk-İş'te yeni bir oluşum içindeyiz. 3 yıl birlikte çalıştığım Bayram Meral'le anlaşamadığım için yeni bir oluşum içinde bulunduk. ... Türk-İş seçimlerinde yüzde 70'in üzerinde oy potansiyeline sahibiz. Seçimleri çok rahat kazanırız." (Cumhuriyet, 29.11.1995)

Bayram Meral ise, hükümetin bir ayağının (yani DYP'nin) kellesini istediğini vurgularken, *"Benim kellem işçi sınıfının kellesidir. İşçi sınıfı kellesini verir mi vermez mi? Verirse helali hoş olsun. Ben işçinin onuruna sahip çıkacağını düşünüyorum."* diyerek, hâlâ yarışta olduğunu ve seçimi kazanacaklarını açıklamıştır.

Bayram Meral bu açıklamayı yaparken, vakur bir başkan edasında, seçilmesi halinde önümüzdeki dönemde yapacaklarını şöyle formüle etmiştir:

"Ücret sendikacılığının dışına çıkmak zorundayız. Yapılması gerekenleri ortaya koymalıyız. Üretiminden alın verimlilikten, yatırımdan alın. İstihdam, gümrük birliği, 12 Eylül hukukunun kalıntılarının temizlenmesi, düşünen konuşan Türkiye'nin oluşması, bölgeler arası yatırımların dengeli kurulması, Güneydoğu sorununa çözüm bulunması, ki oranın en önemli sorunu işsizliktir, yatırımların o bölgeye kaydırılması, adil bir vergi sisteminin kurulması gibi sorunları tartışmak zorundayız. Türk-İş, ... Ülke sorunlarına, ulusal ve uluslararası düzeyde el atmalıdır. Bunları yalnız kendi başına değil demokratik kitle örgütleriyle, meslek kuruluşlarıyla, hatta işçi, işveren kuruluşlarıyla, bunları oturup tartışmalıdır. Üretimi nasıl artırırız, halkı nasıl mutlu ederiz, iş barışını nasıl kurarız, bunları araştırmamız lazım. Önümüzdeki dönemde gündemimizde önemli maddeler bunlar olacaktır."

Bayram Meral'in konuşmasında, Türk-İş başkanlığına değil de, parlamento seçimleri için milletvekili adaylığına idman yapıyor havasını yakalamamak mümkün değil! Ancak son toplu sözleşmeleri nasıl sattığı ortada olan bir sendika ağasının, ülkenin ve toplumun diğer sorunları kafa yormaya(!!!) başlaması bile insanı ürkütmektedir. Türk-İş'in yeni dönem başkan adayı, işe üretimi artırmakla, iş barışını kurmakla başlamıştır. Kürt "sorunu"na(!) ilişkin çözümü, patronların *"o bölge"*ye yapacakları yatırımlardadır!!! Hakim sınıfların gönüllü uşaklığı konusunda bundan daha iyi örnek bulunabilir mi?!!

Fakat burada esas sorun, sendika aristokrasisinin ne kadar işçi düşmanı olduğunu anlamak, anlatmak ve orada durmak değildir! İşçileri satmak, para yiyiciliği, burjuvaziye akıl hocalığı, düzen savunuculuğu vb. vb. gibi işler, sendikalarda bir kast oluşturan bu sendika bürokratlarına, yani üsttekilere has işlerdir. Esas sorun, bu kastın tüm bu yaptıklarına rağmen, alttakilerce, yani sendikalara üye yüzbinlerce işçi tarafından yönetici pozisyonlarda kabul görmeleridir. Bunun böyle olmasında, tabii ki işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyi tayin edici rol oynamaktadır. Bu sorunun çözümünde, sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltme çalışmasının bir parçası olarak, sendika ağaları teşhir edilmeli, bu sınıf düşmanlarının gerçek yüzleri işçilere gösterilmelidir.

Bu arada basına yansıyan ve burada sözünü ettiğimiz türden ilginç bir gelişme daha vardı. Bu gelişmenin ilginçliği, sarı sendikalardaki sendika kastının tamamen çürümüşlüğünü ortaya koymasındandır. İşçi düşmanı yüzlerini ortaya koymasındandır...

Bilindiği gibi, KİT'lerin özelleştirilmesi gündemde. Bu yapılırken, bazı işletmelerin "işçiler" tarafından satın alındığı da basında sıkça rastladığımız haberlerden. GESTAŞ, işte böyle bir "işçi şirketi"! GESTAŞ, Dok Gemi-İş Sendikası Genel başkanı Nazım Tur ve arkadaşları tarafından kurulmuş. GESTAŞ'ın Pendik, Haliç, Alaybey, Camialtı tersaneleriyle Pendik Motor Fabrikasını 49 yıllığına kiralamak için 69 milyar lira değerinde bir teminat çekini "Özelleştirme İdaresi Başkanlığı"na verdiği ve bu paranın kaynağı hakkında Dok Gemi-İş Sendikası Başkanı Nazım Tur'un da *"sendika yöneticisi arkadaşlar olarak ikramiyelerimizden biriktirdik"* açıklaması yaptığı bilinmekteydi.

Tam da Türk-İş Genel Kurulu öncesinde, Bayram Meral sanki kendisine getirilen mal-mülk sahibi olduğu "eleştirileri"nden intikam almak istercesine, GESTAŞ adlı "işçi şirketi"nin ipliğini pazara çıkarmıştır. Çünkü işin içinde Genel Kurul'daki rakiplerinden biri, Demiryol-İş Başkanı ve Türk-İş Mali Sekreteri Enver Toçoğlu vardır. Dok Gemi-İş Sendikası Başkanı Nazım Tur, 69 milyar lirayı, sendika yöneticisi arkadaşlarının ikramiyelerinden biriktirdiklerinden değil, sendikalı işçilerin üye aidatları ve benzerinden yarattıkları değerlerden ödemiştir.

69 milyar lira; yazımızın başında sözünü ettiğimiz, "SSK Mensupları Derneği"nin parasını "iç" ettiğinden ötürü mahkemede 2,5 yıl hapis cezası istemiyle yeniden yargılanacak olan Türk-İş Mali Sekreteri Enver Toçoğlu tarafından başkanı olduğu Demiryol-İş Sendikasının kasası teminat gösterilerek halledilmiştir. Bayram Meral de, Toçoğlu'nun bir çıkarı olmadan böyle bir işe girmeyeceğini ileri sürmektedir.

Dok Gemi-İş Genel Başkanı ve yeni "işçi şirketi" patronu Nazım Tur ise, olayın karşılıklı güven sonucunda yapılan bir anlaşma olduğunu ifade etmiştir. Tur, Demiryol-İş'ten alınan paranın geri nasıl ödendiği konusuna tam olarak bir açıklık getiremezken şunları da söylemiştir:

"Tersanelerin devir sözleşmesi son aşamasında. Yalnızca imzalanması kaldı. Teminat sözleşmesi olarak verilen paranın nereden geldiği, nasıl ödendiği, şu noktada kağıtlar manzumesidir. Demiryol-İş'in bu anlaşmada uğramış olduğu hiçbir zarar yoktur." (Cumhuriyet, 30.11.1995)

Görüldüğü gibi, bunların bu konularda birbirlerini eleştirmeye hakları yoktur! Pislik ve rezillikte sınır yoktur!!!

Bu olay, sendika ağalarının ellerine yetki ve imkan geçtiği anda bir tefeciden, bir bankerden veya herhangi bir başka paracanlısından farklı davranmadıklarını ortaya koymaktadır. Böylesi sendikacılar düşman başına! İşçi sınıfından uzak dursunlar, "başka ihsan istemez!" Gerçekte bunları işçi sınıfından uzak tutacak olan güç, yine işçilerdir...

* * *

Türk-İş'in 5-10 Aralık tarihlerinde yapılacak kongresinden önce, örgüt içindeki durum işte böyleydi!

Genel Kurul'da tüm bu kirli çamaşırlar yıkandı. Hepsi birbirlerini yiyicilik ve benzeri konularda karşılıklı suçladılar. Kesinlikle söylüyoruz, hepsi birbirini suçlarken haklıydılar...

Toçoğlu-Barut ve Denizer bloku tüm atıp tutmalarına rağmen, sonuçta Bayram Meral bir dönem daha Türk-İş başkanlığına seçildi...

* * *

Bugünkü sendikalar –ve onların bağlı bulunduğu konfederasyonlar–, sarı sendikalardır. İşçilerin hakkını gerçekten savunma durumunda değillerdir. Buna rağmen sendikal örgütlü işçiler, işte bu türden sendikalarda örgütlüler. Bu nedenle, buralardaki çalışmayı terketmek, işçileri terketmek demektir.

Sarı sendikalarda yapılması gereken, sınıf sendikacılığı hedefiyle komünist fraksiyon çalışmaları yürütmektir. Burada bilince çıkarılması gereken önemli bir nokta, sarı sendikaların sınıf sendikası haline dönüştürülemeyeceğidir. Bugün, bu sendika konfederasyonlarında faaliyet yürüten kimi çevrelerin yaptığı gibi, "sendikanın üst yönetiminin ele geçirilmesi" hayalinin işçiler arasında yayılmasına karşı çıkmalı ve sınıf sendikacılığı ile sarı sendikacılığın arasındaki izlerin silinmesine karşı mücadele etmeliyiz.

Bugün örneğin, elimizden geldiğince teşhirini yaptığımız, Türk-İş gibi sendikalarda mutlaka çalışma yapmak zorundayız. Evet bu gibi sarı, gerici, faşist sendikalarda da iktidar mücadelesi yürütmeliyiz. Ancak iktidarı ele geçirme konusunda "hayalci" olunmamalıdır. Çünkü iş ciddiye bindiğinde, hakim sınıflar izin vermeyecekler, sarı sendika ağaları da sendikaları böleceklerdir...

Bize gerçek devrimci sınıf sendikaları gereklidir. Sınıf sendikacılığı alanında atılacak ilk adımlardan biri, mevcut sendikalarda çalışmalara katılmak ve komünist sendikacılar kadrosunun oluşması için uğraş göstermektir.

Reformist, faşist işçi aristokrasisini, sendikal mücadelemizde teşhir ederek işçilerin güvenini kazanmalı, bolşevik çizgimizi doğru bir pratik çalışmayla birleştirerek proletaryanın büyük çoğunluğunu kazanmak için tüm enerjimizi kullanmalıyız.

Bülent Ecevit, Mümtaz Soysal ve Bayram Meral, Türk-İş Genel Kurulu'nda

Onlarca yıllık bir çalışmanın ürünü olan, yaratılması için muazzam enerji harcanan Parti'nin maddi, manevi değerlerini korumak; sadece sorumlu, bu işle görevli kişilerin değil, her üyenin, sempatizanın, kalbi Komünizm için çarpan her insanın günlük temel görevlerinden biridir.

Parti değerlerini gözbebeğimiz gibi koruyalım!

BOLŞEVİKLER olarak önümüzdeki günlerde, haftalarda, aylarda tarihi günler yaşayacağız. Bu sayıyla birlikte yayınlandığı ilk gün, Bolşevizmin sesi olmayı kendi önüne görev olarak koyan ve 100 sayıdır bu iddiasına layık bir yayın siyaseti izleyen Bolşevik Partizan, 101. sayıya ulaştı.

Bu, Komünist Hareketin ortaya çıktığı zamandan bu yana en güçsüz dönemlerinden birini yaşadığı, bırakalım komünistliği, devrimciliğin bile "çekiciliğini" yitirip burjuva "bilim adamları" tarafından bir "hastalık" olarak ilan edildiği zamanımızda, çok önemli bir kazanımdır! 100 sayı Bolşevik Partizan, sömürü düzenini yerlebir edip Komünist toplumu kurma mücadelesinde burjuvazinin suratına atılmış 100 tokattır!

1996 yılıyla birlikte Bolşevik Parti inşa çalışmasının 15. yılına varacağız! Bu 15 yıl; emperyalizme, sömürüye, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratmak için verilen zorlu mücadelenin 15 yılıdır. Bu 15 yıl; revizyonizme, oportünizme ve her türlü komünizm düşmanı akıma karşı Marksist-Leninist ilkeleri savunmanın 15 yılıdır! Bu 15 yıl, sömürü düzenin yerlebir etmede işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek Bolşevik Parti'nin inşasının 15 yılıdır!

100 sayı BP ve 15 yıllık Bolşevik Parti inşa çalışması sonucunda bizler, çok değerli siyasi, teorik ve örgütsel kazanımların sahipleriyiz! Bu sürede yaratılmış olan bu değerler, sömürü düzenini yerlebir etme ve komünist toplumu kurma mücadelemizde çok önemli mevzilerimiz, dayanak noktalarımız, enerji kaynaklarımızdır! Bu zorlu mücadele sürecinde yaratılmış olan Partinin maddi, manevi değerlerine, acaba onların layık olduğu biçimde sahip çıkıyor muyuz? Acaba elimizde varolan bu muazzam hazineyi koruyup kollamada gerekli özeni ve itinayı gösteriyor muyuz? Bu sorulara ne yazık ki tam olarak olumlu cevap veremiyoruz. Bu alanda büyük hatalar yapılmakta, sahip olduğumuz muazzam birikim, yeteri kadar iyi savunulmamakta, Partinin bu değerlerini koruyup kollamada yeterli özen gösterilmemektedir.

Korunup, kollanması, her türlü saldırıya karşı savunulması, ilerletilmesi, hayata geçirilmesi, yaygınlaştırılması gereken Parti değerlerinin başında Partinin siyasi çizgisi gelmektedir! Bu alanda elde edilen muazzam kazanımlara burada tekrar değinmeyi gereksiz görüyoruz. Fakat yaratılması için muazzam bir enerji harcanmış olan bu siyasi çizgiyi savunmada, yaygınlaştırmada, uygulamada, ilerletmede, kavratmada her durumda gerekli itinayı gösterdiğimiz söylenebilir mi? Ne yazık ki hayır!

Parti çizgisinin yaratılması, savunulması, yayılması, uygulanması, ilerletilmesi, kavratılması işleri, bazı hallerde bu işle özel görevli kadroların işi olarak görülmekte, yer yer buna uygun davranılmaktadır. Bu olumsuz durumun kaynağı; bazı yoldaşların bulundukları ortamda bir Partili gibi davranmayı unutmaları, Partinin bizzat kendi şahıslarında yaşadığını gözardı etmeleridir!

Partinin siyasi çizgisi, tüm Partinin yürüttüğü tartışmalar sonucunda Parti Kongreleri tarafından belirlenen, bu anlamda bütün Partililerin şu ya da bu şekilde emeğinin geçtiği en önemli değerlerimizden biridir. Bu değere layık olduğu biçimde sahip çıkmalıyız! Parti çizgisinin yaratılması ve uygulanması, sadece bu işle doğrudan görevli kişi ve kurumların işi değildir! Bunun için Parti çizgisinin tayin edildiği tartışmalara çok önem vermeli, tartışmaları çok iyi takip etmeli, gerekli gördüğümüz yerlerde müdahale etmeliyiz. Parti çizgisinin yayıldığı, açıklandığı yazıları, yayın organlarını çok iyi takip etmeli, çizginin doğru aktarılması, uygulanması ve yaygınlaştırılması konusunda dikkatli olmalıyız!

Partinin çizgisinin korunması demek; bulunduğumuz her alanda Pa çizgisine karşı gelen yanlış eleştirilere, saldırılara karşı durmak, onlara hakettikleri cevabı vermek demektir. Bulunduğumuz alanlarda Parti çizgisine gelen saldırılar karşısında vurdumduymaz veya hayırhah bir tavır takınmak, bu çizginin yaratılması için harcanan muazzam emeğe hakaret, onu çok ucuza harcamak demektir.

Kimi yoldaşlarımız, Parti çizgisini doğru bulmadıkları noktalarda, onu savunmayı kendi görevleri olarak kavramıyorlar. Parti çizgisini yanlış buldukları noktalarda, Parti çizgisi yerine kendi görüşlerini, deyim yerindeyse kendi çizgilerini savunabiliyor, Parti çizgisine bu noktalarda yönelen saldırılara ortak olabiliyorlar. Bu, bütünüyle yanlış bir tavırdır. Bu, Partinin ortak, kolektif değerlerinin kolektif bir biçimde savunulmamasıdır. Bu gibi tavırlar, son çözümlemede, herkesin kendi doğru bulduğunu savunduğu bir yapıya götürür, Partiyi Parti olmaktan çıkartır, çürütür.

Parti çizgisi konusunda çelişkilerimiz, eleştirilerimiz varsa bile, dışa karşı, çalışmada temel ve öncelikli görevimiz, Parti çizgisinin yaygınlaştırılması, propaganda edilmesidir! Parti çizgisiyle çelişen görüşlerimiz varsa, bunları ancak Parti çizgisinin tutarlı savunulması görevine bağlı olarak ve kişisel görüşümüz olduğunu, bu görüşlerin Parti çizgisiyle çeliştiğini vurgulayarak açıklamalıyız. Böyle davranmayıp, çelişki olan noktalarda, olur olmaz yerde kendi görüşlerimizi Parti çizgisinin önüne çıkarmak

veya Parti çizgisiymiş gibi kendi görüşlerimizi aktarmak, yaymak demek, yaratılması çalışmasına tüm Partinin katıldığı bir emek birikimini çiğnemek demektir; kendi iradesini kolektif iradenin üzerine çıkarmak demektir ve hiçbir şekilde komünistlere yakışmayan bir harekettir!

Çizginin hayata geçirilmesi konusunda da kimi yoldaşımız kendini doğrudan "sorumlu" görmemekte, sanki kendisi Parti dışındaymış gibi, yapılan yanlışları veya ortaya çıkan hataları doğrudan "sorumlu" kişilerin üzerine yükleyip "hatasız" bir siyasi faaliyet yürütmektedir! Bu davranış biçimi de, yaratmış olduğumuz muazzam değerdeki çizginin anlamını ve Partili olarak kendi önemini ve rolünü doğru olarak kavramamaktan, değeri çok küçük ve ucuz başka amaçlar uğruna çarçur etmekten kaynaklanmaktadır. Yapılan hatalar, kim yaparsa yapsın son tahlilde hepimizin hatalarıdır, bu anlamda hata, doğrudan bizim sorumluluğumuzda ortaya çıkmasa da, Partinin işlerinin yanlış yürüdüğünü gördüğümüz yerde sorumlu davranmalı ve hatanın ortadan kaldırılması için gerekli olan enerjiyi sarfetmeliyiz!

Çıkış noktamız, bir Partili olduğumuzu ve Partinin bizim şahsımızda yaşadığını hiçbir zaman unutmamak olmalıdır! Bu anlamda Partinin en önemli değerlerinden biri olan siyasi çizginin savunulmasında, ilerletilmesinde, korunup kollanmasında gerekli eni ve dikkati göstermeliyiz!

* * *

Korunması gereken en önemli değerlerimizden bir diğeri de kadrolarımızdır. Kadrolar, bizzat çizgiyi yaratan, onu hayata geçiren, Partinin canlı bir varlık olarak sürekli güçlenip büyümesinin temel garantisi ve esas dayanaklarıdır. Onu hayata geçirecek yetenekli kadrolar olmadan, en sağlam ve devrimci bir siyasi çizgi bile çekmecelerde çürümeye mahkumdur! Bu anlamda kadroları korumak, kollamak, her Partilinin temel görevlerinden biridir. Bu alanda da ne yazık ki bir dizi yanlış yapılmakta, en değerli varlıklarımızdan biri olan kadroların korunmasına yer yer gerekli özen gösterilmemektedir. Yoldaşlarımız, bir dizi durumda hem kendilerine hem de yoldaşlarına karşı, Komünizm davasına zarar verici davranış ve tutumlar içerisine girebilmektedir.

Kadrolarımızın kendi aralarındaki ilşkiler, ne yazık ki bir dizi durumda olması gerekenden çok daha olumsuzdur! Yoldaşlarımızın bazıları, bir dizi durumda, içinde bulunduğumuz durumu, yoldaşlarımızın "sıradan" insanlar olmadıklarını unutup, çok küçük nedenler yüzünden bile birbirlerini kırabilmekte; bu olumsuz durumlar, birlikte çalışma imkanını ortadan kaldıracak noktalara kadar varabilmektedir!

İçimizde birbirlerine karşı "uzaktan bile tahammül edemeyen" bir dizi yoldaş vardır. Bir kadronun yetişmesi için kaç yıla ihtiyaç olduğu, hangi şartları aşarak insanların bize geldiği, hangi emekler harcanarak insanların belli noktalara ulaştıklarını gözönüne alarak, yoldaşlarımızı gereksiz yere yıpratmamalı, onları gözbebeğimiz gibi korumalıyız! Önümüze çıkan kişisel sürtüşmelerde, bu sürtüşmenin çapını ve değerini, bu sürtüşmenin yürüttüğümüz mücadeledeki anlamını ve yerini bir an bile gözden uzak tutmamalı, rekabetçi ve intikamcı davranmamalıyız. Kişisel sürtüşmelerde sağlayacağımız "zaferler", aslında bir dizi durumda Komünizmin kaybetmesi anlamına gelebilir! Belli durumlarda geri çekilmesini, alttan almasını bilmeli, eleştirilerimizi yıkmak için değil, yapmak için ve buna uygun biçimde getirmeliyiz. Kısacası yoldaşlarımızı sevmeli, ilişkilerimizi buna uygun düzenlemeliyiz!

Kuşkusuz, yoldaşlararası ilişkilerde sekterizm ve küçük burjuva rekabetçiliği, gerçekte küçücük, uğrunda mücadele edilen ortak davanın büyüklüğüyle karşılaştırıldığında hemen hiçbir anlamı kalmayan kimi kişisel sorunları büyütüp, birlikte çalışma atmosferini zehirleyen tavırlar içine girme madalyonun bir yüzü.

Madalyonun diğer yüzünde de, liberalizm, yoldaşlarımızın hatalarına karşı mücadele etmeme, hatalara göz yumma, uzlaşma var.

Birinci halde, kişi olarak "defterden sildiğimiz" insanların, bu insanlar Parti tarafından defterden silinmemiş bile olsa, hala resmen yoldaşımız bile olsa, attığı her adımda, söylediği her sözde, yazdığı her yazıda özel olarak yanlışları ararız. Yaptığını düşündüğümüz her hatanın ardında da mutlaka kötü niyet ararız. Bu gibi yoldaşlara bizim yanımızda birileri saldırırsa, bu saldırının gerçekte Partiye bir saldırı olduğunun –çünkü saldırılan kişi Partilidir ve onun şahsında Partiye yönelmektedir saldırı– farkında olmadan, biz de bu saldırıya katılabiliriz.

Bu gibi tavırlar, bizim "hasım" gördüğümüz yoldaşımızı yaralar. Birçok halde sözkonusu yoldaşın bize karşı tavırları da, bizim ona tavrımızın bilgisi temelinde değişir. Söylenenleri, yaşananları bire bin katarak ve kendine göre yorumlayarak aktaran dedikodu, durumu daha da kötüleştirir. Karşılıklı önyargılı yaklaşım, yoldaşça yaklaşımın yerini alır. Sonuç, karşılıklı yaralanma, aynı davanın insanlarının yer yer birbirlerine tahammülsüzlüğü olur. Diğer yoldaşlar ve Parti bu gibi gelişmelerde "tavır" koymaya çağrılır. Fakat istenen tavır, karşı tarafın mahkum edilmesi, cezalandırılması vb.'dir. Karşı tarafın "işe yaramazlığı" diğer yoldaşlar ve Parti tarafından resmen tescil edilmelidir. Sağduyuya, kendi hatalarını da görmeye, relasyonu doğru kurmaya vb. yapılan çağrılara kulaklar tıkanır. Bu gibi tavırlar, hatalarla uzlaşma vb. olarak adlandırılır. Çalışma atmosferi zehirlenir. Güvensizlik gelişir. Verim düşer. Bu, Partiye büyük zarar, Partinin en önemli değerlerinin hovardaca harcanmasıdır.

İkinci halde, madalyonun diğer yüzünde ise, "sevdiğimiz", ya da anda "arayı bozmak istemediğimiz" yoldaşların hatalarıyla uzlaşma vardır. "Defterden sildiklerimiz"in hatalarına karşı ne kadar acımasız isek, bunların hatalarına karşı da o kadar hoşgörülüyüzdür. Gördüğümüz bariz, açık hatalar karşısında bile susarız. Başkaları eleştirdiğinde de, hataları mümkün olduğunca küçük göstermeye çalışırız. Somut hata eleştirisinden, kişinin genel değerlendirmesi alanına atlar, somut eleştiriyi olumlu genel değerlendirme içinde eritip, yok ederiz. Hatalara karşı bu liberal uzlaşıcı tavır, kuşkusuz aynı uzlaşıcı tavrı, kendi hatalarına karşı da karşı taraftan bekler. Birçok halde bu beklenti, olumlu cevabını bulur da. Hatalara karşı bu uzlaşıcı liberal tavırlar, kadroların hatalarını görüp düzeltmelerinin önünde önemli bir engeldir.

Sonuç olarak bu tavırlar da, en önemli değerlerimizin yerinde saymasını ve gerilemesini beraberinde getirir. Bu tavırlarla Partiye zarar verilir.

Bu liberal tavırlar, gerçekte birinci halde anlattığımız sekter tavrın ikiz kardeşidir. Birçok halde aynı kişiler bu iki hatayı aynı anda yapabilmektedir.

Partimizin en önemli değerleri içinde yer alan kadrolarımızın korunması bağlamında en temel sorunumuz, ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ silahını doğru kullanmaktır. Bizim özellikle kendi içimizdeki ilişkiler bağlamında bu silahın doğru kullanılmasında önemli eksiklerimiz var. Bir dizi halde, eleştiri, kişiye ve kişiliğe saldırı olarak kavranıyor; özeleştiri bir dizi halde ancak köşeye sıkışıldığı zaman ve eleştiri oklarından kurtulmak için yapılan bir kötülük, bir günah çıkarma olarak kavranıyor. Halbuki doğru kavranılan ve kullanılan eleştiri-özeleştiri, yoldaşlar arasındaki ilişkilerde de gelişmenin, ilerlemenin temel araçlarından biridir.

* * *

Yoldaşlarımızın kendi aralarındaki ilişkilerden başka, kendilerine karşı tutumları ve bir dizi alışkanlıkları da, en değerli varlıklarımızdan biri olan kadrolarımızı koruma bağıntısında içler acısıdır! Bir dizi kadro seviyesinde yoldaşımız, elinde imkan olduğu halde sağlığına dikkat etmemektedir. Hastalık kapıya gelip dayandığında yapacak pek fazla birşey yoktur, fakat günlük yaşantımızda elimizden geldiği kadar ve imkanlar dahilinde sağlığımızı korumaya gerekli özeni göstersek, bir dizi durumda hastalığı çıkmadan önlemiş oluruz. Bu anlamda imkanlarımız ölçüsünde sağlıklı beslenmeli, spor yapmalı, mümkün olduğunca düzenli aralıklarla sağlık muayenesi yaptırmalıyız.

Düzenli sporun "lüks" değil, zaman kaybı değil, gereklilik olduğunu kavramalıyız. Düzenli spor faaliyeti, hem bedensel sağlık açısından, hem de yü-rüttüğümüz siyasi faaliyetlerde ihtiyaç duyduğumuz kondisyon ve enerji açı-sından önemlidir. Sağlık muayenesinin de "lüks" değil, bir gereklilik oldu-ğunu kavramalıyız. Tasarrufun doktor ve ilaç parasından yapılmaya çalışılması düşüncesi, sorunlara kısa vadeli yaklaşan yanlış bir düşüncedir. Kısıntılar bundan değil, başka alanlardan yapılmalıdır.

Yeteri kadar dinlenmemiş bir insanın, yeterince verimli olması mümkün değildir, bunun için çalışırken gerekli yerlerde mola vermeliyiz. Kuşkusuz bir eylemde geceyi, gündüze katmak zorunda kaldığımız zamanlar, uykusuz kaldığımız zamanlar vardır, olacaktır. Fakat normal şartlarda, gerekli dinlenmeyi gerçekleştirmeli, vücudun ihtiyacını ona vermeliyiz. Çünkü bizim devrimci mücadele için vücudumuza ihtiyacımız vardır. (Bunu söylerken, kadrolar arasında da, çalışmalara katılma konusunda belli bir dengesizlik olduğu ve bazı kadrolar gerçekten yapabileceklerinin en fazlasını yaparken, diğer bazılarının en gerekli ve zorunlu olanla yetindikleri bilincimizdedir. Bu bağlamda söylediklerimiz, kuşkusuz yalnızca birinciler için söyleniyor. İkincilere çağrımız, birincilerin de yükünü biraz hafifletmek için daha fazla yük altına girmeleridir.)

Sağlık konusunda atabileceğimiz ilk adımlardan biri, içildiği durumlarda bize hem maddi hem de sağlık açısından zarar veren sigaranın bırakılmasıdır. İmkan dahilinde kültürel faaliyetleri de takip etmeye çalışmalıyız. Bu faaliyetler, sadece kültür seviyemizin gelişmesine değil siyasi kavrayışımızın derinleşmesine de hizmet edecektir.

Özel hayatımızı, aile ilişkilerimizi, iş ilişkilerimizi, ev ilişkilerimizi, arkadaşlık ilişkilerimizi devrimci çalışmanın gereklerine göre ve devrimcilere yaraşır biçimde düzenlemeliyiz. Bu alanlardaki yanlış ilişkiler, uygulamalar ve davranışlar neticesinde, bir dizi enerji kaybı olmakta, gereksiz zaman buralara harcanmakta, alakası olmayan insanlar bir dizi işten haberdar olmaktadır.

Bu bağlamda önemli sorunlardan biri de, kadroların "örneklik işlevi"nin iyi kavranmasıdır. Kadro, herhangi bir Komünizm sempatizanı değil, Komünist Partisi'nde örgütlü olan ve örgütlülük içinde belirli özellikleriyle öne çıkarak Partinin güvenini kazanmış olan ve Partinin belirli özel görevlerini yerine getiren kişidir. Kadrolar, Partinin gerçek çekirdeğini oluşturan üyelerdir. Partinin çalışmasının sürekliliği öncelikle kadrolar üzerinden sağlanır. Parti dıştan bakıldığında da öncelikle kadrolar üzerinden değerlendirilir. Böyle yapılması doğrudur da! Böyle olduğu için, kadroların "örneklik işlevi" vardır. Hem çevredeki insanlar, hem de Parti içindeki yeni üyeler için kadrolar örnek alınan insanlardır.

Kadrolar bunun bilincinde davranmak, gerçekten iyi örnek olmak zorundadırlar. İyi bir komünist kadronun "özel" hayatıyla siyasi yaşantısı iyice içiçe girmiştir. O, yalnızca doğrudan siyasi çalışmada değil, özel yaşantısında da örnek olmak zorundadır. Onun özel hayatında da hesabını vermemiş olduğu ve veremeyeceği, arkasında duramayacağı bir tavır olmamalıdır. Kadrolar, kendilerini hep daha iyiyle, Komünist idealle karşılaştırmalı, yönünü Komünist ideale çevirmelidir. Kadro, kendini normal üyeyle, ya da hatta Komünizm sempatizanı bir kişiyle aynı kaba koyarsa yanlış yapar. Bu kadar önemli bir yere ve sorumluluğa sahip olan kadroların gözbebeğimiz gibi korunması gerekliliği ortadadır.

* * *

Parti değerlerinin korunması alanında önemli olan bir diğer nokta da; Partinin sahip olduğu eşyalar, Parti malları vs.'dir. Çizginin ve kadroların korunması konusunda bir dizi hatanın yapıldığı örgütte, eşyaların korunması konusunda gerekli özenin gösterilmesi düşünülemez!

Bu bağıntıda yapılan hatalar saymakla bitmez. Partinin maddi değerlerinin başında aidatlarla, bağışlarla, çeşitli yoldaşlarımızın çalışmasıyla vb. toplanan ve Parti işleri için kullanılan para gelmektedir. Kimi yoldaşlarımız, bu alanda "hazır yiyici" konumundadır. Parti işi için ihtiyaç duyuldu'ğunda merkezden, örgütten vb. para talep edilmektedir. Ve Parti işi için para talep edilmelidir de. Sorun bu değildir!

Sorun, bu taleplerde bulunan kimi yoldaşlarımızın, kendilerinin Partinin mali gelirini artırma yönünde somut bir girişimde bulunmamaları, bu soruna kafa yormamalarıdır. Bazı alanlarda toplanan aidat ve bağış yok denecek kadar azdır. Para temini kimi yoldaşlarımız tarafından merkezin ve özellikle de yurtdışının görevi olarak görülmektedir. Soruna böyle yaklaşmak kesinlikle yanlıştır. Aslında her Parti örgütü, yaptığı Parti çalışması için gerekli parayı kendi çalışmasıyla yaratmayı önüne hedef olarak koymalıdır. Onun ötesinde evet merkezi bütçeyi de desteklemelidir. Bunun için aidat ve bağışa özel önem verilmeli-

dir. Örgütlü herkes Partinin maddi gelirine mutlaka katkıda bulunmalıdır.

Evinde yiyecek ekmeği olan, gerektiğinde, yaşamak için mutlaka gerekli olmayan bazı şeylere de para ayırabilen, aidat da, bağış da verebilir, vermelidir! Kuşkusuz, herkesin maddi katkısı bir olmayacaktır. Bunu kimse istemiyor, beklemiyor. Fakat herkesin mutlaka katkısı olacaktır, olmalıdır. Bunun dışında her örgüt ve her yoldaş, maddi geliri arttıracak imkanlar ve önlemler üzerine düşünmeli, somut öneriler getirmelidir.

Maddi geliri artırmak yalnızca merkezin, ya da yurtdışının işi değildir, olamaz! Soruna böyle yaklaşmayı, biz "hazır yiyicilik" yaklaşımı olarak adlandırıyoruz. Bu "hazır yiyicilik" yaklaşımının bir görüntüsü, maddi değer yaratma konusunda yeter çaba sarfetmemek iken, bir başka görüntüsü de, harcamalarda yeterince tutumlu davranmamak, yer yer –deyim yerindeyse– "har vurup, har savurmak"tır. Örneğin, diyelim ki bir pankart yazılacak. Aynı kalitede bir pankart bezinin en ucuz nereden alınacağına kafa yorulmuyorsa; pankart hangi boyayla yazılırsa –yine kalitesi ve okunması aynı seviyede olmak kaydıyla– en ucuza çıkar sorusuna da kafa yorulmuyorsa, vb. Partinin parasının harcanmasında yeterince dikkatli olunmuyor demektir. Ya da örneğin, Parti çalışması için bir ev tutuluyorsa, bu evde oturan ve çalışan yoldaşların düzensizliği, pisliği, miskinliği sonucu ev terkedilmek zorunda kalınıyorsa, o zaman yine Parti parasının doğru dürüst kullanılmaması sözkonusudur. Ya da örneğin, bir Parti işi için bir şehirden, diğerine gidilmek zorunda kalındığında, bir dizi faktörün yanında (güvenlik, zamanında varma) vb. var olan şartlarda en ucuz nasıl gidilir sorusuna da kafa yorulmuyorsa, hemen hemen aynı şartlarda daha ucuz imkanlar varken bu kullanılmıyorsa, yanlış yapılır. Örnekler daha çoğaltılabilir. Fakat öz değişmez.

Öz, Parti işleri yapılırken, Parti parasının çarçur edilmeden en verimli şekilde kullanılması talebinin kimi yoldaşlarımızca kavranmamış olmasıdır. Sonuç, bu gibi yoldaşların şahsında ya "para yok" gerekçesiyle en basit işlerin bile aksatılması, ya da iş yaparken har vurup harman savrulması olmaktadır. Bu, Partinin gelirlerinin hangi çabalar sonucu yaratıldığını kavramayan bir tavırdır.

Sorun, yalnızca Parti işi için kullanılan paranın yanlış kullanımıyla bitmiyor. Kimi yoldaşlarımız, para ile alınmış bir dizi başka Parti değerine karşı da vurdumduymazca, hoyratça davranabiliyor. Kimi yoldaşlarımız Parti evinin, fotokopi makinasının, daktilonun, kompüterin, arabanın ve benzeri eşya ve aletlerin hangi mücadeleler ve emekler sonucunda yaratılmış olduğunu unutmakta ve bu değerleri çarçur edebilmektedirler. Bu anlayış yüzünden, yaratılmış olan bir dizi değer, çok ucuza ve çok hızlı tüketilmiştir. Parti eşyalarına karşı, sanki bunların korunup kollanması, bakımı, tamiri doğrudan bizim işimiz değilmiş gibi bir tutumu kimi yoldaşların şahsında gözlemlemek mümkündür. Bu yüzden bir dizi eşya ve alet zamanından çok önce bozulmakta veya tamire götürülmediğinden kullanılmaz hale gelip çöpe atılmaktadır. Sıradan insanlarda görülen "parasını kendi saymadığı veya yeni olmayan eşyaya karşı sorumsuzluk" yanlış anlayışının yansımaları, bizim içimizde de yer yer görülebilmektedir. Parasını bizzat kendi cebimizden ödemediğimiz eşyalara, aletlere karşı bir dizi durumda gerekli özen ve koruma gösterilmemekte, sanki bunlar çok ucuza maloluyormuş gibi kullanılmaktadır.

Kullandığımız Parti mallarına, eşyalarına, aletlerine karşı en yüksek özeni göstermek zorundayız. Bunların yaratılması, çok büyük enerjilere ve mücadelelere mal olmaktadır. Bu değerlere bu bilinçle yaklaşmalıyız. Bize verilen parayı çok dikkatli harcamalı, gereksiz yerlerde çarçur etmemeli, değişik olanakları deneyerek en uygun yerlerden alışveriş yapmalıyız. Kaldığımız ev Parti evi ise, bu eve "kendi" evimizden daha iyi bakmalı, bu evin kolektif bir çabanın ürünü o-larak yaratıldığını unutmamalı, terke-derken de, bizden sonra gelecek olanların yoldaşlarımız olduğunu düşünerek onlara layık bırakmalıyız. Evdeki gerekli temizlik, bakım işlerini za-manında yapmalıyız. Eğer bir kompüter, daktilo, fotokopi makinası vb. alet kullanıyorsak, bunların kullanım talimatlarını incelemeli, gerekli bakımları zamanında yapmalı, bir eksiği varsa zamanında gidermeliyiz. Örneğin, uzun süre kullanmayacaksak bu aletleri, gerektiği biçimde kapatmalı ve üzerlerini toz girmeyecek biçimde örtmeliyiz. Elimizdeki aletlerin bakı-mı, tamiri bizim işimizdir. Bu alet ve eşyaların en uzun süre yaşatılıp, on-lardan en fazla verimin alınması her yoldaşın görevidir.

Bir dizi yoldaş, genel olarak kendi sahip olsun olmasın, eşyalara gereken özeni göstermemekte; bir dizi yoldaş kendisine ait değilse, özen göstermemekte; bir dizi yoldaş, eşya yeni değilse, özen göstermemekte vs.'dir.

Birincisi, ister kendi özel eşyamız olsun ister Partinin, her eşya belli bir değerdir ve onun yaratılması, satın alınması için belli bir emek harcanmıştır. Bu anlamda her eşya korunup kollanmalı, onların en uzun süre yaşayıp onlardan en fazla verimin alınması için çaba gösterilmelidir.

İkincisi, Parti malları, aletleri, eşyaları bizim kişisel eşyalarımızdan, aletlerimizden daha değerli, korunması için daha fazla çaba sarfedilmesi gereken değerlerdir. Bu alet, eşya ve mallar, büyük bir enerji ve mücadele sonucunda yaratılmakta, sömürü düzeninin yıkılması mücadelesinde doğrudan bir dizi işimizi görmektedirler. Bu değerlerin, bize ait özel değerlerden farkı budur! Bu bilinçle bu değerlerin korunmasına çok daha fazla önem vermeli, bu değerlerin en uzun yaşayıp, onlardan en fazla verimin alınması için elimizden geleni yapmalıyız.

* * *

100 sayı Bolşevik Partizan'ın çıkarıldığı 15 yıllık inşa sürecinde, Parti, muazzam bir maddi manevi değerler birikimine sahip olmuştur. Çizgimizin, kadrolarımızın ve Partinin sahip olduğu diğer maddi değerlerin korunmasında, bir dizi hatalar yapılmıştır, yapılmaktadır.

Bolşeviklere yakışır olan, geçmişteki hataları sürdürmek değil, 15 yıllık inşanın ve 100 sayı Bolşevik Partizan'ın birikimine layık olarak bu hatalardan radikal bir biçimde kopmaktır.

Bu kopuşu gerçekleştirmek için içinde bulunduğumuz "tarihi" günler iyi bir fırsattır!

Bütün yoldaşlara ve Parti örgütlerimize çağrımız, bu bağlamda öncelikle kendi pratiklerini değerlendirmeleri, bu alanda kendi yaptıkları hatalardan kopmalarıdır.

Aralık 1995 ▲

Hindistan'dan izlenimler...

KASIM 1995'de Partimizin bir delegasyonu Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli örgütlerle görüşmeler yürütmek ve Kalküta'da düzenlenen "Anti-emperyalist Toplantı"ya katılmak üzere Hindistan'a gitti.

Gezinin ilk durağında HKP/ML (Kızıl Bayrak) temsilcileriyle görüşmeler yürütüldü. Üç gün süren bu görüşmeler, Hindistan'daki durumu biraz daha iyi kavrama açısından ve uluslararası alanda da Marxizm-Leninizm adına konuşan gruplar içinde bize oldukça yakın görüşler savunan bir örgütü daha yakından tanıma açısından çok yararlı oldu. Bu örgütü önümüzdeki dönemde daha iyi tanıyıp, tanıtmaya çalışacağız. Herhalükarda yapılan görüşmelerde ilişkilerin daha sıklaştırılması ve görüş ayrılıkları üzerine ilkeli bir mücadelenin yürütülmesi, birlikte hareketin mümkün olduğu noktalarda birlikte hareket etme; görüşmelerin sonunda iki örgütün temsilcilerinin vardıkları ortak sonuçlar oldu.

Gezinin ikinci durağı Kalküta idi. Burada önce SUCI (Hindistan Sosyalist Birlik Merkezi) adlı örgütün önderliğinde düzenlenen bir "Anti-emperyalist Toplantı" ya katılındı. Daha önceki yazışmalardan ve davetten çıkardığımız sonuç, yapılmak istenenin uluslararası planda bir anti-emperyalist birlik kurulması isteğiydi. Düşündüğümüz, bu amaçla çeşitli ülkelerden örgüt temsilcilerinin böyle bir birlik üzerine tartışacakları bir toplantının planlandığıydı.

Gittiğimizde bunun böyle olmadığını, gerçekte SUCI'nin Hindistan'da bir anti-emperyalist birlik oluşturduğunu, bunun kuruluş toplantısına da çeşitli ülkelerden örgütlerden temsilcileri, bu kuruluşa destek verdiklerini göstermek amacıyla çağırmış olduğunu gördük. SUCI nin önderliğinde kurulan bu "Anti-emperyalist Birlik" konusunda yapılan çağrıyı ve bu çağrı konusunda tavrımızı biz 99. sayımızda kamuoyuna sunmuştuk.

Biz bu tavrımızda planlanan biçimdeki bir "Anti-emperyalist Birlik"in, gerçek bir anti-emperyalist birlik olmayacağını ortaya koymuştuk. Toplantıya gitmekteki temel amacımız, bu birliğin kurulmasına destek vermek veya katılmak değil, anti-emperyalist birlik konusunda doğru görüşlerin mücadelesini vermekti. Ve eğer bir anti-emperyalist birlik kurulacaksa, bunun doğru temeller üzerinde kurulması için mücadele etmekti.

Kalküta'ya vardığımızda, "Anti-emperyalist Birlik"in açılış toplantısın yapılacağı bildirildi. Bizim beklediğimiz, dar katılımlı bir toplantı idi. Toplantı yerine gittiğimizde, açılış toplantısı olarak adlandırılan şeyin, şehrin en büyük meydanında yapılan bir kitle mitingi olduğunu gördük. Katılım, 30-40 bin civarındaydı.

Bu mitingte, SUCI'nin başını çektiği "Anti-emperyalist Birlik"in Hindistan'dan kazandığı "ünlü" (örneğin eski Adalet Bakanı vb.) kişiler yanında, yabancı örgüt temsilcilerine söz verildi. Kuzey Kürdistan-Türkiye'den bizim dışımızda Devrimci Halk Kurtuluş Partisi de (Dev-Sol/Karataş bölümü) bir temsilci göndermişti. Katılacağını bildiren MLKP ise bir mesajla, engellenmiş oldukları için gelemediklerini bildirmişti.

Bunun dışında Zaire Yurtsever Birleşik Cephe temsilcileri, Bengaldeş Sosyalist Partisi temsilcileri, Küba Komünist Partisi temsilcisi, Bütün Rusya Bolşevik Parti temsilcisi, Nepal Marxist-Leninist Partisi temsilcisi (düşen hükümette Eğitim Bakanı), Belçika İşçi Partisi temsilcisi, Almanyadan M. Oppalski isimli bir gazeteci, Hollanda Yeni Komünist Partisi temsilcisi, Büyük Britanya Komünist Partisi temsilcisi, İran-İşçinin Yolu adlı örgütün temsilcisi vardı.

Bizim temsilcilerimiz, beklenenin dışında bir durumla karşılaşmışlar, örgütlerarası bir tartışma toplantısı olarak düşünülen toplantının, gerçekte SUCI'nin bir propaganda toplantısı olarak düzenlendiğini görmüşlerdi. (İlginç olan, yabancı temsilcilerden bizim dışımızdaki bir bölümünün de toplantıyı aynı bizim gibi kavramalarıydı. İkili görüşmelerde İran, İngiltere, Zaire'den gelen temsilciler ve Dev-Sol temsilcisi, kendilerinin bu toplantıyı dar bir tartışma toplantısı olarak kavradıklarını belirttiler.)

Böyle bir durumda iki yol vardı. Ya en başından itibaren böyle bir toplantıya hiç katılmamak, ya da kendimizin bu toplantının bir parçası olmadığımızı göstererek katılmak ve gerek örgütlerle görüşmek, gerekse tabandan insanlara görüşlerimizi aktarmak için bu forumu kullanmak. İkincisi yapıldı. Açık mitingte Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) adına konuşan yoldaşımızın konuşması şöyleydi:

"Yoldaşlar, arkadaşlar...

Sizi, Partimiz, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) adına en derin devrimci duygularla selamlıyorum.

Bugün, sermayenin enternasyonalleşmesinin en üst düzeyde olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Emperyalist sistem, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu açlık ve sefalet sınırında yaşamaya zorluyor. Emperyalist sömürü sınır tanımıyor. Emperyalist barbarlık; gerici savaşlar, kapitalist sömürü, ulusal baskı, erkek şovenizmi, ırkçılık, faşizm vb. biçimlerde bütün dünyada hakim.

Uluslararası alanda yüksek derecede örgütlenmiş olan sermayeye karşı, emperyalist sisteme karşı bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların mücadelesinin, emperyalist dünya sistemini yıkma amacıyla birleştirilmesi, en önemli görev ve taleplerden biridir.

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, gerek bizim ülkemizin, gerekse Hindistan tarihinin, anti-emperyalist mücadele konusunda bir şeyi çok açık olarak gösterdiğini biliyoruz:

EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLERİ ÇAĞINDA, ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELE;

YA PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİNDE VE PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN BİR PARÇASI OLARAK YÜRÜTÜLECEKTİR, O ZAMAN GERÇEK KURTULUŞ MÜMKÜNDÜR;

YA DA ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELE, EĞER BURJUVAZİNİN ÖNDERLİĞİNDE VERİLİYORSA, SONUNDA EMPERYALİZME KARŞI BU MÜCADELEDE KAZANILACAK YARI-ZAFERLERİN DE KAZANIMLARI ER GEÇ YİTİRİLECEK, SONUÇTA YALNIZCA EMPERYALİST HAKİMİYETİN BİÇİMİ DEĞİŞECEKTİR.

Biz buraya bu bilinçle, Anti-emperyalist Birliğin bu düşünceyi temel alması konusunda tartışmak için geldik.

Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in ve Komünist Enternasyonal'in şu sloganları, bugün de anti-emperyalist mücadelemize ışık tutan sloganlardır:

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!"

Bizim temsilcimizin bu miting konuşmasının, özellikle Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Komintern'e gönderme yapan bölümü, kitle tarafından coşkuyla, sloganlarla karşılandı. Orada toplanan, çoğunun yoksul köylü ve işçi olduğunu ve birçoğunun günlerce süren zahmetli bir yolculuk sonrası, özel olarak bu mitinge katılmak için Kalküta'ya geldiğini öğrendiğimiz kitle, subjektif olarak Komünizm istiyor; kurulan "Anti-emperyalist Birliği" de, gerçekten emperyalist sisteme yönelen devrimci bir birlik olarak kavrıyordu.

Bizim temsilcilerimizin önderlerle değil, "normal" emekçilerle yürüttükleri konuşmalar da bunu açıkça gösteriyordu. Onbinlerce kitlenin, açıkça Komünizm lehinde irade belirt-

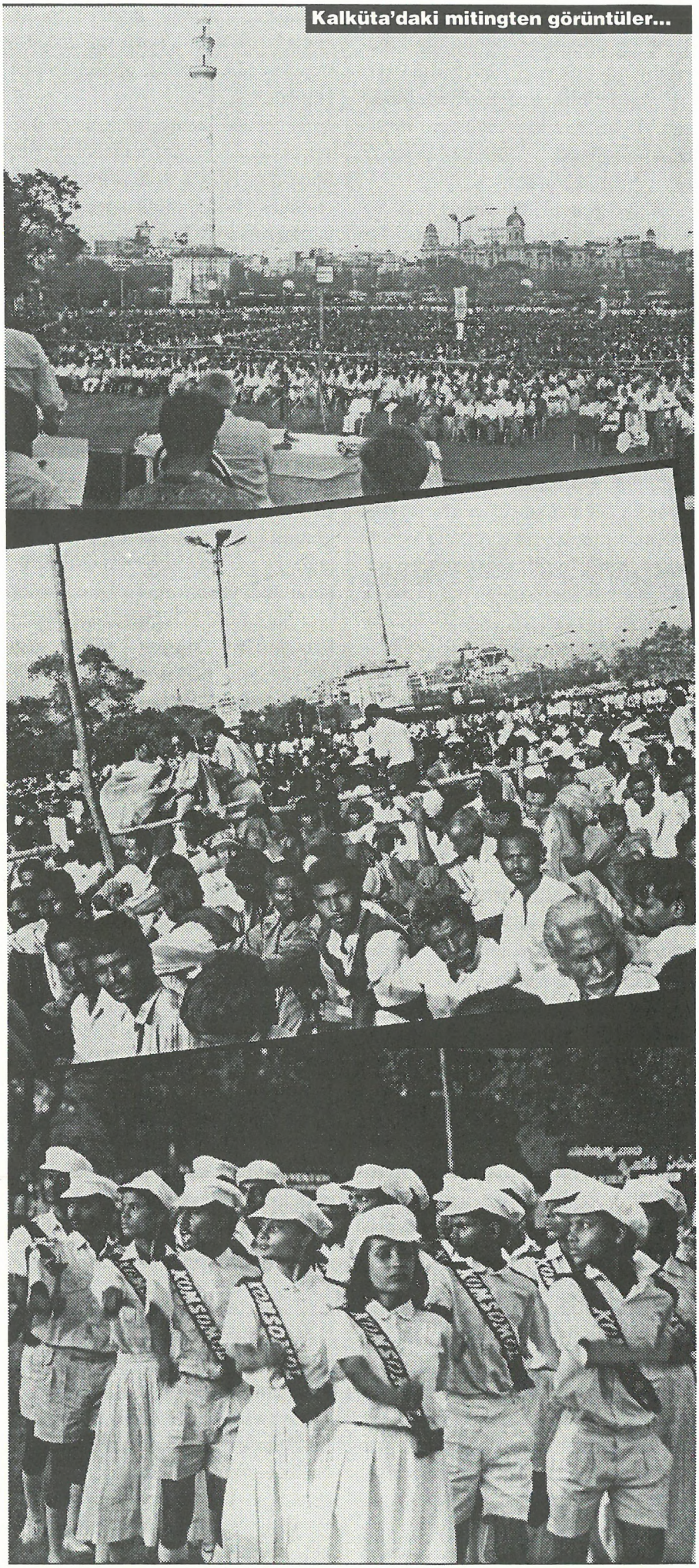

Kalküta'daki mitingten görüntüler...

mesi, Hindistan'da gerçekten de korkunç boyutlarda olduğunu gördüğümüz yoksulluk ve açlığa rağmen, onbinlerce insanın devrim lehinde gösterisi, Komünizm öldü diyenlere vurulmuş bir şamardı ve bir moral kaynağı oldu bizim açımızdan.

Kitlenin isteği bir şey, mitingi ve toplantıyı düzenleyenlerin amacı bir başka şeydi. Kitle evet gerçekten de devrim isteği, Komünizm isteği ve coşkusu içindeydi. Miting ve toplantıyı düzenleyenlerse, bu coşkuyu doğru bir temelde örgütleme yerine, "Anti-emperyalist Birlik" adı altında, esasta Amerikan emperyalizmine karşı yönelen ve anti-emperyalist mücadeleyi öncelikle ülke içinde iktidara karşı yönelen bir mücadele olarak kavramayan bir birlik oluşturmaya yönelmişlerdi. Bu "birlik"te kazanmayı hedefledikleri esas unsurlar, burjuvazi ve küçük burjuvazi içindeki anti-Amerikan unsurlardı.

Mitingte, Hindistanlı konuşmacıların yaptığı tüm konuşmalar, bu amaca hizmet eden konuşmalardı. Bizim dışımızdaki yabancılar ise, kendilerine biçilen "enternasyonal destekçi" rolünü oynadılar. Zaireli ve İngiliz temsilci de miting konuşmalarında gerçek bir anti-emperyalist birliğin bir bütün olarak emperyalist sistemi karşısına alması gerektiği düşüncesine vurgu yaptı. Diğerleri, çizilen anti-Amerikancı çizgide kaldılar.

Mitingin ertesindeki üç gün, Hindistan'ın çeşitli bölgelerinden gelmiş 1000'e yakın delege ve yabancı delegelerin katıldığı "delege toplantıları" yapıldı. Bu delege toplantıları da, esasta tartışmaya sunulan "Açıklama Taslağı" üzerine tartışma forumu olmaktan çok, SUCI'nin anti-Amerikancı çizgisinin propaganda toplantısı niteliğindeydi.

Yabancı delegasyonlar için düşünülen rol, Anti-emperyalist Birliğe enternasyonal bir görünüm kazandırma rolüydü. Bizim temsilcilerimiz, diğer bütün yabancı temsilcilerin tersine, sahnede podyumda oturmayı reddedip Hindistanlı delegelerin içine girerek, onlarla birlikte oturdular. Yapılan konuşmaların çoğu yine yabancı delegasyonlar ve Hindistan'dan da yine "ünlü kişiler" tarafından yapıldı. Konuşmaların, bizim konuşmamız dışında hiçbirinde, "Açıklama Taslağı"na adı verilerek, köklü bir eleştiri getirilmedi.

Bizim dışımızda, biraz eleştirel tavır takınan yabancı temsilciler şunlardı: İran-İşçinin Yolu adına konuşan temsilci, Hindistan'da diğer örgütlerden kimsenin çağrılı olmamasını eleştirdi.

Büyük Britanya Komünist Partisi adına konuşan temsilci, emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması olduğuna vurgu yaparak, anti-emperyalist mücadelenin aynı zamanda anti-kapitalist mücadele olması gerektiğini belirtti. İşçi sınıfının da enternasyonal bir sınıf olduğu, kapitalizmin-emperyalizmin işçi sınıfını da enternasyonalleştirdiği düşüncesini açıklarken, *"İngilizce'nin devrim dili"* olduğunu söyleyerek konuşmasını kapattı.

(Toplantı dili İngilizce idi. Bütün konuşmalar, yalnızca İngilizce olarak yapılıyor, başka hiçbir dile çevrilmiyordu. Biz kendimiz, İngilizce konusunda zorluklarımız nedeniyle bir dizi konuşmada söylenenleri anlamakta oldukça zorluk çektik. Konuşmamızı da İngilizce yapmak zorunda olduğumuz için, belli karmaşık düşünceleri tam istediğimiz gibi ifade edememe durumunda kaldık. Diğer yandan bir dizi Hindistanlı delegenin de aynı zorluklar içinde olduğunu gördük yaşadık. Bu bağlamda resmi 15 dil olan –Hindistan'ın bugünkü burjuva parlamentosunda konuşmalar hangi dilde yapılırsa yapılsın, anında Hindistan'da resmen kabul edilen 15 dile çevriliyor–, 120'nin üzerinde dilin konuşulduğu Hindistan'da anti-emperyalist bir toplantıda konuşmaların en azından delegelerin çoğunluğunun konuştuğu Bengalce ve Hindu diline çevrilmemesi bizim için anlaşılmaz bir şeydi.)

Zaire'den gelen temsilci de, Afrika'daki birçok ülkede, örneğin eski sömürgeci Fransız emperyalizminin, ABD emperyalizminden daha büyük rol oynadığını açıklayarak, yalnızca ABD emperyalizminin değil, bir bütün olarak emperyalizmin hedef alınması gerektiğini belirtti. Fakat bu tavırların, sunulan "Açıklama Taslağı"yla çeliştiğinin açıklanmasından da kaçındılar.

Diğer yabancı konuşmacılar, daha çok Amerikan emperyalizminin kötülükleri üzerine ve kendi ülkelerinde durum üzerine konuşmakla ve toplantının gerçekten de çok iyi olan örgütlenmesine övgülerle yetindiler.

Bizim temsilcimiz ise şu konuşmayı yaptı:

"Merhaba, Selam...

Bacılar, kardeşler, arkadaşlar ve yoldaşlar...

Size, Partimiz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'den en sıcak devrimci selamlarımızı getirdim.

Partimiz, önümüzde duran büyük proleter enternasyonalist görevlerin bilincinde olarak son dönemde uluslararası alanda, Marxist-Leninistlerin birliği ve anti-emperyalist birlik konusunda varolan girişimlerle daha y kından ilgilenmeye başladı.

Güncel olarak, bir delegasyonumuz bugün Hindistan'da Marxizm-Leninizm adına konuşan çeşitli parti ve gruplarla görüşmeler yapmak, Hindistan'daki Komünist Hareketi daha yakından tanımak, Uluslararası Komünist Hareket'in birliği yönünde atılabilecek ortak adımlar olup olmadığını görebilmek için Hindistan'da bulunuyor. Bu gezi çerçevesinde SUCI'nin inisiyatifinde kurulan Anti-emperyalist Birlik toplantısına da geldik.

Biz bu toplantının, değişik ülkelerden gelen örgüt temsilcilerinin katıldığı dar bir tartışma toplantısı olacağını düşünüyorduk. Bu yanl anlama, biraz da iletişim eksikliğinden kaynaklandı. Bunun dışında, "Açıklama Taslağı" da elimize çok geç geçti. Bizim bu "taslak" hakkında, örgüt olarak tartışarak, uygun bir biçimde tavır takınma imkanımız olmadı. Bu yüzden, şimdi yapılan biçimdeki "delege toplantı"larına da yeterince hazırlıklı değiliz. Biz, burada hazırlanan toplantının bizim düşündüğümüzden çok değişik bir şey olduğunu, açılış mitinginde gördük.

Açılış mitingi bizim açımızdan çok etkileyici oldu. Burada onbinlerce emekçinin açıkça siyasi, anti-emperyalist, Sosyalist-Komünist şiarlar altında toplandığını gördük. Bütün dünyada burjuvazinin, Komünizmin öldüğünü ilan ettiği bir ortamda yapılan bu gösteri, bizim açımızdan bur-

juvazinin yalanını yüzüne vuran bir şamardı. Biz bu mitingi yaşamış olmaktan sevinç duyuyor, tüm katılımcılarına teşekkür ediyoruz.

Biz anti-emperyalist birlik konusundaki girişimleri sevinçle karşılıyoruz, çünkü böyle bir birlik, emperyalizme karşı mücadele için gereklidir. Emperyalizm, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların candüşmanıdır. İnsanlığı köleliğin her türünden, sömürüden, ulusal baskıdan, gerici savaşlardan, erkek şovenizminden vb. kurtarabilmek için, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalist sistemi yıkmak mutlak zorunluluktur. Bizim anti-emperyalist birlik girişimlerini sevinçle karşılamamızın nedeni bu düşüncedir.

Ancak bu girişimlerin hedefi doğru olmalı ve doğru bir temele, siyasi çizgiye sahip olmalıdır. Bu açıdan yaklaşıldığında, bizim şimdi kurulan "Anti-emperyalist Birlik"in siyasi programı olan "Açıklama Taslağı"yla köklü çelişmelerimiz var ve biz bu çelişmeler üzerine toplantının örgütleyicileriyle derinlemesine bir tartışma yürütecek zaman da bulamadık. Bu yüzden biz bu toplantıya gözlemci olarak katılıyoruz.

Biz Bolşevikler, Lenin'den öğrendiğimiz gibi, emperyalizme karşı kararlı ve tutarlı bir mücadelenin, oportünizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamayacağı görüşündeyiz. Kuşkuz anti-emperyalist mücadelenin güçleri ve onun platformu, komünist mücadelenin güçleri ve platformuyla bir ve aynı olamaz. Ondan çok daha geniştir. Fakat anti-emperyalist mücadelenin platformu, Komünist mücadele platformuna zıt da olamaz. Bu, somut olarak, anti-emperyalist mücadele platformu bağlamında, şu minimum taleplerin yerine getirilmesini gerektirir:

Anti-emperyalist mücadele platformu, şu veya bu emperyalist gücü değil, bir bütün olarak emperyalist dünya sistemini karşısına almak zorundadır.

Anti-emperyalist mücadele platformu, reformcu değil, devrimci olmak zorundadır. Yani emperyalizmin reformlarla düzeleceği hayallarını reddetmeli, çözümün emperyalizmi ortadan kaldıracak olan Proleter Dünya Devriminde olduğunu açıkça ortaya koymalıdır.

Anti-emperyalist mücadele platformu, anti-emperyalist mücadelenin temel ve yedek güçlerini, dostlarını ve düşmanlarını doğru tahlil etmelidir.

Bu talepler temelinde "ÇAĞRI TASLAĞI"na baktığımızda şunları tespit ediyoruz:

Çağrı Taslağı'nın bazı yerlerinde genelde emperyalizm lafı geçmesine, emperyalizm de düşman olarak ilan edilmesine rağmen, somut konuşulan her yerde, Amerikan emperyalizmi esas düşman, başdüşman olarak görülüp, gösterilmektedir.

Örneğin taslağın 1-3. ncü sayfaları arasında, emperyalizmin halklara getirdiği kimi felaketlerin somut olarak sayıldığı yerde, yalnızca Amerikan emperyalizminin yaptıkları örnek-lenmektedir. Ya da, taslağın dokuzuncu sayfasında, emperyalist büyük güçler arasındaki çelişmeler hakkında konuşulurken şöyle denmektedir:

"Fransa, Almanya ve onlar gibi kimi başka güçlür ARTIK AMERİKAN DİKTASINI KABUL ETMİYORLAR, emperyalistlerarası çelişmeler giderek sertleşiyor."

Burada sanki, Fransa ve Almanya gibi güçlerin bugüne dek ABD diktası altında oldukları ve bunu da kabul ettikleri görüşü savunuluyor. Gerçek durum bu değildir. Özellikle son on yıllar açısından Fransa ve Almanya'nın ABD diktası altında olduğunu ve onların ARTIK bu diktayı kabul etmediklerini söylemek, gerçeklere gözlerini kapamaktır. Bu güçler, son on yıllar boyunca da ABD emperyalizmiyle dünya hegemonyası için dalaşan güçlerdir.

Soruna emperyalist büyük güçlerin bir bölümünü ABD diktası altında göstererek yaklaşmak, objektif olarak, halklara yalnızca bir emperyalist gücü düşman olarak göstermek, diğer güçleri devrimin hedefi dışına çıkarmak anlamına gelir. Buradan, sözkonusu diğer güçleri, devrimin olası müttefikleri olarak göstermeye geçiş için küçücük bir adım gereklidir. Biz burada revizyonizmin ve üç dünya teorisinin açık izlerini görüyoruz. Üç dünya teorisinin "iki süper gücü", burada, bir süper güce, ABD emperyalizmine dönüşmüştür.

Taslakta, emperyalizm, adeta ABD emperyalizmine indirgenmekle kalınmıyor. Onun ötesinde emperyalizme karşı tavırda, onun mutlaka devrimle yıkılması, yok edilmesi gerektiği, bunun emperyalizmden kurtuluş için tek yol olduğu da açıkça konmuyor. Bu şekilde, ABD emperyalizmine karşı mücadelede emperyalizmin reforme edilmesinin mümkün olduğu düşüncesine kapı açık bırakılıyor.

Bu bağlamda, taslağın 11. sayfasında, emperyalist ülkelerde halkların önüne *"halk düşmanı siyasetlere ve onların temsilcisi hükümetlere karşı mücadele"* görevi konuyor. Emperyalist devlet aygıtının Sosyalist devrimle parçalanmasından tek sözcük yok!

Taslağın 12. sayfasında, ezilen ülke halklarının önüne ise *"GATT'a, WTO'na (Dünya Gümrük ve Ticaret Antlaşması ve Dünya Ticaret Örgütü), evrenselleşmeye, bunların temsilcisi hükümetlere karşı hareketler geliştirme, emperyalizme karşı mücadele"* görevi konuyor. Ezilen ülke halklarının kendi ülkelerindeki hakim sınıfların, komprador burjuvazinin ve toprak beylerinin –ki bunlar emperyalizmin ülke içindeki uzantıları ve temsilcileridir– iktidarlarını demokratik devrimle yıkmaları görevinden tek sözedilmiyor.

Taslağın, dünya üzerindeki anti-emperyalist güçleri de değerlendirmesi de kökten yanlıştır. Taslak, en başta *"Eski Sovyetler Birliği'nin başını çektiği SOSYALİST KAMPın dağılması"*ndan sözettiği yerde yanlış pozisyondadır. *(sayfa 1)*

Burada sözü edilen kamp, 50'li yılların ortalarından başlayarak Sosyalist kamp olmaktan çıkma yönünde gelişti. Bu kampın içinde yer alan bir zamanların Sosyalist ülkelerinde proletarya diktatörlükleri birbirini ardına, revizyonistlerin iktidarları ele geçirmesi sonucu dağıldı. Sözkonusu ülkeler daha 1960'lı yıllarda Sosyalist olmaktan kesinlikle çıkmıştı. Bunlar tekelci bürokrat devlet kapitalizminin hüküm sürdüğü, içte sosyal-faşist, dışta sosyal-emperyalist ülkelerdi. Halkların dostu değil, düşmanıydılar. Anti-emperyalist ve devrimci müca-

delenin müttefikleri değil, hedefleriydiler.

Taslakta, bugün Sosyalist olduğu söylenen ülkeler konusunda da, taslakla kökten ayrı pozisyondayız. Bizim istediğimiz Sosyalizm, taslakta Sosyalist olarak adlandırılan ülkelerde varolan değildir. Bizim istediğimiz ve Sosyalizm dediğimiz, Sovyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin önderliğindeki Komünist Partisi hakimiyeti altında inşa edilen Sosyalizm'dir. Çin'de Mao önderliğindeki Komünist Partisi'nin Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında uyguladığı, *"burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlük"* olan Sosyalizm'dir.

Taslağa daha bir dizi eleştirilerimiz var. Burada yalnızca birini daha adlandırıp geçeceğim. Taslakta, anti-emperyalist mücadelenin ve devrimin en önemli taleplerinden biri olan kadının kurtuluşu konusunda hiçbir şeyin olmaması, çok önemli bir eksikliktir. Emperyalizm, aynı zamanda erkek egemenliğidir ve işçi ve köylü kadınlar için en ağır cinsiyetçi baskılar da demektir. Erkek egemenliğine karşı da mücadele etmeyen bir anti-emperyalist mücadele, yarım bir mücadeledir ve başarı şansı yoktur. Bütün ülkelerin ezilen kadınları, özgürlük ve Sosyalizm mücadelesinin yarısı olmak zorundadır ve olacaktır!

Son olarak, bizden önce konuşan kimi konuşmacıların savundukları kimi görüşler üzerine birkaç söz etmek istiyorum:

Biz, 20. yüzyılın ilk ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği ülkeden, Kuzey Kürdistan-Türkiye'den geliyoruz. Birinci Dünya Savaşı ertesinde Türkiye'nin işgaline karşı, başını Mustafa Kemal'in çektiği bir anti-emperyalist kurtuluş savaşı yürütüldü. Fakat savaşın liderliğini yapan Mustafa Kemal, burjuvazinin temsilcisiydi. O, burjuvazinin temsilcisi olarak, daha savaşın içinde Komünistlere saldırdı. TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı Kemalist burjuvazi tarafından 1921 başında öldürtüldü. Mustafa Kemal, emperyalistlerle uzlaşma içinde, savaş sonrasında faşist bir diktatörlük kurdu. Emperyalistler burjuvaziyi satın aldılar. Kurtuluş savaşının yükünü çeken ezilen halklar için sonuçta değişen, yalnızca emperyalist hakimiyetin biçimi oldu. Sömürgecilik, yerini yarı-sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe bıraktı.

Bizim görebildiğimiz kadarıyla, sizin ülkenizde de benzer bir gelişme yaşandı. Nehru ve Gandhi gibi liderlerin başını çektiği bir anti-sömürgeci savaşta, 1947'de Hindistan bağımsızlığına kavuştu. Böyle bir "bağımsızlığın" sonuçlarını bugün çok açık olarak gözlemleyebiliyoruz. Hindistan'ın bağımsızlığı, sonuçta sömürgeci yapının yerini, yeni sömürgeci yapının alması biçiminde olmuştur.

Bugün bizim anti-emperyalist mücadeleye her zamankinden çok ihtiyacımız vardır. Fakat burjuvazinin önderliğinde değil! Bütün dünyada anti-emperyalist mücadele tecrübeleri hep bir gerçeği vurgular:

Emperyalist barbarlığın biricik gerçek alternatifi, Proleter Dünya Devrimidir. Yani emperyalist ülkelerde Sosyalist devrimler, ezilen ülkelerde işçi sınıfı önderliğinde yeni demokratik devrimler!

Söylemek istediklerimiz bunlardı.

Biz; eleştirilerimizin, hataları düzeltmek amacıyla yapılan dayanışmacı eleştiriler olarak kavranmasını istiyoruz. Biz eleştirilerimizi böyle kavrıyoruz. Kapatırken, önce bu toplantıyı düzenlenmesinde çalışan ve bizi sıcak, kardeşlik duygularıyla kucaklayan tüm arkadaşlara ve yoldaşlara teşekkürlerimizi ve devrimci duygularımızı sunuyorum. Çok teşekkür ederiz.

İkinci olarak, İngilizcemin kötülüğü konusunda özür diliyorum. Fakat İngilizce benim dilim değildir ve tek devrim dili de değildir. Bütün ülke halklarının tüm dilleri devrim dilleridir. Biz değişik ülkelerden geliyoruz, değişik cinsten, renkten, ulustan, insanlarız. Değişik diller konuşuyoruz. Ve fakat düşmanlarımız aynı. Ve aynı ordunun, Proleter Dünya Devrimi ordusunun neferleri olmak istiyoruz. Değişik dillerden aynı şeyleri söylüyoruz.

Bu bilinçle kendi dilimle ve sizin dilinizden kapatıyorum konuşmamı:

Emperyalizme ölüm!
Tek yol Devrim!
Samradcabad Nipat Cak!
İnkilab Cindabad!"

Temsilcimizin sunulan ve karara bağlanmak istenen "Açıklama Taslağına" bu köklü eleştirisi, toplantıyı düzenleyenlerin hiç hoşuna gitmedi. Delegelerden birçok kişi ise, konuşma ertesi aralarda yanımıza gelerek, söylediklerimizi daha derinlemesine bizimle tartışma isteklerini belirttiler. Ve birçok delegeyle görüşlerimiz üzerine tartışmalar yürüttük. Bunlar çok yararlı oldu.

Bu arada, gerek miting konuşmamızı, gerek toplantıda yapılan konuşmayı, gerekse daha önce BP sayı 99'da yayınlanmış olan ve bu toplantıya çağrı bildirisini eleştiren yazımızı İngilizce olarak çoğaltarak delegelere dağıttık. Ayrıca "Biz Kimiz?"in İngilizcesi ve elimizde İngilizcesi olan kimi bildirilerimiz de (Örneğin "Çev Zirvesi" ile ilgili bildiri, "Pekin, Kadın Konferansı"yla ilgili bildiri vb. çoğaltılarak dağıtıldı.)

Toplantıyı düzenleyenlerin bizim konuşmamıza gösterdiği tepki, kadının kurtuluşu konusunda getirdiğimiz eleştirinin dikkate alınacağını belirtmek ve tabii ki kendilerinin de tüm emperyalist sistemi karşısına aldıklarını açıklamak biçiminde oldu. Bütün toplantı boyunca, Hindistan'dan delegelerin tartışmalara doğrudan müdahalesi olağanüstü derecede sınırlıydı. Fakat delegelerin disiplini, cankulağıyla konuşmaları dinlemeleri, anlamaya çalışmaları, gerçekten örnek alınacak, öğrenilecek biçimdeydi. Bütün toplantıda bizi en çok etkileyen, Hindistan'ın her bölgesinden gelmiş olan, çoğu yoksul olduğu belli olan delegelerin öğrenmeye açıklığı oldu.

Toplantı, üçüncü günün akşamı sunulan "Açıklama Taslağı"nın oylanması ertesinde kapandı. Oylama usülü de ilginçti. Toplantıyı hazırlayanlar adına konuşan temsilci, *"gelen bir dizi eleştiri doğrultusunda bir komisyonun gerekli değişiklikleri yapacağı"* açıklamasını yaptı ve taslak bu açıklamayla oylamaya sunuldu. Oy kullanan delegeler sonuç olarak oyladıkları metnin ne olduğunu, komisyonun neyi nasıl değiştirmiş olacağını, daha sonra görecekler!

Bu toplantı, onun hazırlanması için verilen muazzam emeğe, mükemmel örgütlenmesine rağmen, bizim konuş-

"Modern" sayılabilecek bir gecekondu...

Açlık ve sefaletin boyutları: Çöplükten yiyecek toplayan Hindistanlılar...

Berber...

Banyo...

ma fırsatı bulduğumuz birçok delegenin Komünizm, gerçek anti-emperyalizm yönünde subjektif isteklerine rağmen, bizce gerçek anti-emperyalist bir birlik oluşturma konusunda doğru bir adım olmadı. Hem içerik, hem de yöntem açısından çok önemli hataları olan bir toplantıydı.

Buna rağmen, bu toplantıya katılmamız, Komünist görüşlerimizi bu geniş forum önünde elimizdeki tüm imkan ve araçlarla savunmuş olmamız doğruydu. Bu toplantıda bir kez daha doğru bir çizginin ve doğru bir önderliğin önemini gördük ve kavradık. Bunun yanında delegelerle ve yabancı örgüt temsilcileriyle görüşmemizde bir dizi bilgi edindik, bilgi ve deneyim alışverişinde bulunduk. Bizim için bu toplantı, deneyim kazanma açısından da çok yararlı oldu.

Toplantıya katılan örgütlerden Nepal, Bangaldeş, İran, İngiltere, Zaire'den gelen temsilcilerle örgütten örgüte görüşmeler de yürütüldü. Bu görüşmelerde de bilgi alışverişinde bulunuldu. Örgütlerarası ilişkileri geliştirme yönünde görüşbirliğine varıldı.

Toplantı ertesinde SUCI temsilcileriyle yapılan görüşmede, bu örgütü daha yakından tanıma fırsatı bulduk. Bu örgüt, Hindistan'da Komünizm adına konuşan diğer örgütlerden ayrı olarak Hindistan Komünist Partisi geleneğinden gelmiyor. Kurucusu Shibdas Ghosh, bu örgüt tarafından Marx, Engels, Lenin, Stalin seviyesinde bir klasik olarak, hatta onlardan da üstün biri olarak değerlendiriliyor. Esas eğitim malzemesi olarak onun eserleri kullanılıyor. Örgüt bir tarikat gibi örgütleniyor. vb. Yürüttüğümüz tartışmada, gerek bunların gerekse bu örgütün Hindistan'da devrim aşamasının Sosyalist devrim olduğu görüşünün yanlışlığı konusunda söylediklerimiz, söylendiğiyle kaldı. Bir tartışma mümkün değildi.

Daha sonra HKP/ML'nin bir başka grubuyla (HKP/ML kökenli 20'nin üzerinde parti var. Bunların içinde 8'inin kitle gücü, Avrupa'daki Marxizm-Leninizm adına konuşan tüm partilerden daha fazla!), Yanaşakti (Halkın Gücü) ile bir görüşme yürütüldü. Bu grupla da aramızdaki temel ayrılık, Mao Zedung konusundaki değerlendirme. HKP/ML kökenli tüm gruplar gibi bu grup da, Mao Zedung'u bizce olduğundan daha olumlu değerlendiriyor. Bu grupla da ilişkilerin daha sıklaştırılmasının ve görüş ayrılıkları üzerine daha derinlemesine tartışma imkanlarının yaratılmasının yararlı olacağı tespit edilip, bu konuda atılabilecek somut adımlar tespit edildi.

Bir bütün olarak Hindistan gezisi bize, sorunları daha iyi kavrama konusunda yardımcı oldu. Perspektifimizin biraz daha genişlemesine yardımcı oldu. Sokaklarda sürünen milyonlarca yoksul emekçi, bize emperyalizmin gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. Sömürgeciliğin korkunç sonuçlarını gördük, Kalküta sokaklarında. Fakat bir şeyi daha gördük: Onbinlerce, yüzbinlerce yoksul insanın istek bazında Komünizm için mücadele ettiğini ve bütün yoksulluğa, açlığa rağmen, umudunu yitirmemiş, mücadeleye hazır insanların ve örgütlerin varlığını gördük. Elinde orak çekiç kızıl bayraklı insanların yüzünde geleceğe olan inancı gördük.

Sorun, uluslararası alanda da doğru bir çizgiyi hakim kılmak.

Bunun için çalışmak, daha fazla çalışmak gerek!

Aralık 1995 ▲

Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist'in (Kızıl Bayrak) bir belgesi

AŞAĞIDA, Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist'in (HKP/ML) İngilizce olarak yayınlanan "**Kızıl Yıldız**" adlı yayın organının Ocak 1995 sayısından çevirdiğimiz ***"Uluslararası Komünist Hareketin Önündeki Talepler ve Proleter Yanıt"*** başlıklı bir belgesini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bu partiden, 99. sayımızda ***"Uluslararası Birlik Uzlaşmaz Mücadele Talep Eder"*** başlıklı bir başka belge daha yayınlamış ve *"bu grupla görüş ayrılıkları üzerine açık ilkeli bir ideolojik mücadeleden yanayız"* demiştik.

Kasım 1995'de Hindistan'a giden bir delegasyonumuz, bu partinin temsilcileriyle de görüşmeler yürüttü. Bu görüşmelerde, HKP/ML (Kızıl Bayrak) ile bizi birleştiren bir dizi nokta olduğu, görüş ayrılıkları üzerine yoldaşça tartışmanın örgütlenmesinin mümkün ve gerekli olduğu birlikte tespit edildi. HKP/ML'nin (Kızıl Bayrak) çeşitli yazılarını önümüzdeki dönemde de –ayrı olduğumuz noktaları açıkça belirterek– Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci kamuoyuna sunacağız.

RED STAR

PLATFORM FOR COMMUNIST REVOLUTIONARIES

Vol. 6 No. 1 January 1995

Hold High The Banner Of Mao Tsetung Thought

JANUARY 1 ALL INDIA BLACK DAY ● KICK OUT IMPERIALIST WTO

Şimdi yayınladığımız belgede de temel ayrılık noktamız, "Mao Zedung Düşüncesi"ne ve Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi'ne yaklaşım sorunudur. Görüşümüzce Kızıl Bayrak'tan yoldaşlar, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'e katkılarını abartıyor, onun yaptığı veya onun döneminde yapılmış olan hataları küçümsüyorlar.

Bizler, Mao Zedung'a modern revizyonist cenahtan yönelen saldırılara ve Enver Hocacı, inkarcı revizyonist değerlendirmelere her zaman karşı çıktık. Mao Zedung'u çağımızın en büyük Marksist-Leninistlerinden biri olarak değerlendirdik, değerlendiriyoruz. Fakat Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'e katkılarının, "Mao Zedung Düşüncesi" kavramına haklılık kazandıracak düzeyde olmadığını düşünüyoruz. HKP/ML, Mao Zedung Düşüncesi kavramını, bizim görebildiğimiz kadarıyla, bizim bu kavramı 1978'de kullandığımız gibi, yani Mao Zedung Düşüncesinin Marksizm-Leninizm'in yeni bir aşaması olduğu, onun yeni çağın Marksizm-Leninizm'i olduğu düşüncesini reddeden bir tarzda savunuyor. Fakat bu tarzda bir savunu, Mao Zedung Düşüncesi kavramının kullanılması gerekçesini de ortadan kaldırıyor gerçekte. HKP/ML (Kızıl Bayrak) bunu görmüyor.

Biz bunun yanında, Mao Zedung önderliğinde modern revizyonizme karşı verilen mücadelede çok önemli hataların da yapılmış olduğu düşüncesindeyiz. Kızıl Bayrak'tan yoldaşlar, bu konuda hataların ağırlığını bizce doğru değerlendirmiyorlar.

Bu temel görüş ayrılığı, burada yayınladığımız belgenin çeşitli noktalarında kendini yansıtıyor. Birkaç örnek verelim:

* 1957 Moskova Deklarasyonu ve 1960 Moskova Bildirisi bağlamında, Kızıl Bayrak'tan yoldaşlar kimi haklı eleştiriler getiriyorlar. Ve fakat bu belgelerin genel değerlendirmesi konusunda, bu belgelerin esasta modern revizyonist belgeler olduğu değerlendirmesini yapmıyorlar. Biz bu belgelerin bu biçimde Marksist-Leninistler tarafından imzalanmış olmasını kesinlikle yanlış buluyoruz. Bu belgelerin Uluslararası Komünist Hareket'te oynadığı rol, 20. Parti Kongresi'nin revizyonist çizgisinin, "Marksizm-Leninizm'e katkı" olarak kabul ettirilmesi rolüdür.

* 1963 Polemikleri bağlamında, Kızıl Bayrak'tan yoldaşlar, bu belgelerde yapılan kimi bariz hataları görmeyen, adlandırmayan bir konumda durmaktadır. Bu belgeler, örneğin daha en başından 1957/1960 Deklarasyonlarına *"Marksist-Leninist genel çizgi"* olarak atıfta bulunduğunda yanlış bir konumda durmaktadır. Bu belgeler örneğin, Uluslararası Komünist Hareket'in kendi içindeki ilişkiler konusunda, modern revizyonistlerin dayattığı normları kabul ederek yanlış konumda durmaktadır. vb. Biz bu belgeleri esasta modern revizyonizm'e karşı mücadele belgeleri olarak, Marksist-Leninist belgeler olarak değerlendirmemize rağmen, içinde çok ağır hataları olan belgeler olarak da görüyoruz.

* Çin Komünist Partisi'nin 10. Parti Kongre raporuna, *"Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı"* olduğu tespiti noktasında yapılan olumlu atıf da, aynı kongre raporunda, 9. Parti Kongre raporu açıktan eleştirilmemiş olduğu noktada, bizce yanlıştır.

* Kızıl Bayrak'tan yoldaşların, uluslararası alanda başçelişme tespitine yaklaşımını da doğru bulmuyoruz. Bu yoldaşlar, Maocu "Devrimci Enternasyonalist Hareket"in yanlış tavrını haklı olarak eleştirmekte, emperyalistlerarası çelişmenin başçelişme, "savaş"ın esas akım ilan edilmesinin yanlışlığını ortaya koymaktadırlar. Fakat kendileri de uluslararası alanda başçelişme/başdüşman şeması dışına çıkamamaktadır. Halbuki yapılması gereken budur.

Biz bütün yoldaşlarımızı, burada yayınladığımız belgeyi ciddiyetle incelemeye, tartışmaya çağırıyoruz.

Aralık 1995▲

Uluslararası Komünist Hareketin önündeki talepler ve proleter yanıt...

BUGÜN, Marks'ın bir buçuk yüzyıl önce yaşadığından çok farklı bir dünyada yaşıyoruz. Marks *Kapital*'i, toplumun henüz kapitalizmin gençlik aşamasından geçtiği bir sırada yazdı. Marks'ın yaptığı, makro ve mikro biçimleri içinde kapitalist toplumun organik yapısını incelemek ve tüm tezahürleri içinde sermaye ile emek arasındaki temel çelişkiyi kapsamlı bir şekilde ifade etmekti. Marks ve Engels, Adam Smith ve Ricardo'nun klasik burjuva iktisat teorisinden, emek-değer teorisi buldular, hatalarından arındırıp geliştirdiler ve ona proletaryanın elinde güçlü bir mücadele silahı olan, yeni ve nitel olarak daha yüksek bir düzeydeki artı-değer teorisini kattılar.

Kapitalizm, ta doğuşundan beri, ulus devletlerin sağlamlaşması yönündeki çabalarıyla birlikte, global karakterini de ifade etti. Kapitalizmin merkantil yağması ve sömürüsü, ilkel sermaye birikiminde ve sanayi devriminde önemli roller oynadılar. Sömürgelerin yağmalanmasıyla Avrupa'da sanayi devrimi arasındaki ilişki, daha sonraki yıllarda birçok iktisatçı tarafından açıklanıp anlatıldı. Kapitalizmin ta başından itibaren gösterdiği karakteristik, diğer milliyetleri ezmek ve dünyayı kendi ulus devletinin çıkarına ve büyümesine tabi kılmaktı. *Komünist Manifesto*'da, kapitalizmin dünya pazarını yağmalayarak üretime evrensel bir nitelik verdiği anlatılır.

Yine *Manifesto*'nun ilk sayfalarında şunlar söylenir: *"Doğu Hindistan ve Çin pazarları, Amerika'nın kolonizasyonu, sömürgelerle ticaret, değişim araçlarındaki ve genelde metalardaki artış, ticarete, denizciliğe, sanayiye daha önce görülmedik bir itilim ve o arada, sallantıda olan feodal toplumdaki devrimci unsura hızlı bir gelişme sağladı."*

Bu şekilde [Manifesto –ÇN], sömürgelerin yağmalanmasıyla kapitalizmin gelişmesini doğru bir şekilde birleştirdi. Marks ve Engels, bunun dünya çapındaki sonuçlarını şöyle açıkladılar: *"O tüm ulusları, yokolma tehdidiyle, burjuva üretim tarzını benimsemeye zorlar; onları, kendisinin uygarlık dediği şeyi içlerine sokmaya, yani kendileri burjuva olmaya zorlar. Tek kelimeyle, kendi imajına göre bir dünya yaratır."*

Marksist öğretmenlerin, sömürge yağmasının gerçek boyutlarını kavramadıklarının tekrar tekrar –doğrudan ve dolaylı olarak ve maksimum boyutta– yazıldığı bugünlerde, bizzat *Komünist Manifesto*'dan yapılan bu alıntılar çok büyük önemdedir. Marks ve Engels'in *Manifesto*'dan sonraki incelemelerinin merkezi konusunun, burjuva üretim tarzının anatomisi ve dolayısıyla bizzat gelişmiş kapitalizmin merkezleri olması, onların modern kapitalizmi kapsamlı eleştirilerini zayıflatmaz, tam tersine, sadece güçlendirir. Aslında ancak, bağımlılık teorisi gibi çeşitli teoriler adına yoksulluk, sömürge yağması ve benzeri konular hakkında ortaya yayılan çok sayıdaki popüler duygusallığı reddederek bilimsel sosyalist bir yaklaşım geliştirmek mümkündür. Bunlarda, burjuva ekonomisi çerçevesinde bazı liberalizm ve hümanizm kalıntısının ötesinde birşey yoktur. Fakat aynı zamanda, bunlar hakkında böyle olumlu bir cümle sarfetmenin bile tehlikeli olabileceğini görmemezlik etmemeliyiz; çünkü bu ekonomik literatürün çoğu, Marksizm adına konuştuğunu iddia ederken, Marksizmi sadece yanlış yorumlamaktadır.

Sık sık *Kapital*'in dördüncü cildi olarak nitelenen emperyalizm üzerine incelemelerinde Lenin açıkça, bizzat Marksizmin bilimsel yolunu izlemektedir. Lenin, emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması olduğunu, onun gelişmiş kapitalist merkezlerde biçimlenmiş olan sermaye tekeline dayandığını ve emperyalist sermaye tekelinin içeriğinin, geçen yüzyılın sonlarında sınai alandaki tekelin bankacılık alanındaki tekelle birleşmesiyle biçimlenmiş olan mali oligarşi olduğunu açıklığa kavuşturdu. Bu mali oligarşinin, sermaye ihracını birincil kılmada ve uluslararası sermaye tekellerinin oluşumunda temel olarak hareket ettiğine da işaret etti.

Ekim Devrimi'ni zafere götüren Lenin'in teorik katkıları ve tüm yaşamı boyunca her türden revizyonizme karşı verdiği mücadeleler, son tahlilde, emperyalizm hakkında geliştirdiği bu incelemelere bağlıydı. *İkinci Enternasyonal*'in politik teslimiyetini teşhir ederek Lenin, emperyalizmin en önemli politik yönlerini ortaya koydu: Emperyalizmin inisiyatifinde dünyanın paylaşılmasının tamamlanmış olduğu ve emperyalist sistem varoldukça savaşların kaçınılmaz olduğu. Lenin, emperyalist ekonomiyi emperyalist politikadan ayıran Kautsky gibilerinin eğilimlerini de teşhir etti. Aynı zamanda Lenin Marksizmi, daha sonraki yıllarda Marksizmin burjuva yorumlayıcıları tarafından sömürge yağmasına yaptığı sözümona vurgudan dolayı olağanüstü bir deha olarak övülen Rosa Luxemburg gibileri tarafından öne sürülen kapitalist sermaye birikimi ve kriz hakkındaki yetersiz tüketim (under-consumption) teorisi gibi teoriler üzerine kurulu teorilere sapmaktan korudu. Marksizmi yeni bir aşamaya, Ekim Devriminin zaferine, *Üçüncü Enternasyonal*'in kurulmasına ve büyümesine, daha sonraki yıllarda Çin de dahil sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrim yolunun açılmasına, sömürge/yarı-sömürge ülkeler de dahil dünyanın her yerinde devrimci Komünist Partilerin kurulmasına ve büyümesine ve her yerde proleter hareketin çok yönlü güçlenmesine götüren Marksizm-Leninizm aşamasına götüren, Lenin'in emperyalizm üzerine ortaya koyduğu bilimsel görüştür.

Marks-Engels zamanındaki kapitalist aşama sırasında geliştirilen, devrimin tüm Avrupa'da aynı zamanda ya da bir dizi ülkede aynı zamanda olacağı anlayışından yola çıkarak Lenin, emperyalizmin eşitsiz gelişmeye yol açtığını ve bir tek ülkede bile devrimin olması ve dünya devriminin ayrılmaz bir parçası olarak orada sosyalist inşayı ilerletme olanakları yarattığı değerlendirmesini yaptı. O,

emperyalist sistemin zayıf bir halkası olan çarlık Rusya'da devrim imkanı anlayışını geliştirirken bu değerlendirmeden yola çıkmıştır. Bu değerlendirmenin, Komünist Manifesto'da öne sürülen dünya devrimi konseptinin bir reddi olmadığını görmek gerekir. Tam tersine o, emperyalizm çağında bu konseptin somut bir geliştirilmesidir. Lenin Sovyet Devrimini soyut bir şekilde dünya devriminden ayırmıyor, bilakis emperyalizmin somut durumunda dünya devrimiyle Rus Devrimi arasındaki ilişkiyi somut bir şekilde ortaya koyuyordu. O, Sovyet Devriminin dünya devriminin ayrılmaz bir parçası olduğunu, ve Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşanın ilerlemesinin ve zaferinin onu dünya devrimiyle doğru bir şekilde bağlamaya bağlı olduğunu birçok kez vurguladı. Lenin'in stratejisi, devrimin dünya çapında zaferi için çalışırken, onun bir parçası olarak Sovyetler Birliği'nde devrimin zaferini sağlamlaştırmaktı. Leninizmi Troçki'nin dünya devrimi hakkındaki yanlış konseptlerinden ayıran bellibaşlı faktörlerden biri budur.

Lenin, Ekim Devriminin zaferini sadece kapitalist ülkelerde devrimin zaferiyle değil, fakat aynı zamanda sömürge/yarı-sömürge ülkelerdeki devrimin zaferiyle de bağıntılı ele aldı. Hatta Ekim Devrimi, modern proletaryanın henüz yeterince güçlenmediği ülkelerde ve hatta biçimlenmediği ülkelerde bile Sovyet yolunu izlemek için yolu açtı. Lenin, Sovyet yolunu izleyen ileri kapitalist ülkelerdeki proletaryanın desteğiyle sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde demokratik devrimin gerçekleştirilebileceğini ve sosyalizmin inşa edilebileceğini tespit etti.

Leninizm, herhangi bir ülkede devrimin ve orada sosyalist inşanın zaferinin, hem ülke içindeki hem de dünya çapındaki somut durumun arka planında kapitalist üretim tarzıyla uzlaşmaz bir hesaplaşma uzun sürecini gerektirdiğini öğretir. Hem sosyalist bir ülkede ve hem de dışında sınıf mücadelesini sürdürmede yapılan hataların sosyalizmi ve dünya devrimini zayıflattığına işaret eder. Bu Leninist bakış temelinde değerlendirme yapılırken, dünya sosyalist kampının bugün uğradığı gerileme, global emperyalizme ve onun hem sosyalist ülkeler içinde ve hem de dünya çapındaki müttefiklerine karşı mücadelenin strateji ve taktiklerinde yapılan hatalarda görülmelidir. Yani bugün sosyalist kampın ve Uluslararası Komünist Hareketin uğradığı gerileme sadece tekil konuların bir sonucu olarak ya da sosyalist ülkeler ve komünist partiler içindeki kapitalist yolculara ve revizyonizme karşı mücadelede yapılan hataların toplamı olarak görülemez. Bunun, bir bütün olarak dünya emperyalist sistemine karşı mücadelede bir bütün olarak Uluslararası Komünist Hareketin uğradığı gerileme olarak görülmesi gerekir.

Leninizmi açıklarken Stalin, bugünkü çağın emperyalizm ve proleter devrimi çağı olduğuna doğru bir şekilde işaret etti. İkinci Dünya Savaşını takiben faşizmin yenilmesi, İngiliz emperyalizminin zayıflaması, Uluslararası Komünist Hareketin kaydettiği zaferler, "dekolonizasyon" süreci, bunun ardısıra Bloksuzlar hareketinin büyümesi ve benzeri faktörler, dıştan bakıldığında, hızlı değişikliklerle karşı karşıya olan bir dünya durumunu gösteriyordu. Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde iktidarı gaspeden Kruşçev liderliğindeki revizyonistler, böyle bir durumun yarattığı kafa karışıklığından etkin bir şekilde yararlandılar. Emperyalizmin çöküşüne dair dev aynasında bir resim sundular. Bu şekilde emperyalizmin gücünü küçümseyip sosyalizmin gücünü abarttılar.

Bu onları, Leninizm döneminden farklı olarak çağdaş dönem hakkında doğrudan ve dolaylı olarak yeni değerlendirmeler yapmaya ve dekolonizasyon süreciyle yeni sömürgelere dönüştürülen Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri de dahil dünya devrimi hakkında kendi yeni strateji ve taktiklerini ortaya koymaya götürdü. *1957 Moskova Deklarasyonu*nun izinde yürüyen 81 komünist ve işçi partisinin uzlaşma dokümanı olarak ortaya çıkan 1960 *Moskova Bildirisi*, emperyalizmi küçümseyerek ve sosyalizmin gücünü abartarak sadece dünya çapında sınıf mücadelesinin şiddeti hakkında minimal bir anlayış ortaya koymakla kalmadı, aynı zamanda değişen koşullar altında sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonunun imkansız olduğu değerlendirmesini yaparak sosyalist ülkelerde sınıf mücadelesini sürdürmenin geçerliliğini de gözardı etti. Bu *Bildiri*nin en ciddi yönlerinden biri, İkinci Dünya Savaşında faşizmin yenilmesini, İngiliz emperyalizminin zayıflamasını ve Uluslararası Komünist Hareketin kazandığı zaferleri gözlemlerken bile, yeni-sömürgeciliğin ortaya çıkışı, emperyalizmin İkinci Dünya Savaşı ertesinde ABD emperyalizmi önderliğinde yeni bir yeni-sömürgecilik aşamasına girmesi, onun inisiyatif kazanmasını ve dünya çapında güçlenmesininin önemini ya gözlememiş ya da küçümsemiş olmasıdır. Bu onu, emperyalizmin eski sömürge/yarı-sömürgelerde izlediği dekolonizasyon sürecini, bu ülkelerin ulusal bağımsızlığının kazanımı olarak göstermeye götürdü. Yine bu onu, Üçüncü Enternasyonal (Komintern)'in sömürge/yarı-sömürge ülkelerdeki burjuvazinin karakteri hakkında yaptığı, onun bu ülkelerde demokratik devrimi zafere götürme kudretsizliği değerlendirmesini görmüyor gibi yapmaya götürdü. Lenin'in, bu ülkelerdeki komprador burjuvazi ile emperyalist burjuvazi arasında varılan ve bu ülkelerde eski tipte burjuva-demokratik devrimleri olanaksız kılan uzlaşma hakkındaki gözlemlerini reddetti. Ve "yeni durum" bahanesiyle yeni-sömürge ülkelerdeki burjuvaziye sahte devrimci bir karakter atfetti.

Mao Zedung önderliğindeki ÇKP tarafından 1963'te Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi üzerine dokümanın ve bunun eki olarak dokuz yorumun yayınlanmasıyla açıkça başlatılan *Büyük Polemik* sırasında, uluslararası devrimci hareket yukarıdaki pozisyonları reddetti ve emperyalizme ve kapitalist yola karşı sınıf mücadelesi teorisini savundu. Yeni-sömürgeciliğin, sömürgeciliğin daha "alçakça ve tehlikeli" bir biçimi olduğunu belirtmenin yanı sıra, dekolonizasyonun emperyalist karakteri ve eski sömürge/yarı-sömürge ülkelerin siyasi bağımsızlık kazandığına dair sahte teori teşhir edildi. Bunun ardından, Çin'de *Kültür Devrimi*nin başlatılmasıyla, sosyalizm altında sınıf mücadelesinin yeni biçimleri geliştirildi; kapitalist yola karşı sınıf mücadelesinin artan önemi ve geçerliliği vurgulandı. Bir bütün olarak, Büyük Polemik ve Kültür Devriminin olumlu yanları, Uluslararası Komünist Harekete yeni bir teşvik verdi.

Fakat 1969'da yapılan ÇKP Dokuzuncu Parti Kongresine Lin Biao'nun sunduğu raporda, emperyalizmin toptan çöküşüne dair sol lafazanlıkla kamufle edilmiş yukarıda sözü edilen 'yeni çağ' teorisi bir kez daha su yüzüne çıktı. Bu ve benzeri görüşler, Kruşçevcilerin ÇKP içinde hatalı eğilimler olarak süregiden etkisinin farklı nüanslarını açığa vurdu. Hatta ÇKP içinde Lin Biaocu akımın yenilgisinden sonra bile, 1973'te yapılan ÇKP Onuncu Parti Kongresine sunulan raporda, dünyada durum tahliline, çağımızın emperyalizm ve proleter devrimi olduğu kategorik cümlesiyle başlanıyordu.

"Siyasi bağımsızlığını kazanmış olan Üçüncü Dünya ülkeleri", "bu ülkelerdeki hükümetlerin anti-emperyalist rolü" vs.'ye dair Kruşçevci çöplerin yeni biçimler içinde Çin'den bir kez daha gelmeye başlaması, *1974'te* Deng Hsiao-Ping'in *Birleşmiş Milletler'deki konuşması*yla oldu. Bu akıma ve Deng tarafından ortaya atılan üretici güçler teorisine karşı mücadele 1976 başlarında bir kez daha onun tüm iktidar mevkilerinden ihracına yol açtıysa da, aynı yıl Mao Zedung'un ölümünden hemen sonra kapitalist yolcular Çin'de iktidarı gaspetmeyi başardı. Karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni dünya proletaryasının stratejisi olarak sundular ve Çin'de Dengci revizyonizmi ve kapitalist yolu oturttular.

Bir komünist enternasyonalin yokluğu durumunda, bu dönemde uzun süre Marksizm-Leninizmi savunan ve onu Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ne geliştiren Mao Zedung oldu ve tüm dünyadaki devrimci güçler için uluslararası bir merkez rolünü oynayan da ÇKP oldu. Fakat Mao Zedung'un ölümü, ÇKP önderliğinin yozlaşması ve Çin'de kapitalizmin restorasyonuyla birlikte, dünya komünist hareketi tüm anlamlarıyla liderliğini ve merkezini yitirdi. Böyle bir durumda Uluslararası Komünist Hareket bugün, Marksist-Leninist parti ve örgütlerin uluslararası dayanışmasını inşa etme ve Üçüncü Enternasyonal'in devamını kurma, yani somut koşullara göre Komünist Enternasyonali inşa etme ciddi talebiyle karşı karşıya.

Kapitalist-emperyalist sistem bugün yaşamının en ciddi krizini geçiriyor. Öyle hayal kırıklığına uğramış bir durumda ki, altmışların sonundan beri kendisini yavaş yavaş etkilemeye başlayan ciddi durgunluğun üstesinden gelmesi imkansız gibi görünüyor. Son iki onyıldan beri bir yandan üretim alanında durgunluk ve bunun bir parçası olarak işsizlik ve öte yandan enflasyon onu ciddi biçimde etkiliyor. Almış olduğu ağır önlemlerle son onyılın sonuna doğru enflasyonu geçici olarak belli bir ölçüde kısıtlayabilmesine rağmen, üretim alanındaki durgunluk çaresiz dert olarak süregidiyor.

Dünya emperyalizminin ön sırasında olan ABD emperyalizmi bugün gerileme yolundadır. Gayri Safi Milli Hasıla'sının (GSMH) yarısından fazla olan bir borç yükü, sermaye ihracını aşmaya başlayan sermaye ithali, ödemeler dengesi açığı, sözümona soğuk savaşın sona ermesinden sonra bile artan askeri bütçe, Japonya ve Almanya'nınkiyle başa çıkmayı zor bulan imalat sanayiinin durumu, önceki onyıllardakinden daha düşük bir yaşam standardı, üretken alanlara yatırım yapmaktansa mali manipülasyonlarla çabuk kâr peşinde olan bir ekonomik ortam, bankacılık-sigorta-borsa sektörlerinin sık sık karşı karşıya kaldığı krizler ve çöküşler, artan işsizlik, işçilerin üretkenliğindeki düşüş, vs. vs. gibi sayısız ciddi sorunla karşı karşıya. Bunlar tüm emperyalist ülkelerin karşı karşıya olduğu genel sorunlar olmasına rağmen, bunlar bugün esas olarak ABD emperyalizmini ciddi bir şekilde etkiliyorlar. Onun Pax Americana rüyalarına gelen tehditlerin yanı sıra, genelde zor bir durumun ortasında bile karşılaştırmalı olarak daha iyi ekonomik endikatörler göstermeye devam eden Almanya ve özellikle de Japonya'nın meydan okuyuşuna karşı koymada gösterdiği artan zorluklar var. Askeri alanda bile hem Almanya ve hem de Japonya, yeni bir yarışın işaretlerini göstermeye başladılar.

Çok sözü edilen bilimsel-teknik devrimin başarısına rağmen, dünya imalat kapasite kullanım oranı bu onyılın başında bile sadece %72 civarında. Bir ara üstünlük kazanan sınai yatırımların yerine, bizzat dünya çapında Brüt Sosyal Ürün içinde portföy yatırımlarının seviyesi artmaya başladı. Benzer şekilde, imalat sanayiiyle karşılaştırıldığında servis sektörünün rolü oldukça arttı. Üretim-dışı harcamalardaki artış, fikir ürünlerinde tekellerin oluşması, enformasyon ablukası, ortaçağ benzeri ve diğer gerici dinci, ırksal, kastçı, ulusal şoven güçlere ve uyuşturucu mafyası benzeri güçlere emperyalist sermayenin gösterdiği meyil ve yakınlık, emperyalizmin en çürümüş aşamasından geçtiğini gösteriyor.

Öte yandan, çokuluslu şirketlerin dünyanın her yerinde üretim ve ticaretin büyük bir payını kontrol ettiklerini kaydetmek gerekir. Bizzat 1983'te bile, çokuluslu şirketlerin üretim alanındaki toplam payı, tüm OECD ülkelerinin GSMH'sının aşağı yukarı dörtte birine varmıştı. Bazı çokuluslu şirketlerin brüt satış tutarı hatta Avrupa'daki bazı emperyalist ülkelerin GSMH'sını geçiyordu. Bu çokuluslu şirketler, yarı-sömürge ülkelerde sık sık hükümetlerüstü bir rol oynuyorlar. Çoğu çokuluslu şirketlerin operasyonlarına politik-askeri kalkan sağlayan ABD devletinin çıkarlarını ve siyasetlerini tayin etmede bile bunlar önemli bir rol oynuyorlar. Bunlar, bir yandan sermayenin ve üretimin globalleşmesiyle, diğer yandan emperyalist tahakküm altındaki uluslar arasında artan uzlaşmaz çelişmelere yol açıyorlar. Üretimin bu globalleşmesi ve yeni işbölümü, onların kapitalizmin geliştirdiği siyasi iktidar yapılarını tayin edici bir şekilde etkilemelerini sağlayacak derecede artmış bulunuyor. Tüm bunlar, kapitalist sistemin, onun içinde çözülemeyecek olan global krizi ve gerilemesinin geçerliliğine işaret ediyor.

Emperyalizm bugün, kendi içindeki gittikçe şiddetlenen çelişkileri ve krizleri, yeni-sömürgeci talanı artırarak azaltmakla meşgul. Bir avuç emperyalist ülke, tüm dünyanın toplam kaynakları üzerinde hegemonyalarını kurmuşlardır. Sermaye ile emek arasındaki temel çelişki vasıtasıyla özellikle de yeni-sömürge ülkelerden sızdırılan tekelci kârlar ya da süper kârlar, emperyalizm ile yeni-sömürgelerin halkları arasındaki çelişkiyi özellikle keskinleştirmiştir. Emperyalizm yeni-sömürgeleri sadece talan etmekle kalmıyor, fakat aynı zamanda onların bağımsız ekonomik-politik gelişmesini imkânsız kılıyor ve onları her türlü ortaçağsal gerici ilişkilerin ve güçlerin tüm biçimlerinin pençesi altında tutmaya devam ediyor. Bu ülkelerdeki yeni-sömürgeci iktidarın temelini,

Lenin'in ta "Sömürge Tezleri" tartışması sırasında gözlemlediği, emperyalist burjuvazinin eski sömürge/yarısömürge (şimdi yeni-sömürge) ülkelerdeki komprador burjuvaziyle uzlaşma yoluyla inşa ettiği, dünya çapında ekonomik ve politik olarak sermayenin bütünleşmesi sağlıyor, emperyalizmin doğrudan ve dolaylı hakimiyeti altında ve başka türlü yetiştirilen bürokratik kesimler sağlıyor, bu ülkelerde hâlâ ayakta tutulan feodalizm de dahil kapitalizm öncesi üretim ilişkileri sağlıyor ve emperyalizmin desteğiyle ayakta tutulan ülke içindeki yukarıda sözü edilen hakim sınıfların elindeki yeni-sömürge devlet sağlıyor. Bu iktidar yapısını bu güçlerle büyüyen ilişkiler yoluyla ayakta tutmak için, rüşvet de dahil tüm dekadan yöntemler artan bir şekilde kullanılıyor.

Bu global yeni-sömürgeci ekonomik-politik sınıf ilişkileri, emperyalizm merkezli muazzam askeri-politik iktidar yapısının şemsiyesi altında varlık sürdürüyor. Emperyalist devletlerin ve çokuluslu şirketlerin kurmuş olduğu dev askeri-sınai ittifakın desteğine de sahip. Muazzam şekilde merkezileşmiş high tech enformasyon sektörü ona örgün bir propaganda gücü ve espiyonaj faaliyetinin desteğini sağlıyor. Birleşmiş Milletler, çeşitli askeri ittifaklar, askeri üsler vs.nin hepsi, bu yeni-sömürgeci iktidar yapısı ağının birer parçasıdır. Bunun yanında, emperyalist yapıyı desteklemekte ana sütunlar olarak hizmet eden ve devletin ekonomik politikalarını, bütçelerini ve yeni-sömürge ülkelerin sözümona kalkınma projelerini doğrudan kontrol eden Dünya Bankası ve IMF gibi kuruluşlar ve kurumlar vardır. Devamla, dünyadaki ekonomik faaliyetleri kontrol etmek için GATT ve onun yeni yaratığı WTO (Dünya Ticaret Örgütü) gibi merkezi kuruluşlarla emperyalizm, can çekişen durumunda bile, dünya halkına karşı yeni yeni silahlar örgütlüyor. Tüm bunlar, stratejik olarak emperyalizm bir kağıttan kaplan olmasına rağmen, onu hatalı bir şekilde değerlendirmenin, emperyalizmin bugün de dünya halklarına karşı vahşi bir güç olduğu olgusunu taktik olarak gözardı etmenin, deneyimin de ispatladığı gibi ancak emperyalizme yardım edeceğini açık seçik bir şekilde ve tekrar tekrar göstermektedir.

* * *

Bugün, emperyalizme ve sermaye güçlerine karşı mücadelenin zaferi için, emperyalizm ve onun temelini oluşturan sermaye birikimi hakkındaki çeşitli burjuva savunucuları, revizyonist ve küçük-burjuva duygusal teorileri tanıyıp reddetmek olağanüstü önemli hale gelmiştir. Emperyalizmin gücünü küçümseyen ve sosyalizmin kazandığı gücü abartan Kruşçev revizyonizminin vahim sonuçları bugün o kadar açıktır ki, bunları tekrarlamaya gerek yok. Dünya sosyalizminin üretim ve ekonomi alanında emperyalizmi toptan yenilgiye uğrattığı pozisyonundan başlayarak, onlar daha sonra diğer aşırı uca savrulup, emperyalizmin, teknolojik gelişme de dahil tüm alanlarda sosyalizmi yenilgiye uğrattığını söylediler. Bundan yola çıkarak, açıkça kapitalist teorileri kucaklamaya vardılar. Deng markalı "sosyalist pazar ekonomisi" de dahil Kruşçev revizyonizminin bugün arta kalan biçimlerine gelince, bunlar "rekolonizasyon" (yeniden sömürgeleştirme) gibi yeni-revizyonist teorilerle varlıklarını sürdürme yeteneklerini ispatlamaya çalışıyorlar.

Öte yandan, örneğin çeşitli bağımlılık kategorileri teorisi gibi Marksizmin çok sayıdaki burjuva yorumu, fikir cimnastiği olarak hâlâ etkindir. Bunlar her türlü proleter hareket biçiminin dışında olmalarına rağmen, bunların sosyalistlik iddiaları, proleter harekete sızmalarına önemli ölçüde yardım etmiştir. Özellikle de Uluslararası Komünist Hareketin emperyalizmin yeni-sömürgeci aşaması hakkında kapsamlı bir teorik anlayış geliştirmedeki zaafı gözönünde bulundurulduğunda, böylesi sosyalist iddialı teorilerin devrimci güçler arasına sızması için muazzam imkânlar vardır.

Bu "teoriler"in çoğu, Paul A. Baran tarafından ortaya atılan "ekonomik artık" kategorileri teorisi gibi pozisyonlar üzerine ve Marks'ın artı-değer teorisinin yerine konmaya çalışılan ve gerçekte emek-değer teorisini karartmaya yarayan "eşitsiz mübadele teorisi" gibi teoriler üzerine kuruludur. Bu iktisatçılar emperyalizmin sömürge yağmasının birçok yönünü ortaya çıkarmaya çalışmış olsalar da, teorilerinin son tahlildeki burjuva içeriği, sermaye faaliyetinin gerçek mekanizmasını, üretim ilişkilerinin somut ve özgül biçimlerini ve aslında bizzat sınıf mücadelesinin somut biçimlerini örtbas etmekte yatmaktadır. Sömürge ve şimdi yeni-sömürge yağmasının makro istatistiklerini halka götürmek elbette gayet gereklidir. Fakat somut sınıf ilişkilerinin içinde saklı olan sömürünün mikro biçimlerinin işleyişi ortaya çıkarılmadıkça, dünyanın bugünkü durumunda bunlar en fazlasından burjuva/küçük-burjuva milliyetçiliği için ideolojik bir temel sağlamaktan öteye gidemezler; herhangi bir devrimci rol yerine getiremezler. Buna tarihte birçok kez tanık olduk. Ve bu iktisatçılar bunu örneğin sosyalist olduğu yıllarda ve kapitalist yola yozlaşmasından sonra Sovyetler Birliği'ne ve oradaki gelişmelere yaklaşımları birçok kez ispatladılar. Sık sık Mao'yu bağıntısından koparark aktarıp, Mao Zedung Düşüncesinin bazı dışsal biçimlerine gösterdikleri bir tür doğucu iddiayla, sadece devrimci güçler arasında meseleleri karıştırmaya katkıda bulundular. Tüm diğer alanlarda olduğu gibi, iktisat bilimi alanında da bugün proleter güçlerin ele aldığı emeğin sermayeye karşı mücadelesi son tahlilde ancak Marksist temeller üzerine kurulu sağlam bir tavır takınarak ilerletilebilir.

* * *

Üçüncü Enternasyonal'in (Komintern) 1943'te dağıtılmasından ve Stalin zamanından sonra Kominform'un işleyişinin durmasından sonra, 196(larda Uluslararası Komünist Hareketteki bölünmenin ardından, Marksist-Leninist partilerin uluslararası bir örgütünün kurulması için hiçbir çaba gösterilmedi. Büyük Polemiğin ve Kültür Devriminin başlamasının ardından dünyanın her yerinde çok sayıda Marksist-Leninist partiler ve örgütler ortaya çıkmasına rağmen, ÇKP bunları bir araya getirmek için inisiyatifi ele almadı. Yine de, devrimci bir parti olarak ÇKP'nin ve devrimci bir otorite sunan Mao'nun varlığı sonucunda, uluslararası bir önderliğin yokluğu o sıralar ciddi bir şekilde hissedilmedi. Böylesi bir durumda, ÇKP içinde ortaya çıkan hatalı akımlar sık sık bu Marksist-Leninist örgütleri etkiledi. Dahası, bu dönemde uluslararası teorik bir önderliğin ve bilinçli örgütsel ve stratejik çabaların yokluğunda,

düşünsel alanda uluslararası düzeyde o sıralar çok aktif olan çeşitli Yeni Sol akımlar da dahil kendine Marksist etiketi takmış birçok işçi sınıfı düşmanı teoriler bu yeni doğmuş Marksist-Leninist örgütlere sızabildiler. Arka planında Büyük Polemiğin ve Kültür Devriminin durduğu, revizyonizme karşı tüm dünyada verilen mücadeleler tüm dünyadaki devrimci güçlere ideolojik planda yeni silahlar sağlasa da, deneyimleri teorik olarak özümlemek ve geliştirmek için örgütlü uluslararası bir hareketin yokluğu, bu örgütleri, bugün dünyada durumun sunduğu taleplerle başa çıkmada yeteneksiz kıldı. Bu, ciddi bir kısıtlılık olarak sürdü. Marksist-Leninist güçlerin bu zaafı, Mao'nun ölümünden hemen sonra neo-revizyonizmin Çin'de iktidarı gaspetmesinin sunduğu meydan okumayla tamamen açığa çıktı. Daha önceleri Lin Biaoculuğa ve sonra bizzat Mao zamanında ÇKP içinde hakimiyeti ele geçirmeye çalışmış olan Deng Hsiao-Ping'in "Üç Dünya Teorisi"ne karşı büyük ölçüde silahsızlanmış olan Marksist-Leninist güçlerin büyük bir bölümü çok geçmeden Deng-Hua kliğine ve onun "Üç Dünya Teorisi"ne kolayca teslim oldu.

İşte böyle bir durumda, yetmişli yılların sonunda, gerçi küçük ve fakat Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi üzerine kurulu doğru devrimci pozisyonlardan ilham alan dünyanın her yerinden devrimci güçler ortaya çıkıp, yeni bir uluslararası birlik için çabalar başlattılar. O sıralar HKP(ML) MRK olarak bilinen örgütümüz bu çabalara aktif bir şekilde katılarak, Uluslararası Komünist Hareketin genel çizgisini ve Mao zamanında savunulan ve Büyük Polemik sırasında tekrar tekrar vurgulanan devrimci görevlerde ısrar edip, başlangıç için, devrimci güçlerin uluslararası seviyede bir platformunun kurulması çağrısını yaptı. Aynı zamanda, yeni-sömürgecilik de dahil dünyadaki yeni durumun özgül karakteristiklerini inceleme zorunluluğunu da ortaya koyduk.

Daha o zamanlar, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişkiyi uluslararası seviyede baş çelişki olarak ilan eden Uluslararası Komünist Hareketin ilan edilmiş olan Genel Çizgi pozisyonlarının tersine, yeni bir dünya savaşı imkanını abartan ve bu uluslararası birlik için inisiyatifte bulunan bazı güçler, emperyalistler arası çelişkiyi başçelişki olarak gören tamamen yanlış bir tavır ileri sürdüler. Bu güçlerin 1984'te yapılan İkinci Uluslararası Konferansından önce örgütümüz, dünyada durum değerlendirmesi ve yeni bir enternasyonalin kurulması da dahil çeşitli konularda ideolojik berraklık ve birlik sağlanıncaya kadar ve konferansa katılanlar uzun süreli bir temelde devrimci pratik geliştirerek göreceli daha olgun bir duruma gelinceye kadar, görüş alışverişi ve uluslararası seviyede olası ortak faaliyetler için bir platform oluşturmaktan öteye geçmenin şu an için doğru olmayacağı şeklinde bir pozisyon ortaya koydu. Bunun yerine bu Konferans, uluslararası alanda başçelişki konusunda daha önce sözünü ettiğimiz yanlış pozisyonu savunan güçlerin hakimiyeti altında merkezi bir *Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH/RIM)* kurmayı kararlaştırdı. Bu kararın daha sonraki gelişmeleri olumsuz yönde etkilediğini görmek mümkündür.

Zor bir dünya durumunda uluslararası hareket için bir kılavuz haline gelmek yerine DEH, çok geçmeden, bir kafa karışıklığından ötekine düşme yolunu benimsedi. Sorun sadece örgütsel alanda uğradığı gerilemeler sorunu değildi. Çok geçmeden, tamamen oportünist yeni teorik formülasyonlar benimseme yolunu tuttu. Hem örgütlenme ve hem de faaliyetler alanında gittikçe zayıflarken, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi yerine Maoizmi geçirip onun sözcüsü haline gelerek, lafta ultra-devrimci görünen ve fakat pratikte anlamsız pozis-yonlar ortaya sürdü. Bu, ta Lenin za-manından beri gözlemlediğimiz, reviz-yonizmin yeni biçimlerde sürdürülmesinin bir başka örneğinden başka birşey değildir.

Çin'de iktidarı gaspeden neo-revizyonizme karşı tavır alarak ortaya çıkan sınırlı güçler arasında etkisini yaymaya çalışan DEH'in bu tavrı daha yakından bir incelemeyi gerektirmektedir. Stalin Leninizmi emperyalizm ve proleter devrimi çağının Marksizmi olarak tanımladı. Bunun yerine DEH bugün, Mao Zedung önderliğindeki ÇKP tarafından hiçbir zaman savunulmayan bir pozisyonu öne sürmeye çalışıyor. Bu tavrın arkasında saklı olan, gerçekte, eski Lin Biaocu pozisyonlardan başka birşey değildir. Daha önceleri, Leninizm ve çağ konusundaki Marksist-Leninist değerlendirmeyi geçersizleştirmeye ve Mao adına yeni bir çağ açmaya çalışan Lin Biao idi. Lin Biaocu pozisyonların DEH tarafından bu tekrarlanması, onu ancak tamamen sağcı oportünist bir tavra yozlaştırabilir.

Kruşçev revizyonizminin ortaya çıkışından beri Uluslararası Komünist Hareketin karşı karşıya kaldığı ciddi gerilemeler ve talepler ve revizyonist oportünist düşüncelerin tekrar tekrar ortaya çıkması da dahil tüm bu gelişmeler, dünya devrimci hareketinin önündeki talepleri olağanüstü vahim kılıyor. Lenin tekrar tekrar, Marksizmin özünün somut durumun somut tahlili olduğunu açıkladı. Bugün bir Marksist olmak, kesinlikle, bugünkü dünya durumu hakkında somut bir görüşü savunmak demektir. Emperyalizm hakkında, özellikle de onun İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki yeni-sömürgeci aşaması hakkında doğru ve kapsamlı somut bir anlayışa sahip olmak demektir. İçinde bulunduğumuz bu emperyalizm ve proleter devrimi çağında emperyalizm hakkındaki çok yönlü Leninist öğretileri savunmak ve emperyalizmin yeni-sömürgeci aşamasının somut koşullarına uygun olarak Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin temel öğretilerini geliştirmek demektir.

Başka bir deyişle, ancak sermayenin somut ilişkilerini kavrayarak, ancak emperyalizm ve yeni sömürgeciliği doğru kavrayarak, emperyalizmi alaşağı etme ve dünya çapında proleter devrimin zaferini sağlama yeteneğine sahip sağlam ve güçlü bir uluslararası proleter hareket inşa edebiliriz. Günümüzün akıl karıştırıcı ideolojik atmosferi elbette böyle doğru ve kapsamlı bir kavrayış için uzun süreli çabalar talep ediyor; kardeş örgütler arasında daha verimli bir ideolojik tartışma da talep ediyor. Mao'nun Yüzüncü Yılının kutlanması, bu sıralar yapılan uluslararası konferanslar, seminerler ve toplantılar, bugün küçük çapta biçimlenmekte olan ve fakat dünyanın çeşitli yerlerinde her geçen gün gittikçe güçlenen karşı koyulamaz tarihi süreçte aktif bir rol oynamak için ciddi çabalar olarak görülmelidir. ▲

Kürt-Rus ilişkileri hakkında A. Öcalan'ın tavrı

SERXWEBUN sayı 166'da Rus gazeteci Makarinco Vadim'in A. Öcalan ile yaptığı röportaj yayınlandı. Bu röportaj, aynı zamanda Özgür Halk dergisinin 60. sayısında tam ve Özgür Politika gazetesinde (5-6 Kasım tarihli sayılarında) ise kısaltılmış olarak yayınlandı.

Sözkonusu bu röportajda A. Öcalan'ın takındığı tavırlar, PKK'nın Rus emperyalizmine karşı tavrıyla, Lenin-Stalin döneminin Sovyetler Birliği'ne ve bu bağlamda sosyalizme saldırılarını da ortaya koymaktadır.

Kürt burjuva milliyetçiliğinin emperyalizme yamanma çabalarının bir parçası olan bu tavır, tarih çarpıtıcılığı temelinde de yükselmektedir.

A. Öcalan'ın bu röportajda savunduğu görüşlerin tümüne tavır takınma yerine, Rus emperyalizmine çağrı ve sosyalizme yapılan saldırılardan bazılarına değinmekle kendimizi sınırlıyoruz.

KÜRT-RUS İLİŞKİLERİ

A. Öcalan, Rus emperyalizmine çağrı yapabilmek için, ilkönce Kürtlerle Rusların ortak yanlarını, yakınlıklarını ve ortak çıkarlarının nereden kaynaklandığını kendine göre ortaya koymaya çalışmaktadır.

Bu konudaki temel yaklaşım, TC ve Türk faşizmi Kürtler için ne kadar tehlike arzediyorsa, Ruslar için de o kadar tehlike olduğu, Ruslar ve Kürtlerin TC tehlikesine karşı birleşmeleri gerektiği yaklaşımıdır. A. Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Günümüz Türkiyesi hem Kürdistan, hem de Rusya halkı için önemli bir sorundur." (Serxwebun, sayı 166, sayfa 12)

"Ben Türkiye Cumhuriyeti'ni çok iyi tanırım. Türk faşizmi, Rusları kendilerinin en büyük düşmanı olarak görürler. Hatta "Ruslara karşı savaşalım" bile diyebiliyorlar. Aslında bu, direkt Rusya'ya karşı gerçekleştirilen bir ittifaktır." (aynı yerde)

"Anadolu'daki Türk burjuvazisinin, bazı devletlerle kurduğu ittifak esas olarak Rus halkına karşıdır. Bu politikayı iyi anlamak gerekir. Belki Türkiye şimdi zayıftır, elinden fazla bir şey gelmiyor. Fakat büyümeye çalışıyor. Gerçekten de Türk kapitalizmi birçok devlette yaygınlaşıyor. Hatta Rusya'nın içine bile girmiştir. Petrol konusunda şimdiden birçok sorun çıkmaktadır. Önümüzdeki süreçte bazı politik çelişkiler gündeme hızla oturacaktır." (agd, sayfa 14)

"Uluslararası politikaları değerlendirdiğimizde, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi Rusya halkına büyük yararlar getirecektir. İki halkın birçok konuda ortak özellikleri sözkonusudur. ***Mevcut durumda Rusya'ya karşı yürütülecek herhangi olumsuz bir politika direkt Kürtleri de olumsuz bir temelde etkileyecektir.*** *" (abç) (aynı yerde)*

A. Öcalan konuştuğu gazetecinin, ya da röportaj yapan kişinin ulusal kökenine göre de siyaset yapmaktadır. Örneğin ABD'li emekli diplomat David E. Korn'a, ABD'nin devlet olarak Kürt sorununda "büyük rol" oynayabileceği, oynaması gerektiğini söylemektedir. Veya Alman televizyon programı ARD'ye Almanya'nın devlet olarak Kürt sorununda "büyük rol" oynayabileceği, oynaması gerektiğini anlatmaktadır. Rus gazeteciyle yaptığı konuşmada da Rusya'nın Kürt sorununda "büyük rol" oynayabileceğini savunmakta ve Rus emperyalizmine çağrıda bulunmaktadır.

Somut olarak bu çağrıya geçmed önce, yukarıda aktardığımız alıntılarda savunulan görüşlerin gerçekte ne anlama geldiğini açıklamak gerekiyor.

A. Öcalan "Rus halkı" kavramını kullanarak Rus emperyalizmini ve Rusya devletini gözardı etmekte ve böylece kitleleri aldatmaktadır. Bu sahtekarlığın en açık biçimiyle ortaya çıktığı nokta, petrol konusundaki tavırdır.

Nedir sözkonusu edilen petrol konusundaki çelişkiler? Sözkonusu olan Azeri petrolünün değişik emperyalist güçler tarafından paylaşımı ve bu petrolün hangi yoldan taşınacağı, diğer bir deyimle petrol boru hattının har coğrafya üzerinden geçeceği sorunudur.

Bu emperyalist dalaşta sadece Rusya ve Türkiye yoktur. Azeri petrolünün paylaşımında en büyük paya ABD emperyalizminin şirketleri sahiptir.

En önemlisi ise, petrol paylaşımı konusundaki çelişkiler, değişik uluslardan halklar arasındaki çelişkiler değil, kapitalistler, yani egemen sınıflar ve bunların temsilcileri arasındaki çelişkilerdir. Tam da bu noktada A. Öcalan emperyalistler arası çelişkileri yok göstermektedir. Bunun sonucunda ise Rus emperyalistlerinin zararına olabilecek gelişmeleri, Rus halkının zararına olan gelişmeler olarak göstermektedir.

A. Öcalan, bu tavrıyla objektif ola-

rak Rus emperyalizminin çıkarlarının savunuculuğunu yapma konumundadır. Bunun en açık dile geldiği yer ise altını çizdiğimiz tespittir. A. Öcalan'a göre, bugün Rusya'ya karşı **(Rus halkına değil)** yürütülecek politika Kürtleri de olumsuz etkileyecektir. Kürtleri olumsuz bir etkilenmeden korumak için ise Rusya'nın savunulması gerekiyor. Bu savunu sadece bir anlama gelmektedir: Rus emperyalizminin savunuculuğu.

Rusya'nın Kürt sorununda oynaması gereken rol konusunda söylenenler ise şöyledir:

"Rusya ile Kürt halkı arasındaki ilişkilerin tarihi, güncel temelleri vardır. İki halk arasındaki ilişkilerin hem stratejik, hem ekonomik, hem de politik alanda güçlü olması gerekiyor. Rusya'nın diğer birçok halka göre, en çok Kürtlerden destek alabileceği objektif zeminler mevcuttur." (aynı yerde)

"Eğer ekonomik, askeri ve siyasi olarak derinliğine incelenirse Kürt sorununun çözümü konusunda en çok Rusya'nın rol oynaması gerektiği açıktır. Önümüzdeki süreçte bu temel üzerinde, halklarımız birbirini daha iyi tanıyacaktır. Halkımızla kurulacak, her türlü ilişki hem Rus halkına, hem de Kürt halkına büyük yararlar getirecektir." (aynı yerde)

Burada bir kez daha, A. Öcalan'ın esas sorununun Rus halkı olmadığı açığa çıkmaktadır. Kürt sorununda rol oynaması istenen taraf, Rus halkı değil, Rusya'dır. Bu da somut olarak Rusya'da anda varolan devlet iktidarıdır. Stratejik, ekonomik ve politik alanda güçlü olması istenen iki taraftan biri, Rus emperyalist devletidir. İkinci taraf ise, Kürt halkı olarak sunulan PKK'dır. Çünkü, A. Öcalan için Kürt halkı PKK, PKK ise A. Öcalan'dır. Bu temel yaklaşım gözönüne alındığında, karşımıza çıkan tablo şudur: A. Öcalan, Rus emperyalizminin kendilerine destek vermesi koşuluyla, Rus emperyalizmine "en çok desteğin" kendileri tarafından verileceği taahhüdünde bulunmaktadır.

Rus emperyalizmini destekleme tavrının bir diğer yanı da, Kürt milliyetçiliğinin Rus şovenizmine el uzatmasıdır. Bu temelde oluşacak bir birlikteliğin, ne Kürt halkına, ne de Rus halkına getireceği tek bir yarar yoktur olamaz da. A. Öcalan'ın bu taahhütü, PKK'nın Kürdistan'da sözsahibi olacağı şartlarda, Kürt halkının, emperyalistlere köle edilmesinin teorik adımı, Kuzey Kürdistan'ı Rus emperyalizmine pazar olarak sunmanın taahhütüdür.

Aktardığımız alıntılarda bir noktaya daha değinmek gerekiyor. Bu nokta, A. Öcalan'ın *"Türk burjuvazisinin, bazı devletlerle kurduğu ittifak esas olarak Rus halkına karşıdır."* diye yaptığı tespittir.

A. Öcalan'ın bu tespitteki esas derdi Rus emperyalizmine hoş görünmek olsa da, açıkça gerçekleri çarpıtmaktadır. Diğer tespitlerinin çoğu da böyledir. Bu tespiti öne çıkarmamızın esas sebebi, Türk burjuvazisinin, başta kendi varlığı olmak üzere, diğer emperyalistlerle kurduğu ittifakların, esas olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi ve emekçilerine karşı olma olgusunun sözkonusu bile edilmediğidir. Burjuva milliyetçiliğinin pragmatik yaklaşımı, değişik ulus ve milliyetlerden oluşan Kuzey Kürdistan-Türkiye halklarının, Türk burjuvazisi ve bu arada Kürt burjuvazisiyle de sınıfsal çelişkilerini ortadan kaldırmaktadır.

Hangi ulustan olursa olsun, burjuvazi, işçi ve emekçilere, ezilen tüm halklara karşıdır. Bu anlamda Türk burjuvazisi, sınıf olarak, aynı zamanda Rus halkına, işçi ve emekçilerine de karşıdır. Fakat, A. Öcalan'ın tartış-tığı sorun bu değildir.

Eğer o, bu sorunu tartışsa, o zaman Rus halkının ve Rusya'da varolan diğer ulus ve milliyetlerden halkların, öncelikle karşısında durmaları ve yıkma mücadelesi vermeleri gereken devlet iktidarının Rus burjuvazisinin devleti ve iktidarı olduğunu savunması gerekir. Fakat A. Öcalan için Rusya'da varolan iktidarın, devletin niteliği önemli değildir. Önemli olan bu devletin PKK'ya destek verip vermeyeceğidir.

A. Öcalan'dan soruna proleter bakış açısıyla yaklaşmasını beklemiyoruz. Sorun, halk adına savunduğu politikanın gerçekte burjuvazinin politikası olduğunu kitlelere göstermektir. A. Öcalan'ın politikasının burjuva politika olduğunu gösteren bir konu da Çeçenistan'da yürüyen savaş, ya da Çeçen sorunudur. Kürt milliyetçiliğinin Rus şovenizmine el uzatmasını da daha açık bir biçimde ortaya koyan bu konuda A. Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Biz Çeçenlerin, Türklerin özgürlüğüne karşı değiliz. Fakat Türkiye'nin şovenizmi körüklemesi tehlikeli bir durumdur. Özellikle Türkeş gibi faşistler bunu körüklüyorlar. Bu Rusya ve diğer halklar için tehlikeli bir politikadır." (agd, sayfa 14)

A. Öcalan'ın, Rus emperyalizminin Çeçenistan'da yürüttüğü haksız savaşa ses çıkarmaması tavrı, açıkça, Türk şovenizmine karşı olma adına Rus şovenizmine el uzatan, Çeçenistan'da yürütülen haksız, gerici savaşta Rus emperyalizminin safında yer alan bir tavırdır.

Kuşkusuz Çeçenistan'da yürüyen bu gerici savaşta işçi ve emekçilerin doğru bir önderlik altında mücadele etmesi gerektiğini anlatmak; yani hem Rus emperyalizmine ve hem de Çeçenistan gericiliğine karşı mücadele edilmesini savunmak tek doğru düşüncedir. A. Öcalan Çeçenlerin özgürlüğüne karşı olmadıklarını ifade ederken, Rus emperyalizmine karşı tek laf etmemektedir.

A. Öcalan bu konuda Rus emperyalizmine karşı susmakla yetinmiyor, "çözüm" önerisinde de bulunuyor. Bu konudaki tavrı şöyledir:

"Ermeni sorunundan tutalım Türk sorununa kadar birçok sorunun çözülmesi Kürt sorununa bağlıdır. Çeçenler ve diğer birçok sorun birbiriyle bağlantı halindedir. Bu sorunlar Rusya'yı da oldukça meşgul ediyor. Mevcut durumu gözönüne getirdiğimizde, Rus ve Kürt halkının ittifağı birçok sorunun çözümünde anahtar rolünü oynayabilir. Türk faşizmi İslamiyet adı altında büyük bir tehlikedir. Çeçenistan'da bazı olumsuzluklar yaşandı. Yarın Kazakistan'da, Özbekis-

tan'da aynı olumsuzluklar yaşanacaktır. Nasıl durdurulabilir? Kürtler bütün bu sorunların çözümünde büyük bir rol oynayacaklardır." (aynı yerde)

Bu, açıkça Rus emperyalizmiyle ittifak tavrıdır. A. Öcalan, Rusya'nın kendilerini desteklemesi koşullarında, kendilerinin de Rusya'ya karşı gelişebilecek hareketlere karşı destek vereceği taahütünde bulunmaktadır. Bunun özeti şöyledir: Çeçenler ve diğer bazı ulus ve milli azınlıkların Rusya'ya karşı verecekleri mücadelelere karşı –bu mücadeleler doğru ve haklı da olsa–, Rus emperyalizmiyle ortak hareket etmek. Bu tavır açıkça ulusal baskıyı savunmaktır. Rusya'da, ya da şimdiki adıyla Birleşik Devletler Topluluğu çerçevesinde ele alındığında, bu, Rus şovenizminin savunuculuğundan başka hiçbir anlama gelmez. Burjuva milliyetçiliğinin varacağı doğal sonuç, başka ulusların ezilmesi politikasıdır. Bu, A. Öcalan'ın tavrında bir kez daha ispatlanmaktadır.

SOSYALİZME SALDIRI VE TARİH ÇARPITICILIĞI

A. Öcalan bugün Rusya'nın Kürt sorununun çözümünde rol oynaması gerektiğini savunurken, geçmişte, özellikle de Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği dönemindeki Kürt-Rus ilişkilerini de değerlendirmektedir. A. Öcalan şunları anlatmaktadır:

"Ben Türkiye Komünist Partisi'ne hiçbir zaman sempati duymadım, hatta bu partiye yaklaşmaktan bile çekiniyordum. Çünkü yaşam tarzları kabul edilir gibi değildi. 1970'lerde onların şahsında Sovyetler Birliği'nin hata ve yetmezliklerini görebiliyordum. Sovyetler Birliği, Türkiye Komünist Partisi'ne yıllarca yardım etti. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarında, emperyalizmin Mustafa Kemal hareketine yardım etmesine bir anlam verebiliyoruz. Fakat Sovyetlerin o dönem sunduğu taktiksel destek daha sonra bir devlet stratejisine dönüştürüldü. Bence Sovyetler'in dağılmasının bir diğer nedeni de, Türkiye'ye sunmuş olduğu desteğin devlet politikasına dönüşmesidir." (agd, sayfa 12)

A. Öcalan'ın TKP'ye sempati duymamış olmasını bir kenara bırakırsak, burada söylenenlerin tümü yanlış görüşlerdir. Sırasıyla gidersek: A. Öcalan'ın iddiasına göre o, 1970'lerde TKP şahsında Sovyetler Birliği'nin hata ve yetmezliklerini görebiliyormuş... Peki ama A. Öcalan bu hata ve yetmezliklere karşı 1970'lerde tavır takınıp, bunlara karşı mücadele vermiş mi? Hayır. Tersine, somut olarak PKK 1978'de sosyal-emperyalist Rusya'yı, sosyalist bir devlet olarak savunuyor ve kendilerinin de bu sosyalist dünyanın bir parçası olduklarını ilan ediyorlardı.

Somut olarak takınılan bu tavır, sosyal-emperyalist Rusya şahsında, dünya emperyalist sistemin bir parçasını savunma ve bu bağlamda da TKP'nin tavrından özde bir farkı olmayan bir tavır olmuştur.

Sovyetler Birliği TKP'ye yıllarca yardım etti tespitine gelince, durum yine söylendiği gibi değildir. En başta tespit edilmesi gereken şey, ne 1920'li yılların TKP'siyle 1970'li yılların TKP'si, ne de Lenin-Stalin döneminin Sovyetler Birliği ile Kruşçev-Brejnev-Gorbaçov döneminin Sovyetler Birliği bir ve aynıdır. A. Öcalan bu bağlamda da tarihi çarpıtmaktadır. Örneğin Lenin-Stalin döneminin Sovyetler Birliği'nin TKP'ye yardımıyla Rus sosyal-emperyalizminin sosyal-faşist TKP'ye yardım etmesi arasında nitel farklılık vardır. Mustafa Suphi TKP'siyle İsmail Bilen ve H. Kutlu'nun TKP'sini bir ve aynı göstermek, Marksizm-Leninizme saldırıdır.

Kuşkusuz TKP tarihi konusunda söylenecek çok şey vardır. Fakat, A. Öcalan'ın gerçekleri çarpıtması karşısında öncelikle vurgulanması gereken nokta, Sovyetler Birliği'nde 70 yıl sosyalizmin iktidarda olmadığıdır. Lenin-Stalin döneminin Sovyetler Birliği sosyalist bir devlet iken, Kruşçev ve sonrası dönemin Sovyetler Birliği sosyalist bir devlet olmaktan çıkmış, sosyal-emperyalist bir devlet haline gelmiştir. Bu iki ayrı niteliğe sahip olan dönemleri bir ve aynı göstermek, tarih çarpıtıcılığı ve sosyalizme saldırıdır.

TC'nin kuruluşunda, yani 1920-23 yıllarında emperyalizmin M. Kemal hareketine yardım etmesini anlamlı buluyor A. Öcalan. İyi de insana sorarlar: Nedir verilen yardım? Hangi emperyalist güçler yardım etti? Kuruluş yıllarına bakıldığında ortaya çıkan olgu tam tersidir. Sevr antlaşmasından Lozan antlaşmasına kadar geçen dönemde, M. Kemal önderliğinde verilen mücadele, güdük de olsa emperyalizme karşı verilen bir mücadele olmuştur. Bu mücadelede şu ya da bu emperyalist devletle anlaşmalar yapılsa da, emperyalistler M. Kemal hareketini destekledi genelliğinde ' tespit gerçekleri tersyüz etmektedir. A. Öcalan'ın İngilizlerin has adamı olarak gösterdiği M. Kemal önderliğindeki hareket, öncelikle İngiliz emperyalizmine belli ölçülerde darbe vuran bir hareket olmuştur.

Sovyetlerin Türkiye'ye yardım etmesinin taktiksel olmaktan çıkarılıp stratejik bir yardım ve devlet politikası haline geldiği tespiti de hem gerçekleri çarpıtan ve hem de yanlış bir düşüncenin savunuculuğunu gösteren bir tespittir.

Şöyle ki, bir devletin bir başka devletle diplomatik ilişkileri, nerede ve hangi içerikte olursa olsun bir dev' politikasıdır. Sorunun özü, Sovyetlerin Türkiye'ye yardım etmesinin bir devlet politikası olup olmaması değil, bu politikanın doğru olup olmadığıdır. A. Öcalan yapılan yardımın ne olduğunu, hangi anlayışla yardım edildiğini sorup cevaplayacağına, o bir bütün olarak yardıma karşı çıkmaktadır.

Sovyetlerin taktiksel yardımının stratejiye dönüştürüldüğü iddiasını A. Öcalan ispatlamak zorundadır.

A. Öcalan daha da ileriye gitmekte ve Sovyetlerin dağılmasının bir diğer nedeninin de Türkiye'ye yapılan yardım olduğunu iddia etmektedir. Burada da A.Öcalan çuvallamaktadır. Şöyle ki, dağıldığını söylediği Sovyetler Birliği, Kruşçev modern-revizyonizminin marifeti sonucu sosyalist

olmaktan çıkmış, sosyal-emperyalist bir ülke haline gelen Sovyetlerdir. Bunun nedenlerini revizyonizmde arayacağına, o kendi pragmatik yaklaşımını haklı çıkarmak için başka bir gerekçe bulmaktadır. Lenin-Stalin döneminin Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yardımları, esas olarak Sovyetler Birliği'ne yaramış, Türkiye emperyalistler tarafından Sovyetler Birliği'ne karşı bir üs olarak kullanılamamıştır. Bu özellikle İkinci Dünya Savaşı'na kadar böyle olmuştur. Sorunu bu yanıyla ele alırsak, olgu A. Öcalan'ın tespitinin tam tersidir.

Bu alıntıdaki mantığı devam ettiren A. Öcalan şu tespitlerde bulunmaktadır:

"Lenin'in, Mustafa Kemal'e yaklaşımları taktikseldi. Fakat Stalin bu taktiği çok öne çıkardı ve devlet politikası haline getirdi. Bu temelde de hastalıklar derinleşti ve sosyalizm çok şey kaybetti. Tabii ki bu taktiksel desteğin daha sonra stratejik desteğe dönüşmesi Kürt halkı için oldukça önemlidir. Çünkü burada Kürt halkının sonu var." (aynı yerde)

A. Öcalan burada öncelikle Lenin ve Stalin'i karşı karşıya getirmekte ve Stalin'i eleştirmektedir. Öncelikle vurgulanması gereken şey, Lenin ile Stalin arasında varolduğu söylenen bu farklı yaklaşım, iddia olmanın ötesine geçmemektedir. Bu iddianın temelinde yatan yanlış, devlet politikasıyla bu politikanın taktik ya da stratejik bir politika olup olmamasının birbirine karıştırılmasıdır. Lenin'in tavrı, Sovyet devletinin devlet politikası dışında ondan başka bir tavır değil, bizzat Sovyet devletinin politikasıdır. Böyle olduğu için de, Stalin'in bu taktiksel yaklaşımı öne çıkarıp devlet politikası haline getirdiği yönlü eleştiri yanlıştır.

Bu alıntıda A. Öcalan'ın esas derdi ortaya çıkmaktadır. Türkiye'ye yardımın Kürtlere karşı olduğu ve bu politikanın stratejik hale gelmesinde Kürt halkının sonunun yattığını iddia eden A. Öcalan, tarihe idealist, burjuva milliyetçi temelde yaklaştığını da ortaya koymaktadır. Bu yaklaşımını ortaya koyarken Sovyetler Birliği'ne saldırıda sınır tanımamaktadır. Tavrı şöyle:

*"**Mustafa Kemal günbegün faşistleşiyordu. Türkiye'de bir faşist rejim oluşuyordu ve bu da 1940'larda Sovyetlerin yardımıyla gerçekleşiyordu.** (abç) 1925-40 yılları arası Kürdistan'da baştan başa bir isyanlar dönemidir. Bu isyanların hemen hepsi emperyalizmin de desteğiyle Mustafa Kemal tarafından amansız katliamlarla bastırıldı. Bir taraftan bir halk katliamlarla yok edilirken, Mustafa Kemal hem Sovyetler'e, hem de emperyalizme dost görünmeye çalışıyordu. Her iki taraftan da büyük yardımlar alıyordu. 1920-21 yıllarında Mustafa Kemal İngilizlerle ittifak kurmak istedi. **Sosyalizmin dağılmasını sağlamak için, Mustafa Suphi başta olmak üzere 15 TKP üyesini 1921 yılında komplo düzenleyerek katletti. Sovyetlerin yardımıyla, dünyada sosyalizme en büyük darbeyi vuranların başında Mustafa Kemal gelmektedir.** (abç)" (aynı yerde)*

Altını çizdiğimiz yerlerde savunulan düşünce, Türkiye'de faşizmin gelişmesinin ve sosyalizme en büyük darbeyi vurmanın sorumlusu ve suçlusunun Sovyetler Birliği olduğu düşüncesidir. A. Öcalan burada savunduğu görüşleri tutarlı olarak savunsa, Sovyetler Birliği'nin sosyalist bir devlet olmadığını tespit etmesi gerekir. Öyle ya, bu devlet, hem faşizmin gelişmesine, hem de sosyalizme darbe vurulmasına yardım etmektedir. O zaman bu devlet ve iktidarda bulunan Komünistler sosyalizme karşıdırlar. A. Öcalan bunu, bu açıklıkta söylememektedir. Fakat söylediklerinin mantıki sonucu budur. Böylesi bir tavrı iftira olarak değerlendirip reddediyoruz.

Türkiye'de faşist bir rejimin 1940'larda oluştuğu tespitiyle M. Kemal'in günbegün faşistleştiği tespitleri, faşizm konusundaki yanlış yaklaşımı da ortaya koymaktadır. Türkiye'de faşizm, 1940'larda oluşmamıştır. Faşizm, esas olarak 1923-25 döneminde yaşanan kısmi demokratik dönemin ertesinde, Şeyh Said isyanıyla da örtüşen dönemden beri varolmuştur. Daha sonraki dönemde yaşanan kısa, yarı-demokratik dönemlerin varlığına rağmen, Türkiye'de faşizm varlığını sürekli korumuştur.

1940'lara gelindiğinde, Türkiye'de faşizm, Hitler Almanyası ile ilişkilerini geliştirmiş, Nazi propagandası yapılmaya başlanmıştır. 1940'larda Sovyetler Birliği, Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı'nda takındığı tavır sonucu, ilişkilerini değiştirmeye başlamıştır. Bütün bunlar gerçeklerdir. A. Öcalan'ın bu gerçekleri tersyüz etmesinin ve sosyalizme saldırısının üzerinde yükseldiği temel, Kürt milliyetçiliğidir. Bu konudaki tavrı şöyledir:

*"Rusya 19. yüzyılda Kürt sorunu üzerinde oldukça durdu. Minorsky ve benzeri birçok aydın önemli araştırmalar yaparak, Kürt sorununu objektif bir şekilde aydınlatmaya çalıştılar. **Ekim Devrimi'nden önce de Rusya'nın Kürtlerle ilişkileri güçlüydü. Rusya orduları Kürdistan'a kadar geldiler. Hatta Dersim, Erzurum, Bitlis, Van, Ermenistan'a kadar gittiler. Eğer Rusya gitmeseydi, Ermeni ve Kürtler devlet olacaklardı. Yoğun ilişkiler oldu, sonra da her şey tersine döndü.***

***Ekim Devrimi halkların özgürlük devrimiydi. Rusya, Mustafa Kemal'e yardım ederek Kürtler ve Ermenileri dıştaladı ve katledilmelerinde rol oynadı.**" (abç) (agd, sayfa 13)*

A. Öcalan'ın buradaki yaklaşımının çıkış noktası, Kürtlerin devlet sahibi olmasıdır. Bu devletin Çarlık Ordusunun himayesinde olup olmaması önemli değildir. Bu yüzden de Rus ordusunun geri gitmesi olumsuz bir durum olarak ele alınmaktadır.

Peki ama Rus Çarlık ordusunun geri gitmesinin nedeni nedir? Rusya'da, Bolşeviklerin önderliğinde Büyük Ekim Devrimi'nin başarıya ulaşması ve Sovyet İktidarı'nın Rus Çarlık ordusunun varlığına son vermesidir. İşte bu noktada A. Öcalan *"her şey tersine döndü"* tespitinde bulunmaktadır.

Bu anlayışa göre, aslında Ekim Devrimi'nin başarıya ulaşması, Kürtler açısından kötü ve istenmeyen bir

şeydir. Öyle ya, Ekim Devrimi olmasaydı, Ruslar geri gitmeyecek ve bunların himayesi altında Kürtler devlet kuracaklardı... İşte A. Öcalan'ın tavrının özeti.

A. Öcalan bununla kalmamakta, Sovyetler Birliği'ni Kürtlerin ve Ermenilerin katledilmelerinin suçlusu olarak da göstermektedir. Böylesi bir tespiti de iftira olarak değerlendirip, reddediyoruz.

A. Öcalan, Lenin-Stalin dönemiyle Kruşçev ve sonrası dönemini aynı kefeye koyan "70 yıl sosyalizm" revizyonist tezini savunurken, bu tarihin Kürtler için olumlu bir tarih olmadığını savunmakta ve sonuçta sosyalist olarak görüp, değerlendirdiği bir sistemin dağılmasına sevinmektedir. Bu tavır, yukarıda Ekim Devrimiyle bağ içinde savunduğu görüşlerin doğal sonucudur. Bu konudaki değerlendirmesi şöyledir:

"Biz sosyalist bir hareketiz ve bazı gerçekleri görmek zorundayız. 70 yıllık Sovyetler tarihi Türkler, Farslar ve Araplar için olumlu bir tarihti. Fakat bu 70 yıllık tarih Kürtler için olumsuz bir tarihti.

(...)

Dağıldığı süreçte fazla üzülmedim. Daha Gorbaçov dönemi başlamadan önce 1985'te yaptığım bazı değerlendirmeler vardı. İki sistemin birbirine yakınlaşması gerektiğini vurgulamıştım. Çünkü tüm sorunları kendilerinde bir kördüğüm haline getirmişlerdi. Bu kördüğüme birçok devrim feda oluyordu."

"Sovyetlerin çözülüşünden sonra, biz Kürtler için ortaya çıkan durum fazla olumsuz değildir." (aynı yerde)

Emperyalizm ve Rus sosyal-emperyalizmi arasındaki mücadele ve çelişkilere birçok devrim feda oluyordu. Fakat bu, tam da Rus sosyal-emperyalizminin gerçek yüzünü görmeme ve bu emperyalist gücü sosyalist bir güç olarak savunma anlayışlarından kaynaklanmaktadır.

A. Öcalan'ın sosyal-emperyalist Rusya'yı sosyalist ve modern-revizyonizmin hakimiyeti dönemini Lenin-Stalin dönemiyle birlikte ele alıp 70 yıllık sosyalizm olduğunu savunmasının yanlışlığına yukarıda da değindik. Burada dikkat edilmesi gereken temel nokta, sosyalist olarak görülen bir sistemin, emperyalist sisteme yakınlaşmasını talep etmek ve hatta, bu sosyalist olarak görülen sistemin dağılmasını olumlu bir şey olarak savunma yaklaşımıdır.

A. Öcalan, ne kadar kendilerinin sosyalist bir hareket olduğunu söylerse söylesin, burjuva milliyetçi olduklarını, sosyalizme saldırdıkları gerçeğini ortadan kaldıramaz.

Sosyalist bir hareketin çıkış noktası, Proleter Dünya Devrimi ve onun çıkarları olmak zorundadır. Ülke devrimi de bu genel yaklaşıma bağlı ve ona hizmet etme temelinde ele alınması gerekir. A. Öcalan'ın gelinen yerde, gerçekte zaten devrim diye bir sorunu kalmamıştır. Sosyalizm adına konuştuğu her yerde, sosyalizme saldırma durumundadır.

A. Öcalan'ın Sovyetler Birliği'ne saldırmasının bir dürtüsü de kuşkusuz, andaki Rusya devletinin sosyalizme düşmanlığıdır. Eğer A. Öcalan geçmişe saldırırsa, andaki devlet iktidarını elde tutanların gönlünü kazanabilme imkanına sahiptir. ABD ve diğer emperyalistlere hoş görünmek için Marksist-Leninist olmadığını (aslında bu noktada haklıdır) defalarca dile getirmedi mi? Buradaki temel yaklaşım aynıdır.

Rusya'nın Kürt sorununun çözümünde bugün oynaması gereken rolü ortaya koyduktan sonra, Kürt-Rus ilişkileri konusunda geçmişte yapılması gerekenin ne olduğunu şu biçimde ortaya koymaktadır:

*"Rusya'nın Türkiye'ye yönelik siyasetindeki yanlışlıklar hala devam ediyor. Türk devletine çok büyük destekler sunuldu. Fakat biraz da Kürt halkına yardım etselerdi, Rusya halkı on kat daha fazla yarar görürdü. TC'nin çöküşü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine bağlıdır. **1920'lerde kemalistlerle değil de, Kürtlerle ilişki kursalardı, o boğazlar sorunu çoktan halledilmiş olurdu. Ne Türkler Amerika ile müttefik olurlardı, ne İran Şahı Amerika'ya sığınırdı, ne de Irak mevcut duruma düşerdi. Tek bir şey gerekliydi; o da Kürtlerle ilişki kurulması.**" (abç) (agd, sayfa 14)*

Evet, 75 sene sonra A. Öcalan'ın sorunların çözümü için sunduğu reçete budur. Kürtlerle ilişki kurmak, herşeyin çözümünü beraberinde getirecekti... Sovyetler Kürtlerle ilişki kurmadıkları için, bütün bu olumsuz gelişmeler oldu... Burjuva milliyetçiliği temelinde yükselen bu yaklaşım, idealist tarih yaklaşımıdır. Reddedilmek zorundadır.

A. Öcalan'ın bu röportajda takındığı tavır, kendi burjuva milliyetçi politikasının bir devamıdır. Sosyalizm adına konuşmaya devam eden, fakat, sosyalizme burjuvazinin cephesinden s[illegible]dıran bir konumda durmaktadır. Rus emperyalizmine karşı tavrı ise, PKK'nın, gelinen yerde giderek emperyalizmle birleşmekten yana olan tavrını bir kez daha ortaya koymaktadır.

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu adına, sosyalizm adına savunulan bu düşünceler, gerçekte burjuvaziye hizmet eden görüşlerdir.

Komünistler, Kürt ulusundan işçi ve emekçilere, ulusal kölelikten kurtulmanın tek gerçek yolunun, kapitalist sömürü düzeninden kurtulmaktan geçeceğini anlatmak, kavratmak görevine, her zamankinden daha sıkı sarılmak zorundadırlar.

Emperyalistlere işbirliği çağrılarına hayır!

Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Marksizm-Leninizm tüm saldırılara rağmen, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara yol gösteriyor!

Bolşevizm Yenecektir!

20 Aralık 1995

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

Hindistan'da kadınların mücadelesi...

KALKÜTA'da yapılan enternasyonal toplantı, kadınların kurtuluşu mücadelesi ve erkek egemen sistemin yansımaları bağıntısında bizim için oldukça öğreticiydi.

Hindistan delegelerinin % 20-25'i kadındı, ama 30 konuşmacıdan yalnızca biri kadındı ve o da kadın sorununa ilişkin bir konuşma yaptı. Yabancı delegasyonlardan sadece bizim ve bir de Belçika Emek Partisi'nin kadın temsilcisi vardı. Nepal'den bir kadın delege kendi dilinde kültür sorununa ilişkin bir konuşma yapmak istedi, ancak podyum, konuşmanın İngilizce yapılması gerektiği gerekçesiyle bunu reddetti.

Podyumda yeralan "önder yoldaşlar"ın arasında bir tek kadın yoktu. Çay ve bisküvi dağıtanlar arasında ama kadınlar çoktu. Bu ama kadınların tamamen pasif kaldıkları şeklinde anlaşılmamalıdır. Militan bir biçimde slogan atan, ateşli ve enerjileriyle insanı son derece etkileyen kadın yoldaşlar da vardı.

Fakat görülen odur ki, SUCİ (Hindistan Sosyalist Birlik Merkezi) hareketi içinde kadınlar henüz her alanda eşit bir biçimde yeralmamaktadır ve onların saflarında da "geleneksel işbölümü" varlığını sürdürmektedir. Göze batan bu bariz eşitsizliğe işaret ederek görüşlerini sorduğumuz SUCİ hareketinden kadınlar, bunu toplumsal eşitsizliğin bir sonucu olarak "kadınların ideolojik olarak az gelişmişlikleri" vb. ile açıklamaya çalıştılar.

Diğer taraftan ama, bu eşitsizliği mümkün olduğunca aşabilmek için özel önlemlerin gerekli olduğuna dair bizim önerimizi ve pratiğimizi şiddetle reddettiler. Bunun feminizm ya da bölücülük olacağını söylediler. Onlara göre kadınlar toplumsal eşitsizlik nedeniyle ideolojik olarak zayıftırlar ve bu durumun harekete bu şekilde yansıması normaldir.

SUCİ hareketinin ideolojik önderliğindeki kadın örgütü "All India Mahila Sanskritik Sangathana" (AIMSS) 1993 yılında kurulmuş. Bu örgüt, anti-emperyalist toplantıya katılan kadın delegelerle bir kadın delegeler toplantısı düzenledi. Anti-emperyalist toplantıya katılan "yabancı kadın delegelerin şanına" düzenlenen bu toplantıya tüm kadın delegeler ve bölge örgüt-

lerinden kadınlar katıldılar (toplam 300-400 kadın). Bize ve Belçika Emek Partisi'nin delegesine bu toplantı hakkında zamanında ve yeterli bilgi verilmemişti. Bu nedenle toplantıya tamamen hazırlıksız bir biçimde, yani elimizde İngilizce konuşma metinleri olmaksızın katıldık.

Toplantıya giderken, sokağın iki tarafına dizilmiş kadınların yumruklar havada, coşkulu ve militan sloganlarıyla karşılandık. Hepbir ağızdan bağırıyorlardı: *"Hoşgeldiniz yabancı delegelerimiz!"*, *"Kahrolsun emperyalizm!"*, *"Kahrolsun kadınlar üzerindeki erkek egemenliği!"*, *"Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!"*.

Belçikalı delege podyumda yeraldı. Kadın örgütünün başkanı bizi örgüt ismimizi vererek selamladı. Daha sonra Hindistan'lı ünlü bir kadın yazar eliyle bize hediyeler verildi. Önce Belçikalı kadın delege konuştu. Samimi ve militan karşılama için teşekkür etti ve böyle bir toplantıya hazırlıklı olmadığını ve İngilizcesinin iyi olmadığını belirtti. Toplantıdaki kadınların kendisine soru sormasını, bunlara cevap vermeye çalışacağını söyledi. Kadınlar Belçikalı delegeyi soru yağmuruna tuttular, o bunlara toptan cevap verdi.

Soruların esası, Belçika'da kadınların durumu ve mücadeledeki ana görevlerle ilgiliydi. Belçikalı delege, buna ancak kaba hatlarıyla cevap verdi. Hindistan'daki kadınların durumuyla kendi ülkesindeki işçi kadınların durumu arasında büyük farklılıklar olduğunu, yasal alanda kadınlara ayrımcı yaklaşımın sözkonusu olmadığını, kadın işçiler arasında okumayazma sorununun kalmadığını, eşit işe eşit ücretin ilke olduğunu, erkeklerin ev işlerine katıldıklarını ve ayrımcılıkla karşı karşıya olan kadınların esasta Türkiyeli işçi kadınlar olduğunu anlattı.

Kendi örgütünün kadın sorunu bağlamında öncelikle Türkiye'den ve Afrika'dan (eski Belçika sömürgelerinden) gelen göçmen işçiler arasında çalışma yaptığını söyledi. 8 Mart'ta

Kadınlara yönelik şiddet, sömürü sisteminin bir parçasıdır!

25 Kasım 1960 tarihinde Dominik Cumhuriyeti'nde "Sosyal Değişim Hareketi"nden üç kızkardeş arabalarında saldırıya uğrayarak vahşice öldürüldüler. Mirabel kardeşler olarak anılan Patria, Minerva ve Maria, burjuva ya da feodal, her türden gerici anlayışa karşı koyarak Trujilo diktatörlüğüne karşı aktif mücadeleye atılan üç kadındı. Mirabel kardeşler Trujilo rejiminin faşizan baskılarına karşı direniş bayrağını yükseltirken, kadınları küçümseyen ve aşağılayan yaklaşımlara, "kadınlar politikaya karışmamalı" şeklindeki toplumsal önyargılara pratik tavırlarıyla karşı koydular.
İşkence ve hapis onları yıldırmadı. Uyguladıkları sabotaj eylemleriyle Trujilo rejiminin gözünde bir sorun haline geldiler. Ülke çapında aranan Mirabel kardeşler 25 Kasım'da vahşice katledildiler.
Bu olay Karaipli ve Latin Amerikalı kadınların öfkeli protesto eylemlerine yolaçtı. Her yılın 25 Kasım'ında tekrarlanan eylemler giderek diğer ülkelere de sıçradı ve uluslararası alanda kadınlara yönelik şiddete karşı mücadeleyi simgeleyen bir güne dönüştü.

25 Kasım – Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Gününde Çeşitli Eylemler Düzenledik!

Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları olarak 25 Kasım 1995'de **"Kadınlara Yönelik Şiddete Bizim Cevabımız: Devrim!"** ana şiarıyla eylemler düzenledik. Bildirilerimiz ve afişlerimizle, düzenlediğimiz miting ve gecede yapılan konuşlarımızla bütün dünyada, çeşitli görünüm ve boyutlarda varlığını gösteren, kadınlara yönelik şiddetin kaynağının erkek egemen sömürü sistemi olduğunu vurguladık, devrim ve sosyalizmin propagandasını yaptık.

Düzenlediğimiz bir mitingde devlet eliyle uygulanan şiddeti, aile ve toplumdaki şiddeti konu olarak işleyen ajitasyon-propaganda skeçleri sergiledik. Özelde bu skeçler çevreden gelip geçenlerin ilgisini topladı. Skeçler kadınlara yönelik direniş ve örgütlü mücadele, Kızıl Bayraklar altında birleşme çağrısıyla bitirildi.

Miting için hazırladığımız büyük kartonlardan kule de ilgi gördü. Bu kartonların yüzlerine kadınlara yönelik vahşi şiddeti örnekleyen çeşitli gazete manşetlerini fotokopiyle büyüterek yapıştırdık. En tepedeki kartonun yüzlerine de bizim afişlerimizi yapıştırdık.

Düzenlediğimiz kadın toplantısı/eğlencesinde, kadınlara yönelik şiddetin çeşitli görünümlerini ele alan slayt gösterisi eşliğinde kısa konuşmalar yaptık. Genç bir göçmen kadın olan "Ayşe"nin ailede gördüğü baskılardan yola çıkarak kadınlar üzerindeki şiddetin çeşitli görünümlerini dile getirmeye çalışan bir tiyatro oyunu sergiledik.

Eylemlere geniş bir katılım sağlamak için çeşitli çabalar gösterdik. Devrimci örgütlerle ve devrimci kadın örgütleriyle eylem birliği görüşmele-

örneğin, aksi takdirde Afrikalı kadınlar katılmayacağı için, salt kadın katılımlı bir gösteri düzenlemişler. Kendisinin de işçi olduğunu ve işyerinde haksızlıklarla karşılaştığını anlattı. Kendi örgütünde eşitlik konusunda problem yokmuş, üyelerin yarısı kadınmış, gerçi yönetici organlarda bu eşitliği henüz yakalayamamışlar, ama bu yolda ilerliyorlarmış. Belçikalı delege konuşmasını bitirirken yeniden teşekkür etti ve şimdi kendisini Hindistanlı kadınlara daha da yakın hissettiğini söyledi.

Bizim delegasyonumuzdan kadın yoldaş, yarım saatlik bir serbest konuşma yaptı. Zaman kısıtlı olduğundan soru ve cevaplara yer kalmadı. Temsilcimiz önce hediyeler ve içten karşılama için teşekkür etti. Konuşmasının içeriği şöyleydi:

"Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kadınların durumu birçok açıdan Hindistan'daki kadınların durumuna benzemektedir. Kemalizm gerçi kağıt üzerinde kadınlara belirli demokratik haklar vermiştir, ancak bu pratikte hiçbir şekilde ezilen kadınların kurtuluşu değildir. Örneğin, kadınlara seçme ve seçilme hakkı Belçika'dan ya da Fransa'dan daha önce verildi. Boşanma hakkı var, ama toplumsal pratikte bu haklar feodal ve ataerkil yapıya "uydurulmuş" durumda. Yasalara göre, bir erkeğin dört kadınla evlenmesi yasak, ancak pratikte islami evlilikler halen var.

Gerçi başbakanımız bir kadın, ancak parlamentoda sadece 7 kadın milletvekili mevcut. Okur-yazarlık oranı kadınlarda erkeklere göre çok düşük. Erkeklerin %40'ı okuma yazma bilmezken, kadınlarda bu oran %70. Kentlerdeki kadınların büyük bölümü ev kadını.

Türkiye, emperyalizme bağımlı geri kapitalist bir ülke ve kapitalizmin gelişmesi giderek artan ölçüde kadınları toplumsal üretime çekiyor. Bugün halen emekçi kadınların çoğunluğunu ücretsiz aile işçisi konumunda olan köylü kadınlar oluşturuyor. Ancak işçi kadınların sayısı çoğalıyor. İşçi kadınlar çoğunlukla konfeksiyonda ve

rı düzenlendi. Bir günlük gazeteye ve sol bir dergiye büyük ilanlar verildi. Afişleme yapıldı, bildiri dağıtıldı. Bütün bu çabalara rağmen eylemlere katılım oldukça sınırlı oldu. Halbuki bizim dışımızda devrimci eylem düzenleyen de yoktu.

Aynı gün PDS, Yeşiller ve bir dizi otonom kadın projesinin ortaklaşa düzenlediği mitinge de en fazla 60 ka-dın katıldı (hemen hemen eyleme çağ-rı yapan örgüt ve grupların toplam sa-yısı kadar !)

25 Kasım eylemlerine katılımın genel olarak bu kadar düşük olması, kadın hareketinin son derece gerilediğini gösteriyor. Bu şartlarda devrimci ve komünist kadınlar olarak küçük çaplı da olsa, kendi gücümüze dayanarak eylem koymamız herhalükarda olumluydu.

Kahrolsun erkek-egemen emperyalist sistem!

Yaşasın Komünist Kadın Hareketi!

1 Aralık 1995 ▲

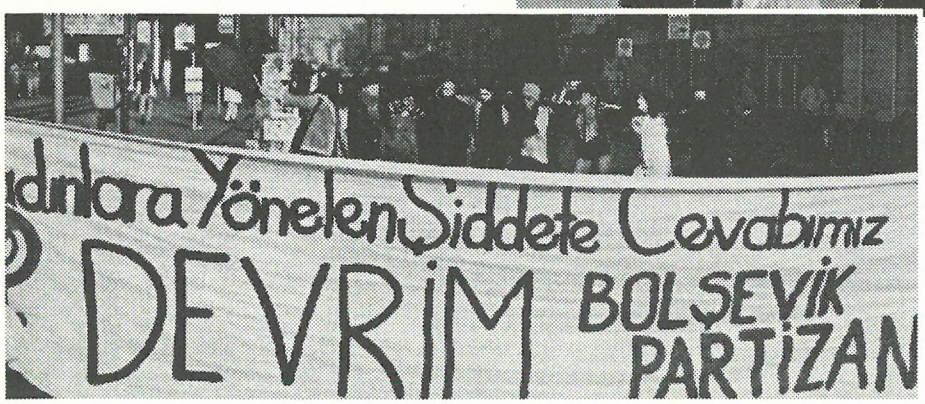

Mitingde, devlet eliyle uygulanan şiddeti, aile ve toplumdaki şiddeti konu olarak işleyen ajitasyon-propaganda skeçleri sergiledik. Skeçler kadınlara yönelik direniş ve örgütlü mücadele, Kızıl Bayraklar altında birleşme çağrısıyla bitirildi. Gecede ise izleyiciler tarafından beğeniyle karşılanan değişik skeçlere yer verildi...

küçük işletmelerde çalışıyorlar. Önemli ölçüde sosyal haklardan yoksunlar ve sendikal örgütlülük oranları düşük.

Feodal ahlak anlayışı önemli ölçüde varlığını koruyor. Bugün hâlâ Kuzey-Kürdistan Türkiye'de evli olmayan bir kadının evlenmeden bir erkekle birlikte yaşaması çok zor. Kadınların evlilik öncesi bir erkekle cinsel ilişkide bulunması, toplum ve aile tarafından reddediliyor.

Diğer taraftan müslüman gericilik hareketi giderek güçleniyor. Kemalist hareket üniversitelerde vb. başörtüsünü yasaklamıştı. Bugün türbanla üniversiteye girme hakkı için mücadele eden ve pratikte bunu kabul ettiren bir müslüman kadın hareketi var. Bu hareket güçleniyor ve çok sayıda genç kadını saflarına çekmeyi beceriyor.

Bunlar, Batı yaşam tarzına karşı açtıkları savaşla ve hatta sahte bir anti-emperyalistlikle kapitalist-emperyalist kültüre karşı ortaçağa, feodal geleneklerin korunmasına geri dönmek istiyorlar. Biz ne dinci gericilik, ne de Kemalist-faşizm diyoruz. Biz, kadınların eşit olduğu özgür, sosyalist bir dünya istiyoruz. Biz komünist kadınlar Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bunun için mücadele ediyoruz.

Ancak biz, kadınların toplumsal ezilmişliğine karşı mücadele etmenin yetmeyeceğini düşünüyoruz. Aynı zamanda devrimci hareketin saflarındaki erkek-şovenizmine karşı mücadele yürütüyoruz. Son yıllarda ülkemizde feminist hareketin ivme kazandığı bir dönem yaşadık. Bunun nedenlerinden biri de devrimci hareket içinde feodal ve erkek-egemen pozisyonların egemenliğiydi.

Sorun sadece işçi kadınların, ezilen kadınların kazanılmasıyla bitmiyor, kadınların devrimci mücadelenin, anti-emperyalist hareketin ve komünist örgütün bütün alanlarında temsil edilmesi için mücadele etmek de gerekiyor. Örgütümüzün kadın üye oranı bugün sadece %20, bu elbette toplumsal durumun bir yansımasıdır. Ancak biz örgütün "yarısı" olmak için ve mücadelede "gökyüzünün yarısı" olarak yerimizi almak için mücadele ediyoruz. Örgütümüz buna ulaşabilmek için bugünden örgütsel tedbirler aldı. Komünist kadınlar olarak görevimizi salt kadın hakları için mücadeleyle sınırlı görmüyoruz, kadınların bir bütün olarak sınıfsal ve toplumsal mücadelelerde özel talepleriyle güçlü bir şekilde yeralması için de mücadele ediyoruz.

Biz geri, yoksul bir kapitalist ülkeden geldik ülkenize. Ancak burada kendi gözlerimizle gördüklerimiz devrim mücadelesinin aciliyetini bir kere daha çıkarıyor bilince. Gördüğümüz yoksulluk, açlık, sokakdaki sefalet korkunç boyutta ve bizim ülkemizdeki durumla karşılaştırılamaz ölçüde. Tam da biz kadınlar, devrimciler ve komünistler olarak bu ortak mücadeleyi yürütmek zorundayız. İçtenliğiniz için teşekkür ederim.

Yaşasın ortak mücadelemiz!"

Hindistanlı kadınlar, delege yoldaşımızı coşkuyla alkışladılar ve sloganlar attılar. Ardından çok sayıda genç kadın gelerek toplantı giriş kartlarını imzalamasını ve günün anısına birşeyler yazmasını istedi. Orta yaşlı kadınlar Kemalizme ilişkin tavrımızı sordular. Kemalizm, Hindistan'da (ve ne yazık ki devrimci hareket içinde de) gayet olumlu bir imaja sahip.

Bazı genç kadınlar, özellikle Nepal'den, erkek-şovenizmine karşı tavrımızı ve örgüt içinde kadınların teşvik edilmesine ilişkin görüşlerimizi çok önemli gördüklerini söylediler. Ancak örgütün/mücadelenin "yarısı" ile hemfikir olmadıklarını, eğer kadınlar belirli alanlarda daha iyilerse, bu alanda örneğin %60 oranında temsil edilmelerinin dışlanmaması gerektiğini belirttiler. Delege yoldaşımız bunu dışlamadığını anlatmaya çalıştı. Bu noktada dikkat çektikleri noktanın doğru olduğunu, kadınların belirli alanlarda çoğunluğu da oluşturabileceğini ve bizim sloganımızın en başından kendimizi "sınırlamak" anlamına gelmediğini açıkladı. Bizim sözkonusu bağıntıda Mao Zedung'un bir alıntısına, "gökyüzünün yarısı kadınlardır"a atıfta bulunduğumuzu açıkladı.

SUCI'den kadın yoldaşlarla yapılan diğer konuşmalarda, emperyalizme karşı, öncelikle de Amerikan emperyalizmine karşı mücadele bağlamında *"gençliği doğru yoldan alıkoyan emperyalist yozlaşma, cinsel uçarılık"* vb. gibi pozisyonlar savundukları ortaya çıktı. Bu noktada, *"cinsel ilişkilere girmeden önce insan birbirini sevmeli"* pozisyonunun propagandasını yaptıklarını açıkladılar. Mücadelenin ağırlıklı olarak feodal ideolojiye karşı yürütülmesi gerektiğine dikkat çekmemize karşın, bunu ancak tartışmanın belirli bir noktasında kabul ettiler.

Kadın örgütünün eylemleri, esas olarak "çeyiz geleneği"ne karşı yönelik. Hindistan'da, her yıl bin civarında kadın, kadının ailesi erkeğe çeyiz parasını veremediği için diri diri yakılıyor. Görüşmeler sırasında kadın örgütünün temsilcilerinin yer yer burjuvaca tavırlara girdiğini gördük. Ezilen sınıfların kadınlarına yol gösterecek kadınlar olarak bize orta-burjuvazinin "seçkinlerini", doktorları, bilim kadınlarını vb., "kültürlü kadınla[illegible]" örnek olarak verdiler. Bu bize, Marksizm-Leninizmle süslenmiş bir nevi hayırseverlik kurumunu anımsattı.

Kadın delegelerin toplantısında ve diğer örgütlerden kadın yoldaşlarla yaptığımız görüşmelerde ortaya çıkan bir başka mesele, Hindistan'da güçlü bir feminist hareketin olduğu ve kendisine devrimci/komünist diyen örgütlerin bu alanda oldukça güçsüz olduklarıdır (güçsüzlükleri bu konuda hatalı bir yaklaşıma sahip olmalarından da kaynaklanabilir, ancak bu konuda henüz kesin bir değerlendirme yapacak durumda değiliz.)

Bir kere daha, bütün dünyada olduğu gibi, Hindistan'da da kadınla[illegible] ezilenler içinde en ezilenler olduğunu gördük.

Sokakta ateş yakıp çocukları ve kocaları için yenilebilir birşeyler pişirmeye çalışanlar onlar. Çaputlara sardıkları bir deri bir kemik bebeklerini nemli tropik gecelerde bağırlarına basıp korumaya çalışanlar onlar. Naylonlardan çatı yapıp Muson yağmuruna karşı çocuklarını korumaya çalışanlar onlar. Onların mücadelesi bizim mücadelemizdir, bütün dünyada ezilen kadınların kurtuluşu bizim mücadele görevimizdir.

Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinde yerimizi alacağız ve insanlığın baskı ve sömürüden, sefaletten kurtuluşunu kendi ellerimizle, yüreğimizle, aklımızla gerçekleştireceğiz.

Aralık 1995 ▲

24 Aralık'ta erken genel seçimler yapılıyor:

Hiçbir partiye, hiçbir adaya oy yok!

Kurtuluş seçimlerde, parlamentoda değil devrimdedir!

Çukurova'da yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler! Emekçiler! Gençler!

Hakim sınıflar sizleri 24 Aralık'ta sandık başına, oy vermeye çağırıyor. Ne için? Bir beş yıl daha, hangi burjuva hükümetinin, hangi burjuva partisinin işçileri, emekçileri ezmesi, sömürmesini belirlemek için! Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların hangi kanadı, hangi partisi gelecek beş yılda, sömürü pastasından aslan payını alacaktır? Hangi kanat, hangi parti işçileri, emekçileri soyup soğana çevirecektir? 24 Aralık'ta sahnelenecek olan seçim sahtekarlığının özü budur.

ERKEN GENEL SEÇİMLERİN YAPILMASININ NEDENİ NEDİR?

Türkiye'de her beş yılda bir genel seçimlerin yapılması Anayasa hükmüdür. 1991 yılında yapılan genel seçimler sonrası, normal genel seçimin 1996 yılının Ekim ayında yapılması gerekmektedir. Oysa 24 Aralık'ta normal genel seçim değil, erken genel seçim yapılacaktır. Bu karda kışta aceleyle erken genel seçimin yapılmasının nedeni nedir? Bu sorunun cevabı, faşist TC devletinin, sömürü düzenin çıkmaza girmesinde yatmaktadır. 72 yıllık TC devleti, sömürü düzeni tıkanmış durumdadır. Nereye el atarsanız dökülüyor. Yapılan yasal düzenlemeler bu tıkanıklığı aşmak için yetmiyor. Tıkanıklık o kadar ilerlemiştir ki, hakim sınıfların içinde, varolan tıkanıklığı aşmak için yeni bir cumhuriyet isteyenlerin oranı giderek artıyor. Hakim sınıflar yaşanan tıkanıklığı aşmak için, ağababaları olan emperyalistlerin onayıyla 24 Aralık'ta erken genel seçime gidecekler. Böylece erken genel seçim tıkanıklığı aşmak için, kurtuluş olarak görülüyor. Ama nafile! Erken genel seçim de hakim sınıfların içine düştükleri tıkanıklığı aşmalarına çare olmayacaktır. Tıkanıklığı aşacak tek güç, işçi sınıfı önderliğinde, birleşmiş emekçilerdir.

DYP-SHP (CHP) KOALİSYON HÜKÜMETİNİN YAPTIKLARI, YAPILACAKLARIN HABERCİSİDİR!

1991 yılında yapılan seçim sahtekarlığı sonucu, hiçbir parti tek başına hükümet kuracak güce sahip olmadığı için; hakim sınıflar açısından en uygun alternatif görülen DYP-SHP Koalisyon Hükümeti kuruldu. Merkez sağda bir partiyle "sol" bir partinin hükümet kurmaları "büyük" başarı olarak propaganda edildi. Bu hükümet neler neler vadetmedi ki? "Yasaksız", "konuşan" Türkiye olacaktı. "Demokrasi" gelecekti. Karakollar "şeffaf" olacaktı. Kürt realitesi tanındı. vb. Bu hükümet doğal olarak vadettiklerini değil, düzenin çıkarları açısından uygun olanları yaptı. Kuzey Kürdistan'da kirli savaş daha da tırmandırıldı. Kuzey Kürdistan yakıldı, yıkıldı. Yüzbinlerce Kürt emekçisi yerinden, yurdundan sürgün edildi. Enflasyon, TC tarihinde görülmemiş oranda artarak yüzde 160'a ulaştı. İşçilerin, emekçilerin ücretleri görülmedik oranda düştü, alım güçleri azaldı. Kodamanlar kârlarına kâr kattılar. Yolsuzluk, rüşvet ayyuka çıktı. Yüzlerce yazar, aydın düşüncelerini açıkladıkları için içeri tıkıldılar. "Faili meçhul" olarak adlandırılan cinayetler binleri aştı. 300'ün üzerinde insan gözaltında kaybedildi. Binlerce insan işkenceden geçirildi, onlarca insan işkencede katledildi. Sivas, Gazi, Buca katliamları bu hükümet döneminde oldu... Bu hükümetin icraatları daha da uzatılabilir. ►

Seçimlere ilişkin BOLŞEVİK PARTİ (KK-T) Çukurova Bölgesi'nin hazırlayıp geniş bir şekilde dağıttığı pullardan bazıları...

İşçiler! Emekçiler! Gençler!

Seçimler sonrası hangi parti başa gelirse gelsin, hangi hükümet kurulursa kurulsun, hiçbiri sizlerin sorunlarınızı çözemeyecektir. Sizler açısından özde hiçbir değişiklik olmayacaktır.

DYP-SHP(CHP) hükümetinin yaptıkları, yapılacakların habercisidir. Zam, zülum, işkence, faşizm düzeni varlığını sürdürmeye devam edecektir. Ta ki biz dur diyene kadar! Bu sömürü düzeninin sürüp sürmemesi bize bağlıdır. Özgürlük için, bağımsızlık için, yeni bir dünya için tek kurtuluş olan devrim için mücadeleyi yükseltelim! Devrim için örgütlenelim!

DYP-CHP-DSP-ANAP-MHP-BBP-YDH-RP-YP-MP-YDP vb. YOKTUR ÖZDE BİRBİRLERİNDEN FARKLARI. BUNLAR ARASINDA TERCİH "KIRK KATIR MI? KIRK SATIR MI?" TERCİHİDİR!

Bütün bu partilerin özde birbirlerinden hiçbir farkları yoktur. Olan

Yeni Bir Seçim Sahtekarlığıyla Bir Kez Daha Seni Aldatmaya Çalışıyorlar! Buna İzin Verme!

SEÇİME KATILMA! OY KULLANMA!

Bütün ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, gençler!

Faşist Türk hakim sınıfları hükümet bunalımını -şimdilik- aşmak için; faşist parlamentolarında seni 5 yıl daha ezmek, sömürmek, katliamlara ve teröre maruz bırakmak üzere görevli olacak olan hükümetin kurulmasını istiyorlar. Hükümet adayı partileri arasından "*Kırk satır mı? Kırk katır mı?*" yönünde tercih yapmanı istiyorlar! Bunun adına "parlamenter demokrasi" diyorlar. Senin bu faşist sisteme olan güvenini tazelemek için, hiç de yabancı olmadığın cambazlığı yapıyorlar. Yalan-yanlış ve boş vaadlerin, seçim rüşvetlerinin hepsi seni kandırmak amacıyladır. Buna kanıp oy verirsen, egemen sınıflar bunun adını "halk iradesini belirledi" olarak tanımlayacak ve saltanatlarını "halkın iradesi" sahtekarlığıyla daha rahat sürdürecekler.

Devletin başı faşist Demirel Kasım ayı sonunda İstanbul Sanayi Odası (İSO)'da patronlara hitaben "*hükümetler gelir, hükümetler gider. Nitekim böyle olagelmiştir. Siz işinize bakın. Ne kadar çok vatandaşımız sandık başına giderse, gelecekte o kadar az arayış içinde olunur*" derken; şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da hangi hükümet gelirse gelsin patronlar açısından değişen birşeyin olmayacağı, patronların sömürü sisteminin devam edeceği; seçimlere ne kadar çok (kandırılmış) seçmen katılırsa, o kadar az güven tazeleme sorunlarının olacağını ifade ediyor. Evet, Demirel patronlara doğru bir şeyi ifade ediyor. Bu bile, seçimlerin kimin için ve kime karşı yapıldığını göstermeye yeter.

Bu sistemde, bu çirkin gayeyle düzenlenmiş ve sonuçta geniş ezilen kesimler açısından değişen bir şeyin olmayacağı seçim sahtekarlığına katılmak neden? Seçim sahtekarlığına katılmamak ve boykot etmek tek doğru alternatif ve görevdir!

İşçi, emekçi ve genç seçmen arkadaş!

■ **"Sorumluluk, irade, hak" safsatasıyla senin seçim sahtekarlığına alet olmanı istiyorlar. Sorumluluk; seçim aldatmacasına karşı olmaktadır, irade belirlemek seçim aldatmacasına katılmakla değil, seçim aldatmacasına katılmamakla belirlendiğinde doğru belirlenmiş demektir! Hak, seçime katılmamak olarak kullanıldığında bir anlamı vardır.**

■ **Kırk Satır Mı? Kırk Katır Mı? arasında tercih yapmayı reddet! Ne Çiller, Mesut, Erbakan, Türkeş, Boyner...nede Baykal, Ecevit, Perinçek! Oy yok! Hepinize, topunuza hayır! Biz seçimimizi yaptık: Seçimi boykot ediyoruz!**

■ **Hiç bir partiye ve adaya oy yok, seçime katılmıyor ve suç ortağı olmuyoruz. Devlet'in güven tazeleme aldatmacasına, hükümet olarak kimlerin bizi ezeceğini seçmeyi reddediyoruz.**

■ **Şimdiye kadar genç olarak senden korkup, oy kullanma hakkını vermeyenler; şimdi seni de faşizme yem etmeye çalışıyorlar. Gençliğin sorumluluğu seçim sahtekarlığına katılmakla değil, faşizme karşı militanca mücadele etmektedir.**

■ **Seçimden sonra hangi parti veya partilerin kuracağı hükümet gelirse gelsin; daha iyisi değil, daha beteri olacaktır. Beterin beterini tercih etmeyi reddet ve seçime katılma! Yalanlara kanma! Senin yegane alternatifin kendi devrimci örgütlenmende yatmaktadır.**

■ **Seçime katılman demek; gelecek zamlara, devlet terörüne, katliamlara, yolsuzluklara, daha fazla işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa, Kürt ulusu üzerindeki katliamlara, zoraki göçlere ve benzeri faşist diktatörlüğün uygulamalarına dolaylı yada dolaysız destek vermektir. Pişman olacağın açık olan şeyi yapma! Oy Kullanma! Kullanacağın oy; hangi iyi niyetle kullanılmış olursa olsun, bu sistemin hanesine yazılacaktır.**

■ **"Aman Refah Partisi gelmesin" diye yapacağın tercih; dinci-şeriatçı faşistlere karşı, sözde "laik" kemalist-faşistler değildir. Ehven-i şer'i tercih etme! Hepsini reddet!**

farklar özde değil, görünüştedir. Hepsinin görevi, bu sömürü düzeninin sürmesini sağlamak için, düzene hizmet etmekten ibarettir. Hizmet ettikleri düzen tehlikeye girdiğinde hepsi boşuna birleşmiyorlar.

Bu partilerin varlığı, sömürü düzenin varlığına bağlıdır. Sömürü düzeni ortadan kaldırıldığında, bu partilere de ihtiyaç olmayacaktır.

Bu partilerin birbirlerine atıp tutmaları, devlet iktidarının sunduğu imkanlardan en fazla yararlanmak içindir. Birbirleriyle sürdürdükleri dalaşta halktan yana görünmeleri, demokrasi sahtekarlığında halk oyuna ihtiyaç duymalarından kaynaklanmaktadır. Bunların "halkçılığı", halkı soyup soğana çevirme anlamında "halkçılık"tır. "İşçici" görünmeleri "işçi" düşmanlığı anlamındadır. "Demokrasi" istemeleri halk için değil kendileri içindir. Çiller ile Yılmaz, Baykal ile Ecevit, Erbakan ile Türkeş, Boyner ile Yazıcıoğlu arasında hiçbir farklılık yoktur. Bunlar arasında tercih "AİDS'mi? Kanser mi?", "Kırk katır mı? Kırk satır mı?" tercihlerini yapmaya benzer.

Seçim propagandası başlayacak,

■ "Aman "sağ" gelmesin" diye "sol" gösterip sağ vuran; Ecevit gibi Karayılan'ı yaşadıktan sonra, DYP-SHP/CHP koalisyonuyla icraatı faşist olarak artık bilinenleri tercih etme! Yoktur onların birbirinden farkı! Hepsinin geçmişte yaptıkları, gelecekte neler yapacaklarının garantisidir. Faşist Türk hakim sınıflarının bir partisi olarak ortaya çıkan "sol" maskeli sağa güvenme, oy verme!

■ "Demokrasi ve Barış Hareketi" adına; alevi mezhepçiliği, kemalizm ve "zülfikar" kılıcıyla ne demokrasi ve nede barışın savunulacağı açıktır. Demokrasi ve barış; alevicilik yapılarak savunulamaz. Demokrasi ve barış bütün ulus ve milliyetlerden, bütün din ve mezheplerden işçilerin-emekçilerin sınıf temelindeki birliği ve örgütlenmesi temeli üzerindeki devrimle gelir! Biz bolşevik komünistler, alevi mezhebi üzerindeki baskılara karşıyız ve aynı zamanda biz; din ve mezhep zırhlarına bürünerek ezilenleri yeni dini-gerici odaklarla kandıran "dede ve pir" bozuntularına da, mezhepçiliğe de karşıyız. Alevi mezhebinden işçi ve emekçilerin, "bağımsız alevi adaylar"a da verilecek oyu yoktur, olmamalıdır.

■ Demokratik-ekonomik haklı taleplerinin simsarlığını yaparak sana sahip çıkmaya çalışanları elinin tersiyle it! Onlar seni, tümden çürümüş olan düzene bağlamak için, devrim istememen için; düzeni kurtarmak ve korumak isteyen, düzenin makyajını tazelemeye çalışan sahte dostlarındır. Sahte "sosyalist" İP'nin anti-emperyalistliği ve anti-IMF'ciliği; ancak ve ancak faşist Kemalizm'inki kadar sahte anti-emperyalistlik ve anti-IMF'ciliktir. Devrim düşmanı kemalist "İşçi Partisi" böyle bir partidir. Bu parti de seni seçim sahtekarlığına davet ediyor. Bu seçim sahtekarlığında, sahte "sosyalist"lerin de sahtekarlığına hayır de!

■ Emek ve özgürlük güçlerinin bu seçimlerde ve parlamentoda (lafta değil gerçekte!) devrimci bir tarzda temsil edilmesinin henüz mümkün olmadığı, seçimlerin burjuva-demokrat anlamda dahi gerçekleşmediği, Kürt ulusundan büyük oranda seçmen kitlelerinin dışlandığı, bu seçimde ve seçimden sonra da konjuktürün ezilen kitlelerin alehine varolacağının gün gibi açık olduğu, kitlelerin burjuva parlamentarizmine olan güvenlerinin önemli oranda kırılmadığı ortamda; "emek-özgürlük cephesi" adına seçime katılmanın ne anlamı var? Reformizm devrimcilik olarak sunuldukça, kısmi talepler devrim alternatfinden daha "acil" mesele olarak görüldükçe ve "meşruiyet alanını yaratmak" seçim sahtekarlığına katılınarak savunuldukça her seçime katılmayı savunmak mümkün ama yanlıştır. Parlamentoya "güçlü"?! olarak girebileceğini düşünen ancak buna rağmen "boykotu etkin bir mücadele aracı" olarak düşünemeyen, geçen seçimde seçime katılmayan 5,5 milyon seçmen kitlesini yok sayan, seçim sahtekarlığına hayır demeyi emek ve özgürlük cephesinden yana taraf olarak yer almanın bir taktiği olarak düşünemeyen bir "seçim ittifakı" yanlış bir ittifaktır. Böyle bir ittifak adına seçime katılan HADEP, SİP, BSP ve DDP yanlış bir alternatifi temsil etmektedir. Bu ittifakın seçime katılması ve bu ittifaka oy vermek de yanlıştır.

■ "Erken Genel Seçim"de tek doğru, pratik ve gerçek alternatif tavır; Seçim Oyunu'na gelmemek, sandık başına gitmemek ve geçerli oy kullanmamaktır, boykottur! Bu tavrı tek doğru, pratik ve gerçek alternatif tavır olarak görmeyen; her seçim sahtekarlığında 5 yıl kadar daha aldatılmayı istiyor demektir! Seçim aldatmacalarına inanmayan ve "hepsi aynı, şimdiye kadar oy verdik hep daha kötü oldu, hiç bir partiye ve adaya oy yok" diyen, "sandık başına gitmiyoruz" diyen seçmen kitlesi haklıdır. Bu seçmen kitlesi giderek çığ gibi büyüyor! Bu seçimde de görev; bu çığı büyütmektir. Hakim sınıflardan bazı kısmi demokratik,ekonomik hakları koparmanın yolu da budur. Seçime katılıp kuzu kuzu oy veren her kimse, seçim bittikten sonraki olacaklardan verdiği oy kadar sorumludur. Seçim aldatmacasına katılmamak iyidir ve fakat bunun da yetmeyeceği açıktır. Tüm işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen kürt ulusu ve tüm ezilen milliyetlerin tek kurtuluş yolu devrim ve sosyalizm için örgütlenmekten geçer. Ne seçim aldatmacası, ne milliyetçilik ve ne mezhepçilik ve nede reformizm! Umut isyanda, kurtuluş devrimde! Geliyor-gelecek, Bolşevizm yenecek!

Biz seçimimizi yaptık: Devrim-sosyalizmi ve Bolşevik Parti'yi seçtik!

BOLŞEVİK PARTİ

.. PARTİ HÜCRESİ

Kasım 1995

vaat yağmurları yağmaya başlayacak, kirli çamaşırların bir bölümü ortaya çıkarılıp, yıkanacak! Her parti diğerlerini karalayacak, "ülke sorunlarını" ancak kendilerinin çözebileceğini söyleyip, sizlerden oy isteyecek...

İşçiler! Emekçiler! Gençler!

Boş vaatlere, palavralara karnımız tok diyelim. Hepinize, topunuza, düzeninize hayır deyip sandık başına gitmeyelim. Para cezası ödememek için, gittiğinizde de boş oy kullanın. **Biz tercihimizi yaptık, kurtuluşumuz için devrimi seçtik** diyelim. Diyelim ki, sömürü düzeni son bulsun. Diyelim ki, yeni bir dünya kurulsun. Diyelim ki, işçilerin, emekçilerin cumhuriyeti kurulsun.

"SOSYALİZM", "SOLCULUK" ADINA OY İSTEYENLERE OY YOK!

Demokrasicilik oyunu olan seçim sahtekarlığına, kendilerine "sol", "sosyalist" etiketi yapıştıran bir dizi parti de katılıyor. Adı İşçi Partisi olan, işçi sınıfı ile sosyalizm ile hiçbir alakası olmayan, karşı-devrimci reformistlere, kemalistlere oy vermeyin. İP'ye oy düzene oydur.

HADEP, Birleşik Sosyalist Parti, Sosyalist İktidar Partisi, Demokrasi ve Değişim Partisi, "Emek ve Barış Cephesi" adı altında, seçim sahtekarlığına ortak adaylarla giriyorlar. HADEP, Kürt sorunu konusunda "siyasi çözümü" savunan, savundukları nedeniyle düzeniçi bir partidir. Hakim sınıfların HADEP'e saldırmaları, DEP milletvekillerini parlamentodan atmaları, bir dizi milletvekiline hapis cezaları verilmesi bu gerçeği değiştirmiyor. Faşist TC parlamentosunun Kürt halkına vereceği hiçbir şey yoktur. Kürt ulusunun özgürlüğünü yolu parlamentodan değil, devrimden geçmektedir. HADEP'e olduğu gibi, BSP-SİP-DDP adlı partilere de oy vermeyin. Bunların sosyalistliği özde değil, laftadır. Bunlara verilecek oy da, niyet ne olursa olsun düzene oydur. Seçim sahtekarlığına "Emek Partisi" adlı kurulma aşamasında olan parti de giriyor. Bu parti de "sosyalizm" adına yola çıkıyor. Bu partinin çehresini belirleyen, diğer partiler de olduğu gibi sosyalizm değil, legalizm ve reformcu-luktur. Reformculuğa oy, düzene oydur! Seçimlere Alevi partisinin nüvesi olan, Alevi örgütlerinin bir bölümünün oluşturduğu "Demokratik Barış Hareketi" de giriyor. Bunlar gazetelere verdikleri tam sayfa ilanlarla renklerinin ne olduğunu belli etmişlerdir. Tek kelimeyle düzen savunuculuğu! Bunlara verilecek oy da düzene oydur. Mezhebi ne olursa olsun, dini, milliyeti ne olursa olsun tüm emekçilerin düşmanı birdir: Faşist Türk devleti! Ortak düşmana karşı, ortak mücadele gereklidir.

İşçiler! Emekçiler! Gençler!

72 yıllık TC'nin ne olduğunu iyi görün! Bu cumhuriyet ömrü boyunca bir avuç patronun, beyin, zenginin cumhuriyeti olmuştur.Bu cumhuriyet işçilere, emekçilere, Türk olmayan milliyetlere hiçbir şey vermemiştir,

KÜRDİSTAN' A GERÇEK ÇÖZÜM
ANCAK VE ANCAK FAŞİST TÜRK DEVLETİNİ VE BÖLGENİN FAŞİST-GERİCİ DEVLETLERİNİ YIKACAK OLAN VE TÜM EMPERYALİST SİSTEMİ KARŞISINA ALAN DEVRİMLE GETİRİLEBİLİR!
BUNUN DIŞINDAKİ TÜM «ÇÖZÜMLER» ÇÖZÜMSÜZLÜKTÜR!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek İşçiler, Emekçiler, Gençler, Devrimciler !

Faşist Türk devleti, Kürt Ulusuna yönelik yürüttüğü gerici, haksız, kirli savaşı tırmandırarak sürdürüyor. Bu savaşta en barbar ve kural tanımaz yöntemler kullanıyor. Ordusu, polisi, özel timi, kontrası, korucusu.., kısacası tüm elindeki güçlerle azgınca saldırıyor. Yerleşim alanları bombalanıyor, köyler boşaltılıyor, yakılıyor, yıkılıyor. Onbinlerce Kürt emekçisi göç ettiriliyor. Göç etmek istemeyenler katlediliyor. Ormanlar yakılıyor. Faili *«meçhul»* dedikleri, gerçekte faili devlet olan cinayetler işleniyor. Ölü ele geçirilen gerillaların kafaları, kafa avcıları tarafından kesiliyor. Başlarına basılarak poz veriliyor. Sağ olarak ele geçirilenler ise, teslimiyeti ve ihaneti seçenler dışında, ya anında öldürülüyor, ya da ağır işkencelere ve cezalara maruz kalıyorlar. Ölü ele geçen gerilla kadınlara tecavüz ediliyor.

Katliamlar ve soykırımlar konusunda tecrübeli olan ve yüzyılın ilk soykırımı olan Ermeni soykırımından, Ağrı, Koçgiri, Zilan, Dersim katliamlarından sorumlu olan faşist Türk hakim sınıfları, her zaman yeni katliamların ve soykırımların peşinde koşuyor.

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının ve diğer milliyetlerin tam hak eşitliğinin gaspı temelinde kurulan bu zoraki *«birlik»* devleti ömrünü tüketmenin son çırpınışlarını sergiliyor.

Faşist Türk devleti tüm bu gerici, haksız ve kirli savaşında yalnız değildir. O, tüm emperyalistler tarafından, özel olarak ta emperyalist Alman devleti tarafından, siyasi, ideolojik ve askeri olarak desteklenivor. Alman emperyalist devletinin PKK' yı ve sözde PKK' nın *«yan kuruluşlarını»* yasaklaması, faşist Türk devletine yaptığı silah ve para yardımı, sığınmacıları, özel olarak ta Kürdistanlı sığınmacıları sınır dışı etme kararları bu desteğe sadece bir kaç örnektir.

Ama bu savaş sadece Kuzey Kürdistan' da, Kürt Ulusuna karşı yürütülmüyor. Bu savaş aynı zamanda tüm komünistlere, ilericilere, devrimcilere, demokratik kişi ve kuruluşlara karşı, hakkını talep eden işçi ve emekçilere karşı, gerçeği yazan ve söyleyen yazarlara ve aydınlara karşı, devletten yana olmayan herkese karşı [illegible] yürütülmektedir. Sivas katliamı, Gazi olayları ve Buca katliamı buna örnektir.

Bir de savaşın diğer tarafı vardır. Bu da, zoraki birliği parçalamaya yönelik yanı ile haklı bir demokratik öze sahip olan, Kürt Ulusunun milli zulme, baskıya ve katliamlara karşı yürüttüğü savaştır. Bu savaş, bu yanı ile haklı olan, savunulması ve desteklenmesi gereken bir savaştır. Bu savaşa yetersiz de olsa işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimci örgütlerin devlete karşı yürüttüğü devrimci mücadele ve komünistlerin devrim için, sosyalizm için mücadelesi de eklenmelidir.

İşçiler, Emekçiler !

Son dönemlerde hakim sınıfların bir bölümünün askeri çözümün mümkün olmadığını keşfetmesi sonucu devreye sokulan sorunun *«siyasi çözümü»*, *«fe-*

vermeyecektir. Verdiği işsizlik, açlık, yoksulluk, sömürü, ırkçılık, faşizm olmuştur. Kurtuluş için tek bir yol vardır. Bu sömürü düzenini, bu burjuva cumhuriyetini işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'yle yerle bir etmek, İşçilerin-Emekçilerin Cumhuriyeti'ni kurmaktır. Bu mücadelede yolgösterici örgütünüz olan Bolşevik Parti'de yerinizi alın! Örgütlenin!

Seçim sahtekarlığına hayır!
Seçimi değil, devrimi seç!
Ya faşizm ya devrim!
Faşist TC devletine ölüm!
Bolşevizm yenecektir!

1 Aralık 1995

BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye
ÇUKUROVA BÖLGESİ

derasyon» vb. tartışmaları ağırlık kazandığı için, hakim sınıfların *«askeri çözüm»* yanlısı olan kesimi son çırpınışlarla savaşı sürdürmeye çalışıyor.

Son yıllarda *«siyasi çözüm»* ü yürütülen mücadelede öne çıkaran PKK, gelinen yerde sürdürülen silahlı mücadeleyi bir bütün olarak bu *«çözüm»* için yürütme durumuna gelmiştir. Silahlı mücadele faşist Türk devletinin temsilcilerini masaya oturtmak için bir araç haline gelmiştir. Tüm çalışmalarda, eylemlerde ve açıklamalarda, örneğin kısa süre önce Almanya' nın Bonn şehrinde yapılan yüzbinlerin katıldığı yürüyüşte, faşist TC' nin zindanlarında yürütülen açlık grevlerinde, 18 Kasım' da yapılacak olan Köln' deki yürüyüşte, MED TV' de, Basında, Dublin ve Oslo konferansları ile ilgili tutumda, B. Clinton' a yazılan *«Başkan' dan Başkan' a mektup»* ta, kısacası her yerde, öne çıkan tavır, kullanılan araçların bu amaca hizmet ettiğini göstermektedir.

İzlenen bu hat, gelinen yerde tümüyle reformist ve milliyetçi bir hattır. *«Kürt Sorunu»* nun gerçek çözümünü sağlaması mümkün olmayan bir hattır.

Biz *«savaşın durması»* nın ve faşist devletin *«siyasi çözüm»* için masaya oturtulmasının, düzen içi bir çözüm olduğunu, tüm var olan kötü çözümler içinde, kötünün iyisi olduğunu ve bunun gerçek çözüm olmadığını söylüyoruz. **Bu «çözüm», son tahlilde çözümsüzlüktür. Bunu söylemeyi de görevimiz olarak kavrıyoruz. Aynı zamanda Almanya' da yapılan bir eylemde, Alman emperyalist devletinin hedef ilan edilmemesinin ve bir bütün olarak emperyalist sistemin hedeflenmemesinin, emperyalizmi ateş hattından geri çekmek olduğunu da söylemek yine görevimizdir.** Yine yapılan eylemlerin bileşimini ele aldığımızda, Yeşillerden, PDS' e kadar, SPD' den Kiliselere kadar uzanan bir yelpazeden destek aldığını ve bu desteğin emperyalizmin bir desteği olduğunu söylemek ve bunu eleştirmekte görevimizdir.

Biz komünistler olarak her zaman kitlelere gerçek çözümün ne olduğunu anlatma ve bu uğurda mücadele etme görevine sahibiz. Biz, düzen içi çözümlerin *«Kürdistan'ın özgürlüğünü»* getirmeyeceğini, **Kürdistan'a özgürlüğü getirmenin, faşist Türk devletinin ve bölgedeki diğer gerici ve faşist devletlerin yıkılmasından geçtiğini ve tüm emperyalist sistemin hedeflenmesininin temel şart olduğunu söylüyoruz.**

Bu çözümü, ancak ve ancak **işçi sınıfı partisi önderliğinde, enternasyonalist bir temelde yürütülen, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kullanmasının garantörü olacak ve Halkların kardeşliğini gerçek anlamda sağlayacak olan, devrim ve sosyalizm mücadelesi** getirebilir.

Biz Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli Bolşevikler soruna böyle yaklaşıyoruz. **Tüm Küzey Kürdistan ve Türkiye Halklarını Bolşeviklerin safında örgütlenmeye, Devrim ve Sosyalizm mücadelesine bu saflarda katılmaya çağırıyoruz.**

*Faşist Türk devletine ölüm! Emperyalizme ölüm!

*Bimre koleti, biji azadi !

*Gerçek çözüm ancak devrimle kazanılır! Faşist Türk devletinin varlığı koşullarında gerçek çözüm kazanılamaz !

*Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı !

*Yaşasın Halkların Kardeşliği ! Halkların kardeşliği için tek yol Devrim !

ROJA BOLŞEWİK /
BOLŞEVİK PARTİZAN
YURTDIŞI
Kasım 1995

ERKEN SEÇİM DEDİKLERİ BİR SAHTEKARLIKTIR!
ALET OLMA!
SEÇİME KATILMA!
OY VERME!
BOLŞEVİK PARTİ
..PARTİ HÜCRELERİ

KIRK SATIR MI? KIRK KATIR MI? ARASINDA BİR SEÇİM YAPMA! NE ÇİLLER, MESUT, ERBAKAN, TÜRKEŞ, BOYNER; NE BAYKAL, ECEVİT, PERİNÇEK! OY YOK, BOYKOT VAR!
BOLŞEVİK PARTİ
..PARTİ HÜCRELERİ

SİMDİYE KADAR "SEÇTİN" DE NE OLDU? DAHA İYİ DEĞİL, HEP DAHA KÖTÜ OLDU! DAHA KÖTÜ OLMAMASI İÇİN SEÇİME KATILMA, OY VERME!
BOLŞEVİK PARTİ
TARAFTARI GENÇLİK

"SEÇİM" DEDİKLERİ ŞEY; SENİ EZECEK OLAN YENİ BİR FAŞİST HÜKÜMETİ KENDİ OYLARINLA BELİRLEMENDİR! KENDİNİ EZDİRME, DİREN! OY VERME!
BOLŞEVİK PARTİ
TARAFTARI KADINLAR

"SEÇİM" DEDİKLERİ ŞEY; SENİ EZECEK OLAN YENİ BİR FAŞİST HÜKÜMETİ KENDİ OYLARINLA BELİRLEMENDİR! KENDİNİ EZDİRME, DİREN! OY VERME!
BOLŞEVİK PARTİ
TARAFTARI KADINLAR

BOLŞEVİK PARTİ'nin çeşitli hücreleri, seçimler konusunda yukarıda örnekleri görülen pullardan hazırlayıp geniş biçimde dağıttılar...

100. sayısı yayınlanan, Bolşevizmin Sesi BOLŞEVİK PARTİZAN'ı selamlıyoruz!

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'na!
Sevgili yoldaşlar!

Bu sayı, BOLŞEVİK PARTİZAN'ın 100. sayısıdır. Marksist-Leninist bir yayın organı açısından bu durum önemli bir başarıdır. Bu başarı, öncelikle BOLŞEVİK PARTİZAN'ı çıkaran Yazı Kurulu'na aittir. Bu nedenle Yazı Kurulu'nu kutluyor, başarılar diliyoruz.

Kuşkusuz BOLŞEVİK PARTİZAN'ın dağıtılması, kitlelere ulaştırılması işini yapan yoldaşlar da önemli bir işi yerine getirmektedirler. BOLŞEVİK PARTİZAN'ın 100. sayıya ulaşması aynı zamanda bu yoldaşların da başarısıdır. Biz bu yoldaşları da kutluyor, BOLŞEVİK PARTİZAN'ın dağıtımının daha da fazlalaşması için daha fazla çaba göstermeye çağırıyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN'a yazılarıyla destek olan, haber, yorum yazılarıyla katkıda bulunan yoldaşları, bu işi sürdürmeye, haber, yorum, yazıyla destek olması gereken, fakat bunu yapmayan yoldaşların ise bu işe gerekli önemi verip, başlamalarını diliyoruz.

Yoldaşlar!

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın önemi nereden kaynaklanmaktadır? BOLŞEVİK PARTİZAN, çıkışından bu yana, tutarlı bir hat izlemiştir. Marksist-Leninist hattan, Bolşevik hattan ödün vermemiştir. Her türlü revizyonist ve oportünist sapmaya karşı ideolojik mücadele yürütmüştür. Yapılan hatalar gösterildiğinde, hatalar üzerinde direnmemiş, hatalarını özeleştiriyle aşmıştır. BOLŞEVİK PARTİZAN, Bolşevik görüşlerin yaygınlaştırılması işlevini yerine getirirken, aynı zamanda kendine "Marksist-Leninist", "Komünist" etiketi yapıştıran revizyonist, oportünist örgütlere karşı ilkeli ideolojik mücadele yürütmüştür. Bu ideolojik mücadele sürecinde az saldırıyla karşılaşılmadı. İdeolojik mücadele karşısında, ideolojik mücadele sürdürmesi gerekenler, şiddet uygulama yolunu seçtiler. Bu şiddet uygulayanların, devrimcilik adına, "Komünistlik" adına aczlerini göstermektedir.

Günümüzde Sosyalizm, tarihi en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. Geniş kitleler açısından Sosyalizm alternatif olmaktan çıkmıştır. Günümüzde alternatif milliyetçilik ve dinciliktir. Tüm dünyada ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum budur. Bu durum, kimilerini daha sağa, legalizme ve reformizme savurmaktadır. Bu da "Marksizm-Leninizm" adına yapılmaktadır.

Biz Bolşevikler ise şunu söylüyoruz: Bu durum kalıcı değil, geçicidir! Sosyalizmin tarihinde böyle dönemlerin yaşandığı dönemler olmuştur. Bu dönemler kalıcı olmamış, geçici olmuştur. Sosyalizmin yeniden alternatif haline geleceği günler gelecektir. Yeter ki biz üzerimize düşen görevleri yerine getirmesini bilelim. Yeter ki biz Marksist-Leninist hat üzerinde sapmadan yürümesini bilelim. Yeter ki biz Bolşevizmin bayrağını sürekli daha yukarıya kaldırmasını bilelim.

Yaşasın Bolşevizm!
Bolşevizmle zafere!...

Çukurova'dan bir grup
BOLŞEVİK PARTİZAN
okuyucusu.

20.11.1995

Tutsaklarla dayanışma eylemlerinden...

Buca zindanındaki katliamdan sonra, devrimci tutsak ve tutsak yakınlarının başlattığı eylemlilik Kasım ayında yoğunluk kazanmıştı. Burjuva medya kurumları açısından bu, mümkün olduğunca haber yapmamaya, duyurmamaya çalıştı. Duyurduğunda da çarpıtmaya çalıştı. Örneğin TGRT, annelerin İstanbul 1. Köprüdeki eylemini "teröristlere destek veren anneler" olarak yansıttı.

Ancak bir dizi alanlarda kalabalık gruplar halinde gösteriler düzenlendi, açlık grevleri, işgaller gündeme geldi. Bu eylemlerde tespit edilmesi gereken bir şey vardı: Eylemlerin ne legal ve ne de illegal düzeyde birlikte hareket etme noktasındaki zayıflıktı. Aynı şehirde, hatta aynı semtte devrimci gruplar ya da devrimci-demokratik dernekler birlikte hareket etme noktasında, her zamankinden daha geri durumda hareket ettiler. Çok kısa bir süre için de olsa bir araya gelip eylem birliği için ciddi bir çabanın aranmadığı görüldü. Birileri birbirlerinden habersiz ve yeteri hazırlık yapmadan eyleme girme durumunda oldu. Ortak hareket etmek için bir-iki günlük çaba yeterdi. Bu çabanın gösterilmemesi eylemlerin "aciliyeti"yle açıklanması yanlış olur elbette. Çünkü buna değecek bir eylembirliği ve eylemlerin daha etkili kılınması sağlanabilirdi. Bu olmadığı için de, birilerinin başlattığı eyleme diğerlerinin verdiği destek olması gerektiği gibi değildi.

Bizim bulunduğumuz alanda, bir dernekte çalışma yürüten bir bölüm devrimci-demokrat arkadaş, dayanışma amacıyla açlık grevi başlatma kararı almış ve bir gün sonra dernekte başlatmıştı. Bizim de içinde çalıştığımız bir dernekte katılma yönünde çağrıda bulunuldu. Destek verileceği açıklandı. Dernek yöneticilerinin eylemi sabote edici tavırları yüzünden açlık grevi bir gecekondu semti olan ...'ndaki bir derneğe hergün ortalama 200 dolayında insan geliyordu. Eksiklik kendisini açlık grevi süresinde de gösteriyordu, gelenlere yeterince bilgi ve bilinç verilmiyor, tertip komitesinin aşan zaman içinde eksiklikleri görülüyor ve gösteriliyordu. Biz Bolşevikler, iyi bir hazırlıkla katılamamakla birlikte, mümkün olan her fırsatta iyi olması için çalıştık. Konuşma yapanlar içinde biz de yer aldık, marşlar söylendi, halaylar çekildi ve devrimci tutsakların mücadelesi sahiplenildi.

Kasım sonu 1995, İstanbul
Bir BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarı. ▲

D Ü Z E L T M E . . .

Dergimizin 99. sayısında yayınladığımız "ORASI" başlıklı şiirin kime ait olduğu belirtilmemiştir. Şiir Nazım Hikmet'e aittir.
Yine 100. sayı, 6. sayfada yeralan, **BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) MERKEZ KOMİTESİ**'nin Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'na 100. sayı dolayısıyla gönderdiği mesajın son bölümünde yeralan imza, **"BOLŞEVİK PARTİZAN (Kuzey Kürdistan-Türkiye) MERKEZ KOMİTESİ"** olarak, yanlış bir şekilde yayınlanmıştır. Bu eksik ve yanlışları düzeltiyor ve okurlarımızdan özür diliyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU

Erken seçim aldatmacasında tavrın ne olması gerektiği üzerine bir toplantı yapıldı...

Bir kitle kuruluşunun Gençlik Komisyonu olarak Kasım sonunda dernekte "erken seçim"e ilişkin yaklaşık 40 kişinin katıldığı bir toplantı yapıldı.

Geniş kapsamlı olarak düşünülmeyen, kuruluş içinde "sohbet" niteliğinde düşünülmüş olmasına rağmen; kuruluş dışından HADEP-SİP'in başlattığı seçim ittifakını savunan arkadaşlar da katıldı. Seçimlerin hangi ortamda, ne için yapıldığı, egemen sınıfların ve uluslararası burjuvazinin parlamentolarının neyi amaçladığı anlatıldı. İkinci olarak; seçimde "sol" açısından "sağ"a karşı oy kullanmayı savunan kesim, bağımsız Alevi adaylara oy kullanan kesim, HADEP-SİP-BSP-DDP seçim ittifakına oy kullanmayı savunan kesim ve İP, seçime katılmayan ve bilinçli olarak seçimleri boykot eden kesim ayrı ayrı gündem maddeleri olarak ele alınıp tartışılacaktı. Ancak böyle planlandığı gibi olmadı. Tartışma, HADEP-SİP-BSP-DDP ittifakının seçimlere katılmasını savunanlarla; seçimlere katılmamayı ve dolayısıyla bu ittifaka da oy vermemeyi doğru gören bizler arasında sürdü. Bir saat onbeş dakika kadar süren bu toplantı buraya kadar, bizler açısından oldukça iyi geçti. Tabii toplantıya katılanlar açısından da, toplantının devam etmesi açısından iyi geçti. Ancak toplantı henüz bir saattir devam ediyorken, aynasızların engellemesi sonucu, bir onbeş dakika daha sürdü ve toplantı yarıda kesildi.

Yarıda kesilen bir toplantı olmasına rağmen, seçime katılmak-katılmamak bakımından bizler açısından söylenmesi gerekenler söylendi. Ve bir çok insanın, bu toplantıdan sonra seçime katılmanın doğru olmadığı şeklinde fikir değiştirdiği görüldü.

Bu toplantıda ve toplantıdan sonraki konuşmalarda net olarak; seçimler konusunda reformizm ve oportünist devrimciliğin kaypaklığı görülüyordu: "Devrim sonraki iş, seçim şimdiki iş", "katılmanın şu şu faydası yok mu" şeklindeki gerekçelendirmelerle "kısa vadeli çıkar(cık)ların uzun vadeli çıkarlardan daha önemli" görüldüğü, seçimlere katılmanın koşullara bağlı olmakla beraber mutlaka devrim için ve devrimci temelde olması gerektiğinin görülmesi yerine "parlamentoda şunların-bunların söylenmesi kötü mü olur?" gibi düşüncelerin olduğu, bu düşüncelerle her dönemde her seçime ve bu temelde burjuva parlamentarizmin kuyruğuna katılmanın teorik kılıfının hazır olduğunun görülmesi bizler açısından hiç de yeni değildi. Bunu yeni yeni kavrayan insanlar bizim için önemliydi. Bu öneme göre davrandık ve davranacağız.

İstanbul, 1 Aralık 1995 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Ji bo çi, mêla xwezayi ya tevgerên netewi ber bi damezirandina dewletên netewî de ye? Çimkî tevgerên netewî bi geşbûna kapitalizmê ve derketine holê. Û ber bi pêşwaziya îhtiyacên kapitalizmê ve bûye.

"Di temamî dinê de, di dema ku kapitalîzm dijî sazûmana feodal serketine dawîn pêktîne, tevgerên netewîn jî bi xwe re anîye. Ji bo ku hilberîna malê bazirganî karibe serketineke temamî pêkbîne, divê burjuvazî bazara hundir bi destxe. Bilî vê, di warê siyasî de yekbûyî, axa ku gelê wê yek zimanî dipeyive re ihtiyac heye: Divê hemû astengên li ser vê axê yên ku li pêşveçûna vî zimanî û di edebiyatê de bicihbûnê rê digrin ji holê werên rakirin. Ziman di nava însanan de navgîna pêwendî ya herî girîng e. Yekitiya zimên û pêşveçûna zimên bê ku rastî tu astengekê were, di divêtina mata kapîtalîzma hevdemîn de bi rastî jî ji bo bazirganiyeke serbest û belavbûyî; ji bo ku gel di çînên cûde de bi serbestî û bi awakî belavbûyî komik be; û paşê bi bazarê mezin yan jî biçûk di navbera her xwedanê milk de û di navbera firoşker û kiriyar de karibe bendekî xurt yê pêwendiyê damezire, mercên herî pêwîstin.

"Bi vî awayî mêla xwezayî ya her tevgera netewî, ber bi avakirina devletên ne. İhtiyacên kapîtalîzma hevdem ev dewletana her baştir bi cih tînin, tîndarên aborî yên herî bi rîç ber bi vî alî de dixebitin û ji bo wê jî ji hemu Ewrûpa Rojava, ta ji bo temamî dinya medenî dewleta netewî, dewleta tîpîk û normal ya dema kapîtalîst e".

"Dewletên ku ji gelên tevlihev pêk hatine (bilî dewleta netewî, dewletên ku bi pir netewe tên zanîn), her dem, avahiya wanê hundir, bi van yan jî wan sebeban be, dewlet anormal yan jî hindikî pêşveçûyî (paşdemayî) ne." (Lenin, UKTH)

Ya sêemîn, tevgera netewî, "di pûxta xwe de her dem mora burjuvaziyê li ser e û berî her tiştî ji bo burjuvazî bi fêyde, ji aliyê wê dibe tevgereke bi heweskirin" (Stalin).

Hevrê Stalin wusa dibêje:

Burjuvaziya netewa bindest, ya ku ji her alî de tê çewisandin, ji xwe dilivîne. Deng li gelê xwe dike û dawa xwe ya taybetî weke dawa hemû gel nîşan dide û bi hemû awaza xwe dest pê dike diqîre, dibêje 'wetan'. Di navbera 'hemwelatiyên' xwe de, ji bo wetan ordiyekê kom dike û gel her dem ji bo van bangana bê deng namîne. Li dora ala burjuwaziyê kom dibe. Bindestiya ku ji jor tê, wî jî dipelçiqîne û dibe sedema ne xweşiyê.

"Û tevgera netewî bi vî awayî dest pê dike. Hêza tevgera netewî, bi dereca bejdarbûna tebaqên fireh yên netewê, bi dereca bejdarbûna proleterya û gundiyan ve mutenasib be".

Hevrê Stalin, piştî ku tehlîl dike, karker û gundî di bin kîjan mercan de beşdarî tevgera netewî bûna û "ala proleterya bîrbir ya ceribandî heye û navê ew di bin ala burjuvaziyê de têkeve refan" got şûn de wisa didomîne:

"Encema vekiri ya ku me li jor got ev şerê netewî di mercên bilindbûna kapîtalîzmê de, şerekî di navbera çînên burjuva de ye. Car caran burjuvazî dikare proleterya jî bikşîne tevgera netewî û wê demê tevgera netewî di xuyabûnê de (binî xetkirin Stalin), lê belê tenê di xuyabûnê de, karekterê tevgera gel ya gelemperî distîne. Lê belê ev tevgera di puxta xwe de (binî Stalin xet dike) herdem nîşana burjuvazî pêre ye û berî her tiştî jî ji bo burjuvazî kêrhatî û ji aliyê wê de dibe tevgereke heweskar" (Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, s. 24-25-26).

Weke hevrê Stalin jî hema dibêje "ji vê divê encama, proleterya dijî polîtîka bindestkirina miliyetan şerneke, neyê derxistin". Na, encama ku ji vê were derxistin, tevgera gel û tevgera netewî ne yek û ne eynî tişt e.

Dûmahik Hêye

1. sayıdan 100. sayıya... bolşevizmin, komünizmin sesi BOLŞEVİK PARTİZAN...

BOLŞEVİK PARTİZAN komünizmin sesidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN,
barbarlığın biricik alternatifi, sosyalizmin sesidir!
Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz, sınıfsız,
yeni bir dünya davasının sesidir!
Bu sesi güçlendirmek, sosyalizm, komünizm davasını savunan
her kadın-erkek devrimcinin görevidir!
Bolşevizmin sesine güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN'A GÜÇ VER!
BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!